

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

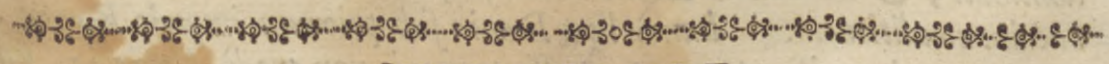

JOHANNIS MESSENI
S C O N D I A
ILLUSTRATA,

Sen
CHRONOLOGIA DE REBUS SUECIÆ
Potiffimùm;

Deindè Regnorum etiam adjacentium,
in quantùm illius conducit cognitioni;
Tam Ecclesiasticis quàm Politicis,
ab anno MCCCXX. ad MCDXLVIII. CHRISTI
gestis.

TOMUS III.

STOCKHOLMIÆ,
Typis OLAVI ENÆI, ANNO CHRISTI M, DCC.

SERENISSIMO ET POTENTISSIMO
MONARCHÆ,
D. GUSTAVO ADOLPHO,
Sueciæ, Gothiæ ac Vandalix Regi, Magno
Principi Finlandiæ, Duci Esthoniæ, Careliæque,
& Ingermanniæ Domino;

Hero mihi multis nominibus colendissimo,
Plurimam animæ corporisque salutem!

*M*agna est rerum inconstantia sub-
lunarium, SERENISSIME REX, & tanta quidem, ut opu-
lentissima huic sint vicissitudini regna simul obnoxia,
velut experientia fretus quotidiana testimonio, ille prin-
ceps eruditionis, Justus Lipsius, in suo de Constantia libello fatetur:
Æterna, inquit, lex à principio dicta omni huic Mundo, nasci, dena-
sci, oriri, aboriri: nec quidquam stabile, aut firmum Arbitrè ille
rerum esse voluit, præter ipsum. Omnia ista quæ suspicis, quæ miraris,
vicibus suis aut pereunt, aut certè mutantur. Solem illum vides? de-
ficit; Lunam? laborat & tabescit; Sidera? labuntur & cadunt; Quod
si ad interitum mutationemque, magna illa corpora, & nostro sensu
æterna, destinata sunt: quid censes oppida, respublicas, Regna?
quæ tam mortalia esse necessum est, quam eos qui fecerunt. Ut homi-
nibus singulis adolescentia sua, robur, senectæ, mors: sic istis. Inci-
piunt, crescunt, stant, florent: & omnia idè, ut cadant. Tu surge, tu
cade, tu impera, tu servi, tu occultare, tu emerge: & eat hic rerum in
se remeantium orbis, quam diu erit ipse Orbis.

Idem manifestissimis probat exemplis, sequens Scandia Historia, CXXVII. comprehendens annos. Enimverò florentissimum plurimis fuit seculis regnum Norvegiæ; quod tamen post Haquini Regis obitum, caput inclinare occæpit, cum Sueones aliquandiu sint deinceps Norvegis dominati, & tandem à Danis iidem subjugati, minus tolerabilem habuerint conditionem. Immò licet Dania sub priorum imperio Regum, proxima ruina visa; tamen progressu temporis non modò Norvegia, sed etiam Sueciæ, Gothiæque regimen invasit. Quippe Rex eam Valdemarus

rus in pedes erexit primus labascentem, utpote qui magnam illius portionem ab Holsatis, & reliquum à Suecis, nempe Scaniam, Hallandiam & Blechingiam, insigni quâdam vafricie recuperavit. Cui Margareta succedens filia, & parenti nihil in calliditate concedens, Norvegiam inprimis, & postea Sueciam occupavit, cognato suo, Duci Pomeranorum, Erico, totius Scandia ita transmittendo dominium. Quod ipso propter tyrannidem hinc exturbato, Christopherus Bavarus, antecessoris genitus sorore, demum obtinuit.

Quanta porrò externorum sub regimine Principum fuerit calamitas Sueonum, & Norvegorum, veraci commemorat narratione istud Chronicon. Quod, ut ego propterea non sine lacrymis scripsi, ita reor vix quemquam, nisi adamantinis sit fibris compactus, illud quoque sine commiseratione, gemituque lecturum esse. Caterùm ad MAJESTATEM VESTRAM conversus, hunc Tertium Scandia totum Chronologia, multis de causis MAJESTATI VESTRÆ inscribendum censui. Quarum præcipua sunt, quod auspicio MAJESTATIS VESTRÆ, & beneficio istud inchoaverim opus, elaboraverim & publicaverim. Quodque multa VESTRÆ MAJESTATIS in me beneficia extent collata; longè tamen plura certus expectem. Accipe igitur, CLEMENTISSIME REX, quâ soles fronte, videlicet serenâ, hoc munus; atque datori, seu potius auctori fave, ac plurimum aue; valeque quàm diutissime, ac felicissimè. Cursim Kajanaburgi Lapponum, XX Julii die, Anno MDCXXII.

S^x. R^x. MAJESTATIS VESTRÆ

Humilis & fidelis

Servitor

JOHANNES MESSENIUS.

P R O G R A M M A.

Quàm rota fortunæ varium gyraris in orbem,
Quæ pars in celso, mox jacet ima gradu!
Rebus in humanis, lusum colludis eundem
Perpetuò, nulli frons tua fixa manet:
Sic tua de regnis, simul inconstantia ludit,
Quæ modo das, aufers mox ea sceptrâ viris.
Scanus & Hallandus Sueco, pariterque Blechingus
Auscultant; Danus queis prius extat herus;
Noricus & Sueoni submittit colla superbus;
Orbita fortunæ versa sed indè fuit:
Cum sua mox Danus capiat, quoque sceptrâ vicissim
Suetica; Norvegi quin simul ille thronum.
Gordius hic nodus boreæ tria stringitur inter
Regnaque, quem nulli fas referare fiet;
Lora, jugumque fèrunt Sueones, & Norus abundè,
Quæ secum Phrygibus, Gordius antè tulit;
Donec Alexander veniens dissolveret ense:
Nostri Gustaus sector & actor erat.

CHRONOLOGIÆ SCANDIANÆ TOMUS TERTIUS.

ANno MCCCXX. Competitores fuerant throni Danici, Ericus, Slesvicensium Princeps, Johannes, Vagriæ Comes, & Christopherus, Regis Erici germanus. Quorum hic licet patriam bis impugnasset, & vir stolido, inconstantique esset ingenio, tamen reliquis prævaluit Candidatis, & XXV Januarii, ab Ordinibus Viburgi Rex designatus, privilegia illis primùm liberaliter confirmavit. Uxorem habuit Euphemiam, Brandenburgi filiam, Erici, Valdemari, Ottonis, Meretæ, & Agnetæ, genitricem.

Sed Birgerus, Rex Sueonum, imminente veris tempore, de hostium adventu factus certior, ex Gotlandia cum uxore liberisque, ad præfatum Daniæ profugit Regem; a quo, licet non admodum sibi propenso, arcem tamen consequitur Spichaborgicam, cum ditione Holbecensi. Atqui Sueones insulam postea ingressi, Birgerum suos evasisse casses, indignantur. Propterea Gotlandiâ sub obedientiam revocatâ, inde regressi, Magno, sceleris paterni pœnam comminantur, actutum diluendam.

Hinc Stocholmiæ judicio præsentatum, accusant ob peregrinum huc militem adductum; patriam ab illo vastatam; multorum cædem indigenarum, & contumacem Stegeburgi defensionem. Ac frustra respondentem, illic, Roschildiæque vitam literis, atque juramentis, sibi fuisse promissam, XXI Octobris, morti illum adjudicaverunt. Quam sexto exindè die, productus in S. Spiritus insulam, subiit, in cœnobio tumultatus Franciscano, avitum prope monumentum. Sed illius cædem, Deus, controversiæ hujus arbiter æquissimus, non reliquit inultam. Quamvis per eandem mortem Regis Sueciæ Valdemari, & Erici ab illo geniti, nec non Erici, Valdemarique, Principum, visus est vindicasse. Quorum illam Tutor parentis, hanc verò parens Magni ipsemet patravit.

Fimbriæ, seu Cimbriæ veteris inhabitatores, VI. Decembris, pristinam & perpetuam spondent Regi Christophero, successoribusque, obedientiam.

Deindè anno MCCCXXI. Birgerus exul, dolore ac mœrore, propter suum

suum & filii confectus infortunium, XXXI Maji, infelicem exhalavit animam, corporis sepulturam Ringstadii adipiscens.

Islandi de privilegiis ab Ingeburge, Principis Erici vidua, certificati, Magno ipsius filio præstant homagium. Sub quo florentissimus Sueciæ & Norvegiæ fuerat status, quoad probis ille auscultaverat consultoribus.

Hâc etiam æstate, Papa Johannes ejus nominis XXII, per suum in Dania nuncium, Bernhardum à monte Valrano, Archidiaconum Ecclesiæ Bituricensis, Esgerum reducens, Christophero, sub anathematis comminatione, mandat ipsum cathedræ, & Borenholmia, ut restitueret. His ille consternatus, & Præfulum suafu Danicorum provocatus, XXIII Augusti, Roschildiæ in frequenti Ordinum confessu consentit postulatis. Argentum fratri promissum, Archipræfuli condonat; immunitates Ecclesiæ roborat, & amicitiam restaurat pristinam.

Anno MCCCXXII. Feriis Pentecostes, Christopherus Vordingburgi regia Danorum capeffit insignia, simulque filius Ericus, flagitante patre, ob senium & invaletudinem eum adiutorem. Postridiè verò Archiepiscopum cædi paternæ fingens affinem, VI. millibus argenti libris multavit, Borenholmiam loco pignoris acceptans. Quæ Regibus Dania, & Præfulis Lundia existit velut pomum eridos. Atque illam potius quam argentum, Christopherus hoc tempore affectans, non justitiæ, vel amicitia nuper firmatæ habuit rationem.

Ibidem Ludovico, Brandenburgensium Marchioni, solùm duodenni, filiam despondet Margaretam; & Rugiam, Vicislao Principi confert, jure feudali, possidendam.

Denique Antistes Upsalensium, Olaus, precibus Suecici Senatus, diu impulsus, consensu Adfessorum, funus Erici Ducis, hætenus Stocholmiæ depositum, permisit in basilica sepeliri Upsalensi. Cui propterea vidua Erici prælustris, aureum magni precii legavit calicem. Sed Valdemari corpus Stocholmiæ remansit humatum in Ecclesia S. Nicolai. Quæ dono indè consecuta perhibetur, eximium illud, quod hodiè in archiodæo, candelabrum ostentatur.

Præpotens Novogardiæ Princeps, Georgius, Careliam recuperaturus, Viburgum, fortissimum regionis præsidium, à XII Augusti die, ad IX Septembris, acerrimè impugnavit. Spe verò frustratus victoria, abcessit cum dedecore. Prælargum tamen deinceps præbuit Carelia bellorum fomitem, sequenti Suecos & Moschos inter ævo.

Anno MCCCXXIII. Christopherus insuetis onerat Danos contributionibus. Comminiscens simul se nomina soluturum fratris, pignora creditoribus citra solutionem eripit; innoxios supplicio afficit, aliaque præter fas & æquum, crebrò perpetrans scelera, quorumlibet incurrit odium subditorum. Itaque regni Archipræful, Ludovicus, quondam Dania Marchaleus, & Canutus Porse, qui Hallandiam australem, binaque Scania territoria, pro XIV millibus librarum argenti, loco habuit hypothecæ, junctis sibi fœdere nonnullis Vandalia Principibus, adversus perfidum insurgunt Regem, Selandiam & Scania devastantes. Christopherus Megapolensis captans Ducis subsidium, illi ditionem confirmat Rostochensem, & quosdam rebellium in Scania modo rigidiore mulctat.

Anno MCCCXXIV. Plexurus quoque rebellionem Archiepiscopi, Hammarhusium Borenholmia, in prævigilio Paschæ multo cingit exercitu. Quod nomine Præfulis, in sequentem annum strenuè defendit Ludovicus Alberti. Illum igitur Esgerus, mense Junio, ab anathemate absolvit, quod propter eandem munitorem, sub Erico Rege occupatam incurrit.

Interim Christopherus Vordingsburgi, filiam elocat Marchioni Brandenburgensium, illi XII millia librarum argenti spondens loco dotis.

Anno MCCCXXV. Esgerus, Lundiaë Antistes, XVII Januarii, fatum sternitur violentiâ, successorem adipiscens Carolum, illic Præpositum.

Sed XII Maji, Erico Slesvicensium Duci mortuo, Valdemarus ætate minorenis, subrogatur filius. Proindè Christopherus regno ducatum machinans restituere, Valdemari tutelam sibi arrogat, & provinciam occupat. Sed Gerhardus, Holfatiæ Comes, pueri avunculus, & tutor propinquior, fraudem intelligens, sibi hostibus Regis in subsidium advocatis, Christopherum indè profligavit. Deindè Danus expugnationi totus intentus arcis Hammarshusii, mense Augusto, illud deditum occupavit ab Alberto, fame compulso.

Anno MCCCXXVI. Christopheri tyrannidem, Dani nequaquam diutius sufferre valentes, illi per literas omnem renunciant obedientiam, novum sibi Regem designaturi. Deindè filium Christopheri, Ericum, ad se armis compescendos missum, captivant devictum. Undè rebus suis Christopherus omninò diffusus, cum regni fugit thesauro in Megapoliam.

Ordines verò Daniaë, Laurentio Jonæ, Dapifero, Ludovico Alberti, Marschalco, & Canuto Porse, antesignanis, subsidium & præsidium à Valdemaro, Slesvicensium poscentes Duce, illud octiduo secundum Pafcha, impetrarunt, & Gerhardum, Holfatiæ Comitem, ipsius avunculum, Polemarcham designarunt. Is Christopheri cognoscens reditum, ipsum Vordingsborgi, & Falsterbogiaë, simulque Megapolensium Principem, obsidet, ac regno excedere compellit.

Eò tempore Johannem Grand, Lundensium prius Antistitem, & nunc Bremensium, Avennione fata, XXX Maji, de mundo abriperunt, illic in templo conditum Parthenico.

Valdemarus cum sub spe throni obtinendi esset Danis hætenus opitulatus, ipsum Nyburgi, XV Augusti, suffragio statuum unanimi consequitur, Rex illic proclamatus. Is gratiam suis vicissim promotoribus exhibiturus, Ecclesiasticis & Politicis, veteres confirmat, augetque immunitates. Gerharo avunculo, liberisque, Jutiaë Ducatum australis, hæreditario possidendum jure, concedit; Archiepiscopo resignat Borenholmiam; Dapifero Langlandiam, Marschalco Jutiam confert borealem. Canuto autem Porse, præter Hallandiam meridionalem, assignat Samföe, Holbech & Kalenborgum; aliisque alias deputat regni provincias; à quibus privatim sibi consulentibus, Princeps duodennis seductus fuit, cum suomet & totius regni Daniaë detrimento.

Sed hujus anni principio, Christopherus, antequam hoc civili obrueretur tumultu, nonnullos monachorum de cænobio transtulit Sorensi ad Knardrupense, quod superiori fundaverat anno, & bonis illis donaverat, quæ ob cædem patris ad regni fiscum devoluta erant regium.

In Sueonia mortem oppetiit Ramburgis à Wijch, Israele nata, S. Birgittæ germano, Heroïna illustris, & miræ fœmina præscientiæ, velut illius testatur epitaphium, quod in Ecclesiâ Uplandiaë Acherensi, tumulo est inaratum. In Norvegiâ verò, Paulus Nidrosiæ succedit Eilepho, Archiepiscopo vitâ functo.

Anno MCCCXXVII. Prænobilis heros Canutus Porse, Hallandus natione, in Sueciâ & Daniâ ad multam evectus potentiam, opulentiamque, occæpit ambire Ingeburgem, Erici Sueonum quondam Ducis, viduam. Illâ verò se non potiturum, probè intelligens, nisi Ducalia inprimis consequeretur insignia, non difficulter à Valdemaro ea rege impetravit; & mense Junio, nuptias celebravit. Utriusque sic evadens Dominus

Hollandiæ. Quando etiam Halmstadio, uni oppidorum in illa, privilegium, & jus impertivit municipale.

Magnus, Sueciæ & Norvegiæ Rex, huic connubio matris frustra reluctatus, illi Axvaldium, pro bonis à parente vitalitiis deputatum, armis eripit; Et Hunehalsium sequenti conatus anno expugnare, bello invisum aliquandiu infestat vitricum.

Verum Christopherus intereà cum Johanne Vagriæ, in gratiam rediit, Comite, fratre suo uterino, & ipsius ope confidit throno se restitutum iri. Quo tempore Ericus, quoque Valdemari Sueonum Regis nothus ex Jutha, in Daniam profectus, præter alios in Scania, Selandia & Jutiâ fundos amplifimos, Trelleburgum, Malmogiamque, quæ parenti olim cum Sophia matertera in dotem cessissent, per juris sententiam Nyburgi prolatam, recuperavit. Uxorem verò postea duxit Ericus, Ceciliam, Canuti Jonsonii, in Suecia Proregis filiam; ex illâ filium consequens, Valdemarum, Christierni Broderfônii à Kerr Hollandiæ, generum, & tritavum, Gustavi II. Sueonum Regis. Porro insignia Valdemarsoniorum erant, tres leones; Et mortuo Erico Cecilia, alterum cum Boëtio Nicolavio inivit matrimonium.

Anno MCCCXXXVIII, Aprilis IV. die, ignis elegantissimam Nidrosiensium populatus est basilicam. In Sueciâ verò postrema contributionis sexennalis instituta est collectio, Viennæ pridem imposita; Et de solâ Ostrogothiæ diœcesi III. millia DCC & XC. marcæ denariorum contributæ. Indeque quantum à reliquis collectum sit, licet conjecturari.

Sed in Dania tutor Regis novi, Comes Gerhardus, modicam poscens à Selandis contributionem, illos ad arma permovit capeffenda. Quos XIV. Septembris, aggressus, insigni afflixit clade ad pontem Tyflunensem. Hæc rebellio Christophero extorri non displicuit, qui hætenus de suo questus exilio, coram multis orbis Christiani Principibus, non paucos illorum ad commiserationem permovit; etiam Cæsarem ipsum, qui Valdemarum ipsius filium suscepit educandum. Ne minus interim quosdam Danorum sibi studet clanculum reconciliare, illis spondens emendationem, veniamque rebellionis. Undè non pauci Præfulum, Procerumque, qui patriæ miserti Theutonum expositæ rapinis, Christophero auxilium pollicentur. Proindè ille plurimum recreatus, militem undequaque, & belli nervum, contrahit, adjutus potissimum à Megapolensium, & Vitenbergensium Comitibus, Dominis à Verle, atque fratre Johanne, qui XXX. Novembris, XX. millia librarum argenti, Christophero mutuavit, Lollandiam, Falstriamque in pignus suscipiens.

Anno MCCCXXXIX. Christopherus in Daniam regressus, promissum consequitur subsidium; Lollandiam, Falstriam, & Selandiam, inprimis deditas recuperat. Quas sequens Jutia, Regis filium Haderslebiæ detentum, ex custodiâ liberat Ericum. Sed haud diu Christopherus, tanto fruitur rerum successu, qui fraude Johannis fratris, Hafniam sibi vendicantis, tantoperè offenditur, ut de tam prosperâ belli fortunâ deserendâ cogitarit.

Hinc Comites Verlenses, Christopheri commilitones, hæreditarios in Daniâ fundos, à Canuto, illorum injusto possessore, sibi traditum iri dubitantes, missis ad Magnum, Sueciæ, Norvegiæque Regem legatis, cum ipso pangunt Stocholmiæ fœdus, mense Augusto, in Canutum, hostem communem. Cui anno priori Magnus jam eripuerat Hunehalsium. Undè prænobilis vir, Gustavus Sture, captivus abductus fuerat, nomine Canuti, frustra illud propugnans.

Interim Christopherus, suafu fautorum in gratiam rediens cum fratre, illi pro obsequiis, Fimbriam, in feudum concedit hæreditarium. Et donec mutuum reciperet argentum, esset Lollandiam, Falstriam, Scaniam, & Selan-

landiam in pignus Johannes habiturus. Illo deinde sequestro, Christopherus reconciliatur Comiti Gerhardo, & Canuto Porse, ipsis occupatas regni provincias, sub pignoris jure permittens, citra tamen Dominorum Verlenfium, & hæredum Ludovici, detrimentum. Cum his proinde Comes Johannes, de Scaniâ protinùs transegit, qui præcipuas Daniæ possedit regiones, Christophero cum suis modicum de regno retinente.

Quocirca Proceres patriæ amantiores, tam indignâ provinciarum inspectâ distractione, XXI Septembris, Christopherum impellunt ad spondendum pro se ac successoribus, quòd Estoniam nullo unquam tempore, à Danorum essent alienaturi jurisdictione. Quibus literis simul facultatem indulget virginibus Estoniæ, capeffendi hæreditatem à morte parentum, quæ ipsis hætenùs nulla fuit concessa. Interim Gerhardus Comes, amico gratificaturus Christophero, Tychoni, Borglamsium Antistiti, Regis adversario, vincula injicit. Ideoque per diœcesin siærenniò à sacrorum publicâ cessatum fuit operatione.

Hoc demùm anno in Islandiam, sub Laurentio Holensium illic Episcopo, musicum invehitur organum.

Anno MCCCXXX. Christopherus æmulorum invigilans clam exterminationi, Ordines Jutiæ borealis in Valdemarum instigat, ut ipso sublato, Gerhardum commodius tollerent. Illis proinde stipatus, Gottorpium impugnat. Sed Valdemarus, avunculi nixus subsidio, hosti congressus, victoriam obtinet, CD. Danos inde captivos abducens.

Ripæ autem deinceps Christopherus adversarios conveniens, illâ pacem mercatur conditione, quod Gerharo, hæredibusque, largitus sit Fioniam, insuper Juthiam possessuris borealem, quoad ipsis Dani XL millia librarum argenti persolverent. Quando etiam suafu avunculi, & Comitis Vagriensis, Valdemarus se regio apud Danos munere abdicavit, suo imposterum fruiturus ducatu. Quem, illo sine liberis mortuo, Gerhardus esset aditurus, Fioniâ Danis restitutâ.

Circa festivitatem Christi ad cœlos ascendentis, Stocholmia Sueonum regia, cum suâ concrematur acropoli. Atqui feriis missi Paracleti, opulentissimus ille Dux Canutus Porse, mundo valedixit, binis superstitibus filiis, Haquino & Canuto, ex Ingeburge susceptis. Quæ Hallandiam, Holbechium, Samfœ, Kalenburgumque, deinceps ut prius usurpavit.

Euphemia verò, Christopheri consors, XXVI Julii, vitæ clauserat orbitam, Soræ requiescens.

Johannes porrò Vagriæ Comes, Lollandos sibi propensiores redditurus, illius Clerum à quibuslibet absolvit exactionibus; liberam testamenta condendi facit postetatem. Eundem & servitores, colonosque ad forum remittit ecclesiasticum cum suis adversariis; ac demum ab expeditionibus liberat militaribus. Quivis vicissim Presbyter Lollandiæ, pro sua & parentum animabus, quater annuatim sacris operaturus esset.

Anno MCCCXXXI. Carolus Scaniæ Præsul, suis in Consistorio Assessoribus nonnulla largiens prædia, illos obligat ad celebrandum in Lundensi annuatim Ecclesiâ, festum corporis Christi, & diem conceptæ in utero Deiparæ, sollenniaque Matthiæ Apostoli.

Monachi de Ordine Minorum, Scaræ in Vestrogothiâ magno congregati numero, religionis suæ deliberant reformationem.

In Daniâ vetus recruduit discordia; siquidem Christopherus, Johanni fratri, arma in Gerhardum Comitem paranti, opitulaturus, in viâ opprimitur à Gerharo, adversarii conjunctionem exercitus consultò præveniente. Qui Johannem deinceps non formidans, Rege profligato, Daniæ imperium ille, & Valdemarus denuò invaserunt. Hæc verò contigit Gerharo

victoria, XXX Novembris. Sed Erico, Christopheri filio, vulnus accidit lethale, & alteri captivitas, Ottoni.

Anno MCCCXXXII, mense Januario, Gerhardus eâ reconciliatur Dano conditione, quod Jutiam possessurus esset septentrionalem, donec illi vel hæredibus Dani centum millia librarum puri argenti, numerarent, idque propter pacis transgressionem, & sumptus bellici compensationem, accessit summæ priori auctarium, regiæ expensum inconstantia referendum.

Ab hoc digressus colloquio Ericus, cum Ottone germano, nunc libertati restituto, post paululum ex valetudinis detrimento nuper accepto, demoritur, Ringstadii tumultum adipiscens.

Ingemuerunt verò Dani miserabiliter, sub intolerabili Holfatorum jugo, & præsertim Scani, ab Officialibus, Comitis Johannis, crudeliter onerati. Proinde cum auxilium Christopheri, nequicquam diu implorassent, utpote ne quidem se ipsum protegere valentis, ipsimet correptis armis, Holfatos invadunt, multam illorum cladem passim edentes. Sed hoc tyrannos modo sibi magis videntes infestos, per oratores, opem Magni Sueonum & Noricorum Monarchæ, humiliter flagitarunt, illi vicissim subjectionem pollicentes fidelissimam, & lytri postulantes condonationem, pro CCC numerandi captivis.

Magnus negotio cum Sueonum senatu probè deliberato, Scanis diem Calmarniæ dicit, & illuc nomine Ordinum Scanicorum, Carolo Archiepiscopo, Præposito, Decano, & nonnullis Proceribus cum plenâ venientibus potestate, subjectionisque porrigentibus literas, spondet protectionem; pristinas illis immunitates, leges ac consuetudines simul permittitur. Hoc autem percussus nuncio Holfati, ex Scaniâ certatim diffugiunt, & Comes ipsemet de his factus certior, Magni non audet se potentia obicere, mox se paratum declarans ad Scaniâ, Blechingiæ, Liffriæ ac Huetiæ, resignationem, mutuo inprimis recepto.

Itaque Magnus, quàm anceps foret belli alea considerans, ex consilio Sueonum, harum consentit ditionum redemptioni, Ecclesiasticarum portione quadam decimarum eidem applicatâ, & XXXIV mille libras argenti, certis promittit terminis pendendas; ac literis obsidibusque, quos inter fuit Israël, S. Birgittæ germanus, cavet. Deinde Johannes documenta super his sibi tradita ditionibus Magno assignat; arces & regiones resignat, ac Lundiam Magnus profectus, Ecclesiasticis & Politicis, mense Junio, jura & privilegia non parum aucta confirmat, lytrum Scaniæ captivis, XXI argenti libris constans, perdonat; arcemque redimit Hafniensem, à Conrado von Plessen, pro VII mille argenti libris. Quo summa transcendit computi, ad LXII millia, à nostratibus fideliter persoluta.

Anno MCCCXXXIII. XV Martii, Olaus Upsalensium Archipræsul, de hâc vitæ migravit statione, qui Tunensem & Arnöensem, fabricavit lapideas eleganter domos. Hanc verò successor, Petrus Philippi, de choro assumptus Sigtunensium monachorum, templo decoravit.

Atqui Christopherus, Danorum Rex, paucis stipatus satellitibus, Saxcopiam Lollandiæ proficiscitur, ubi à binis Holfatiæ viris nobilibus, hoc facinore gratificaturis Comiti Gerardo, captivatus, in castro Aleholmensi traditur custodiæ. Illius autem misertus Johannes frater, arcis dominus, jubet indè liberandum, qui Nycopiam Falstriae solutus secedens, illic, XV Julii, infaustam exhalavit animam, à Sorensibus sepulchro illatus monachis, regno Danorum in maximâ relicto tribulatione; quod etiam Holfati deinceps per septennium, sub statu anarchiæ crudeliter fanè afflixerunt.

Conditio interim Scanorum sub Rege fuit Magno felicissima, quibus cum moratus ad brumæ initium, omnia Reipub. prudenter disponit negotia, & XII Novembris, viduæ Ludovici Marschalci, necdum sibi à Comite satisfactum querenti, VIII millia librarum argenti ordinat numeranda, tantundem de summa Johanni solvenda, dubio procul, subtrahens.

Anno MCCCXXXIV. Magnus pro consuetudine Sueoniam lustrans, apud Vestrogothos, legem vendendi amplius mancipia Christiana, penitus abrogavit, & Sudermannis peculiare legis volumen assignavit.

Dux verò Jutiæ, Valdemarus, regio Daniæ titulo repetito, suum in illa firmat imperium, Ottone & Valdemaro, Christopheri filiis, inde exclusis. Nec eidem Gerhardus, ac Johannes, Comites, indormiunt negotio, Daniæ Holfaticæ omnino subdicere machinantes servituti.

At Carolus, Lundensium Antistes, postquam suam à tyrannide Holfatorum liberasset diœcesin, sub Magni respirantem dominio, lubentius mortem oppetiit, XVI Maji, & Petrus cathedram alacrior adiit Scanensem.

Anno MCCCXXXV. Matthias Ketelmundi, tutor Regius, cum aliis Sueciæ, Norvegiæ, & Scaniæ, Optimatibus, de uxore Magno providendâ, sollicitus, illi sponsam obtinet, Nemurcensium, in Franciâ Comitissiam, Blancam nomine, virginem, formæ conspicuam elegantiam, nuptiis hoc anno, quâ esset par dignitate, celebratis. Quando Albertus, Magnipolensium Princeps, sibi Euphemiam, Magni desponsavit sororem.

Anno MCCCXXXVI. Euphemia regio perducta comitatu Rostochium, Alberto illic copulatur, quem Ericus, Saxoniarum Dux, ibidem baltheo cinxerat equestri. Hoc autem illustri matrimonio, genus traxere potentissimi Scandiæ Reges, Albertus, Ericus, Christopherus, Christiernus I, Johannes, Christiernus II, Fridericus I, Christianus III, Ericus, Fridericus II, Sigismundus, Christianus IV, & Gustavus II, qui hodiè gubernaculo Sueciæ, Daniæ, & Norvegiæ, assident gloriose.

Interea Magnus, inaugurationis suæ domi apparat sollempnia, ad illaque neonupti honorifice invitati, Rostochio velificant Stocholmiam Sueciæ versus. Quibus Regina, splendidis vecta paronibus, liburnisque, in maris occurrit faucibus, & Rex in portu fit obvius arcensi. Deinde coronationis instituta festivitas, in quâ Engelbertus, Derpatensium Episcopus, quædam alia propter negotia, hic pro tempore præsens, ex speciali Præfulum gratiâ Suecicorum, diademata Magno, & Blancæ, imposuit.

Itaque gratiam Magnus, pro tanto rerum successu exhibiturus Deo, vastam urbis Stocholmensis turrim australem, cum propinquâ in circuitu areâ, monachis S. Dominici, pro fundando illic cœnobio, legavit, istud suis fabricans impensis. In hujus autem fuit postea sepultus Ecclesiâ, B. Matthias, qui S. Birgittæ aliquandiu auscultavit exomologesin; illius apocalypsin illustravit; ab ipsa rogatus sacrum Bibliorum codicem, Suetico donavit idiomate, amplissimisque enucleavit latine commentariis.

Hoc etiam anno, primas hujus lucis aspexit auras, S. Catharina Ulphonis Gudmari, & D. Birgittæ, filia, quæ nubilem ingressa ætatem, desponsatur generoso viro, Echardo ab Kirnen, natione Germano.

In Daniâ hujus Archiepiscopus, inexplebili Holfatorum provocatus avaritiâ, tyrannideque, in synodo renovat Hafniensi, & denuò publicat constitutiones Antecessorum, sacris interdicens bonorum depeculatoribus Ecclesiasticorum; rerum contemeratoribus sacrarum; Cleri Prælatos

latos captivantibus, seu vulnerantibus, insuper determinans, quantum subsidii, Præfulum alicui extorri essent reliqui Antistitum laturi.

Anno MCCCXXXVII. Gerhardus Comes subverens Jutorum rebellionem, ob sacrorum tot annis silentium, XXI Februarii, Tychonem, Borglamsium Præsulem, de carceribus producit, & intermissa resonant officia Divina. Quando Petrus, Sueciæ Archiepiscopus, pluris faciens cucillum Sigtunensem, quàm infulam Upsalensem, officio se abdicavit, quod Hemingus, Arosiensis Præpositus, suscepit lubentius.

Illustris Sueciæ ac Norvegiæ Regina, Blanca, Ericum enixa primogenitum, non mediocri nostratibus attulit gaudium. Sed e contra obitus prudentissimi herois Matthiæ Ketelmundi, qui hunc in annum incidit, infandam iisdem conciliavit tristitiam. Quandoquidem Sueonum Respublica hæctenus Matthiæ humeris innitendo florentissima, deinceps ruinam cœperit minari, cum Magnus, seniorum spreto consilio, juniorum sequeretur deliria.

Otto Christophori filius, mediocri ex Danis & Germanis stipatus exercitu, Gerhardum regno exuere meditatur, à quo tamen in conflictu superatus, abducitur captivus.

Ad littus Islandiæ ex minore balenarum genere, uno appulerunt impetu MDCC.

Anno MCCCXXXVIII. In Norvegiâ gigas XV cubitorum, à viris IV trucidatur, ita sensim prodigiosa gigantum progenies in Scandiâ aboletur.

Haquinus alter Magni filius nascitur, & in Norvegia, velut proximus illius hæres, educatur, ac IV deinde filias solum Blancagenuisse perhibetur. Norvegiæ autem Archiepiscopatu nunc quidam Arno potitus censetur.

Anno MCCCXXXIX. Incendium famosi montis Heclæ, multis accolæ affecit detrimentis, ut etiam post biennium.

Insignis Ottoniensium Antistes, Petrus Pag, mense obiit Decembri, qui primus imaginem S. Canuti Regis, pro Ecclesiæ suæ insignibus, cum hæc usurpavit inscriptione: REX CANUTE DEI, QUÆSO MEMENTO MEI.

Anno MCCCXL. Valdemarus, Slesvicensium Princeps, suggestione avunculi, & propriâ instigatus ambitione, ad capeffendam Daniæ propeperavit coronam, Christophori non amplius formidans liberos, quorum primogenitus, Ericus, vitâ esset functus; Otto in carcere detentus, & Valdemarus in aula degens Imperatoris, regnum per fortunam non auderet affectare tenuiorem.

Magnus, Sueciæ, Norvegiæque Monarcha, XXIII Februarii, Patribus Upsalensium, sub specialem admissis protectionem, servitorum multas delinquentium, in flagranti tamen non comprehensorum crimine, nec vitæ, aut membri amissione plectendorum, pro fabrica basilicæ impertivit. Eandem quoque extendit facultatem, ad LX illius operarios; ita tamen, quod adversariis satisfacturi essent.

Sed principio Februarii, Gerhardus, Valdemari ad thronum invigilans promotioni, ut sibi vicissim promissus cederet Slesvicensis ducatus, arctoam permittit Candidato Jutiam, sub regnum pro XLIII librarum argenti millibus redimendam. Proceres autem Jutiæ, imperium utriusque detrectantes, & cum reliquis Danorum, tacitè Valdemarum, Christophori filium, revocare meditantes, Gerardo se audacter opponunt. Qui rebelles armis domiturus, provinciam ingreditur, & cognoscens unus Optimatum, Nicolaus Ebbonis, ipsum ab exercitu digressum, cum paucis Randerfii pernoctare, illic IV ante Paschæ sollennia hebdomadis, eum noctu trucidavit.

Indè Slesvicensium nihil omninò metuentes Principem, Dani, Valdemaro Christopherei filio, thronum deferunt. Qui patrociniò Cæsaris, Marchionis Brandenburgensis, & Ducis Pomeraniæ; Spanhemici in primis, & deindè Lubeci, mense Majo, cum Slesvicensi, ac Henrico, Claudioque, Gerhardi filiis, sic litem transegit, quòd sceptro Daniæ potiturus, Valdemari sororem ducturus esset Hedvigem; dotem XXIV mille argenti libras habituram, & Jutiam, à Comitibus, pro XXXV, ast Fioniam, pro XLI millibus, esset redempturus, fraterque Otto, carceres evasurus.

Ita Valdemarus, amicorum ope restitutus patriæ, concordia Ordinum suffragio Rex proclamatur. In quem etiam propendere Scanos, à Danis persuasos, animadvertens Magnus, ut illorum sibi magis obstringeret animos, Helsingburgi, XXVIII Junii, novis ipsos decorat privilegiis, veteribus etiam roboratis. Siquidem Clerum à qualibet eximit contributione; illi multas ex lege servitoribus, colonisque, impositas concedit; nihil reliquis Scanorum citra Procerum consensum, injunget gravaminum; ad forum Sueciæ neminem indè citandum; non nisi convictum prius legitimè, captivandum spondet; pro defensione militarent patriæ impensis propriis, alibi Regiis; & nobiles de suis levarent subditis multas quaslibet, omnesque ob suam indemnes conservaturus designationem foret. Huic verò diplomati Magnus, & Blanca, cum XII subscripsere Consiliariis, titulo Sueciæ, Norvegiæ, Vandaliciæ, & Gothiciæ, usurpato.

Atqui Senatorum fuerat unus, prælustri vir Ulpho Gudmari, Folchunorum contribulis, & S. Birgittæ maritus, qui spretâ mundi vanitate, ut liberius Deo vacaret, solitariam cum uxore agit vitam, in cœnobio Alvastrænsi, ubi multis fertur illa visionibus & prophetiis inclaruisse.

Anno MCCCXLI. Ut fideliores etiam sibi Valdemarus redderet Danos, ad obsequiaque promptiores, Roschildiciæ, VI Januarii, quaslibet parenti, fratribus & sibimet illatas hactenus condonat fontibus injurias. Indè verò Helsingburgum contendens, cum Holfatiæ Comitibus, sibi denuò suboffensis, sequestro Rege Magno, reconciliatur, ipsis spondens hæreditariam fore Fioniam, si absque hæredibus moreretur.

Verum amita Valdemari, Mereta, Birgeri Regis consors, X Martii, in fata concedens, Ringstadiano, prope maritum, clauditur monumento. Quibus etiam ablati Præsul quondam Upsalensium, Petrus, conditur Sigtoniciæ, & Hemingus, dudum illi subrogatus est, domicilium Upsaliæ, de lateribus sibi & successoribus fabricavit, hodiè ruinis defœdatum.

Sub hoc pariter mundi curriculo, dubiæ inquisitio veritatis, per ferri gestationem candentis, in Scondia abrogatur, ubi viguisset ab anno Christi, DCCCCLXXXVI, non citra periculofam Numinis tentationem.

Interea Valdemarus, ut erat ingenio vaferrimus, per fas, nefasque ditiones, peregrinis oppignoratas Principibus, eripere conatur. Illarum verò prætendens redemptionem, & intendens impugnationem, de qualibet regni Ecclesiâ, calicem cum patena utrum est mutuavit. Deindè Ingeburgem, Canuti Ducis viduam, Kalenburgum, pignus mariti legitimum, citra refusionem mutui, resignare abnuentem aggressus, castrum obsidet. Sed Jutiæ Dux, Comites Holfatiæ, & civitates Vandalorum, illi quantocyus ex fœdere subsidium ferentes, regias indè copias profligant, binis Danorum millibus ibidem, mense Junio, occumbentibus. Itaque Valdemarus, suis diffidens fraudibus, induciis & dolosis protrahit rem conventibus, discordiam in tempus sibi magis opportunum.

Olaus, Nidrosiæ post mortem Arnonis, capeffit insulam, & Abogiciæ, S. Hemingus, Benedicto succedit in cathedra, qui VIII Septembris, unâ cum

Rege Magno, quantum Bothniæ orientalis incolæ decimarum, de annuis soluturi essent proventibus, determinaverat.

Anno MCCCXLII. principio jejunii Paschalis, Magnus in comitiis Ordinum Scheningensibus, regna filios inter partitus, Erico Sueciam quinquenni, & Haquino Norvegiam quadrienni, attribuit, illas post suum, non prius, adituris obitum.

In cineralibus ibidem feriis, Magnus pro Dei, & B. Sigfridi honore, Vexionensibus civitatis jus, & fori, quolibet die lunæ, celebrandi concessit, inhibens sub confiscatione empti & venditi, ac insuper multatâ XL marcarum, quarum XX Ecclesiæ forent applicandæ fabricæ, & XX Episcopo deputandæ essent, nè Smalandi negotiarentur alibi, mandansque obvagantibus Smalandiam mechanicis, Vexioniam, cis XXX Septembris, commigare ac inhabitare.

Verum uno ante Pascha mense, Magnus Jenecopiæ constitutus, Clero per diœcesin annuit Upsalensem, ab omni regiâ immunitatem exactione.

Ast moniales Vestrogothiæ Gudhemenses, ob lignorum inopiam, & hospitum copiam, nimis frequentem, à Cisterciensi obtinent veniam Abbate, Gudhemio ad Raccheby, ab Erico & Valdemaro Ducibus olim donatum, migrandi.

Corporis Christi festo S. Hemingus, Abogensium Præsul, Sigfrido mandat Alandiæ Præposito, contumaces decimarum raptores, anathematis vibratione compescere.

In Dania pendente adhuc lite, Valdemarum & Holfatos, confederatosque inter, Nicolaus Ebbonis, instinctu Regis, Holfatos propugnaculum molientes limitaneum incescit. Ideoque Henricus Comes, & ob eadem parentis nefariam, ipsum insecutus cecidit. Passim etiam Castellanos Regis, & Comitum inter, velitatur; præcipue verò in Selandia, cui præsens & subsequens nimium funesti exstiterant anni.

Magnus quoque Valdemarum Scaniæ, non dubiis prospiciens conjecturis, insidiari, cum Holfatis & Vandalicis pepigit fœdus negotiatoribus, cujus vigore tulit hoc anno subsidium Marquardo, Vordingburgensi Castellano, in Selandiam copias expediens, ductoribus Halvardo Pilt, & Magno Achatii, illic occisis. Quocircâ Valdemarus, tam potentibus Marte congregi aperto diutius æmulis, non consultum existimans, antequam hujus ligæ socios ad se nonnullos pertraxisset, Holfatos pactis mitigat, & Suecum ad veterem provocat subdolè amicitiam.

Anno MCCCXLIII. XII post Pascha diebus, Valdemarus argento Johanni Comiti persoluto, Nycopiam cum Falstria recuperavit. Atqui citra solutionem, à patruo Selandiam repetens, Danos & Holfatos in mutuam instigavit crudeliter internecionem, adeò quòd clade suorum nuperâ Dani excandescens, CCC hostium unâ nocte peremerint. Holfati vicissim, nè Clero quidem parcentes, Suenonem, Arhusiæ Præsulem, abripiunt, cum aliis captivum. Ideoque divina obmutuere aliquandiu illic officia.

His autem submersus malis, Valdemarus, & novas insuper procellas ex Sueonia, Norvegiaque, perhorrescens, ob Scaniam nullo repetitam jure, obsecrat, ut lis per XII utrinque arbitros, Helsingburgi, primum ventilaretur, & consensu Magni obtento, Judices post mutuam illic corrixationem, indecisam differunt controversiam, usque Novembrem, quandò Reges Varbergi præsentem, illam forent ipsimet decisuri.

Interea Magnus, bona uxoris vitalitia, nimium suis dispersa regnis con-

considerans, postridiè Pentecostes, Bohufii, assensu Senatus, donationem renovat, illi deputando in Norvegia, Marstrandiam; Borge & Elfversifeliã; Romrichiam, cum territorio Vortensium.

Bohusio deinceps Varbergum profectus, consequitur literas Senatus Norvegici, quibus XV Augusti, Haquinum sibi approbaret successorem.

Nicolaus, Fionia Antistes, erecto S. Francisci Ottonia cœnobio, impertit benedictionem; Knardrupense etiã monasterium aliquandiu profanatum, refecratur, novos de Sora colonos adipiscens.

Denique condicito Varbergi tempore Reges congressi, utriusque Senatu comitante, post altercationem de Scania non modicam, Valdemarus argumentis, & documentis superatus, XVIII Novembris, palam approbat Magni designationem, velut legitimè à Scanis factam; literis, illi super Scania, Blechingia, Liffria, & Huenensium, traditis insula subscribens, ac perceptis VIII millibus librarum argenti, prioribus adjiciens provinciis Hallandiam, & limitem Sueciae ac Daniæ ita constituens in medio freti Oeresfundensis vel porthmo. Sin verò his contraveniret fancionibus ipse, vel successorum aliquis, XXX mille argenti libris prævaricator esset mulctandus; contumax anathemate compellendus; à XXIV suis impugnandus sponsoribus, jurisdictionem Sueonum asserturis; Nec ullus in Daniã Rex coronandus esset, nisi prius horum sponderet observationem, quòd libero illa Ordinum Danicorum consensu, Valdemarique essent obfignata.

Magnus e contrà pacem, & amicitiam spondet suis Valdemaro literis; subsidium in hostes, & Danis liberam in Suecia Norvegiaque negotiationem. His Reges inter consummatis, Scani Magno novã se obstringunt eodem die obedientiã, quam Erico secundum parentis obitum exhibituri etiã forent. Sed Magno vel filiis, nullos linquentibus hæredes, Scanis pro arbitrio Dominum sibi providere liceret, quod Sueonibus illo similiter casu esset permittendum.

Ita securus regreditur indè Valdemarus, totis Holfatos viribus, ope Magni jam destitutos, & eã ille adjutus, decernens impugnare. Quocircà XXVII Decembris, movit pleno in hostes agmine. Verum sperato defraudatus successu, receptui canit, milite in hybernis aliquandiu paufante, ac commodiorem reigerendæ occasionem præstolante.

Anno MCCCXLIV. Ingeburgis in gratiam filii Magni, satisfactione perceptã, Valdemaro Calenburgum restituit, utramque retinens Hallandiam. Quam Sueonum inclusisset limite nuper Valdemarus, quòd Comes Jacobus borealem sibi jure vendicasset, & alienasset, paterque Christophorus, australem Canuto Duci oppignorasset,

Sed Magni Regis cognatus, Ulpho Gudmarfonius, Eques & Confiliarius Sueciae, XII Februarii, in cœnobio moritur, sepeliturque Alvastrensium, octo relinquens in mundo liberos, ex S. Birgitta susceptos. Quæ vidua permanens, regii magistrã gynæcei aliquandiu existit, aulicos vitæ solutioris ad pœnitentiam exhortando, & ipsum præcipuè Regem. Etenim cum is XXVI hætenus annis Deo, hominibusque gratior regnasset, imposterum blandiente nimium seductus fortunã, eminens à virtutis exorbitavit tramite, ad quem S. Birgitta illum frustra conatur reducere.

Magnus ejus contemnens vaticinia, perindè ac somnia anilia, non tamen impunè suis indulget illecebris. Cujus mandato plebecula Sueciae Junio, & Norvegiae populus Julio, mensibus, filiorum subscribunt nuperæ designationi, abnuentes Erico subsidium, si fratrem Norvegiã, & Haquino, si Ericum Sueoniã exuere conarentur. Hæc verò elatus cœcã mortalium provisione, nec sibi nec filiis, quod deinceps acciderat infortunium, impendere stolidus metuebat.

In fynodo Telgæ provinciali, hac instituta æstate, in usurarios, ille tamen rigidum publicat mandatum, à Præfulibus regni ad id permotus. Quando etiam Lubecensium inclinatus precibus, Trelleburgi Calendis Septembris, eandem quam pater ipsis, & Valdemarus patruus, ante XXXII indulcissent annos, per Nynam securè Novogardiam ultrò citroque navigandi, naufragaque bona indagandi, velut quoque in toto Sueonum regno negotiandi, concessit facultatem.

Atqui Danus pacem cum Sueco adeptus, bellum in Holsatos continuat, & de victoria desperans, XXVIII Augusti, cum illis transigit, sequester futurus, si quæ discordia illos & Magnum inter suboriretur. At Dux Valdemarus arbiter cujuslibet adhibendus esset litis, quæ Dano cum Holsatis posset obtingere. Deindè Frifones, XIV annis tributa Danis abnuentes, XX Octobris, crudeliter subegit, & interim Holsati ex pactis, Suenonem Arhusiensium donant libertate Antistitem, Arhusiaque sacris restituitur, quibus annum esset orbata.

Anno MCCCXLV. Valdemarus Slesvicensium Princeps, cum sororio Danorum Rege, pangit in hostes fœdus, cujus etiam tutelæ uxorem, & liberos à sua morte, decernit committendos. Hinc sibi metuentes Holsati, à pactis discedunt, Selandiam infestando, & Dani, hostibus ereptas, demoliuntur munitiones.

Antistites quoque Daniæ, Valdemari fidem habentes suspectam, in Hensingburgensi statuunt Concilio, quod uni suorum capto, vel patriâ ejecto, reliqui annuatim CXX libras argenti pro subsidio, donec liberaretur, contribuerent, regno interim à sacris publicis feriente. Verùm Magnus Aslogiæ in Norvegiâ commorans, Præfuli apud Islandos Holensi, insignia donat privilegia.

Anno MCCCXLVI. Claudius & Henricus, Holsatorum Comites, ob fœdus cum Rege initum, captivarunt in venatione Ducem Valdemarum, qui Nyburgi in alterum detentus annum, dimittitur, fœdere cum Danis abrenunciato. Lollandiam itaque simulans Rex Valdemarus, à patruo Johanne Comite, pecuniis se redempturum, Holsatos hæc securos fraude redditos, protinus armis invadit, & ni quantocyùs suis Comes Johannes venisset subsidio, illosque indè profligasset. Proindè dolis superfedens, XXIV Augusti, Vordingburgum, Sueco mediatore, pro VIII mille argenti libris à patruo recuperavit.

Multiplicem verò perfidiam, & perjuriam Valdemarus expiaturus, votivæ Jerosolymam se accingit profectio, comite Saxonum Principe, Erico. Atque Livoniam inprimis accedens, plurimis Ecclesiam cumulat beneficiis Revaliensem, obligatam eapropter ad propitiandum illi Deum sacrificiis annuis. Indè Prussiam ingressus, Estoniam, Ordinis Magistro vendidit contra paternam obligationem, pro XVIII millibus librarum argenti, ex quibus dotem sororis Marchioni numeraret Brandenburgensium, residuum pro viatico sibi conservans.

Anno MCCCXLVII. Valdemarus, Ottone Germano Crucigerorum Ordini mancipato, ad sanctum properavit Domini sepulchrum, coram quo, XXII Julii, cingulo donatur militari. Deindè aliis in Judæa sacris religiosè simul visitatis, patriam versus remeavit, cælumque non animum paulisper commutavit.

Coram regiis Orebrogiæ legum Sueticarum revisoribus, Ulphone Amberni Uplandiæ; Algoto Benedicti, Vestrogothiæ, & Torgero, Vermlandiæ, Legiferis, Episcoporum comparentes procuratores, XX Februarii, & VIII Martii, solenni cavent protestatione, ne hujusmodi cederet revisio, mutatioque codicis antiqui, in præjudicium aliquod juri Ecclesiæ scripto, vel

vel statutis fynodalibus, aut Pontificum, seu Regum privilegiis, vel priscis patriæ consuetudinibus.

Ad crucem Dominicam in Ecclesiâ Uplandiæ, Næs, miraculis famosam, insignes fiebant oblationes, quarum Ecclesiæ unam, parochia alteram, & tertiam Archiepiscopo portionem deputandam, VI Martii, Præful Hemingus illic ordinavit.

Idem quoque Antistes Hemingus, deprehendens illas magni valoris oblationes, quæ in Ordinum conventibus, coram Rege, Præfulibus, & Proceribus aræ imponentur, cum aliquis Episcoporum sacris operaretur, à regis nullo jure percipi facellanis universas, Stocholmiæ, XXVI Julii, quando, & quantum illis, suis & celebrantis, de hoc in posterum dono cedere deberet facellanis, parochoque, operâ Thomæ Vexionensium Episcopi, determinavit.

In his verò Stocholmiæ comitiis, Magno bellum in Russos, pro illorum conversione, ac castri recuperatione Noteburgensis, paranti, plurimo ex Germania milite comparato, in maximum patriæ gravamen, quorum ductor percelebris ille Comes Holsatiæ Henricus deputatus, suadet palam S. Birgitta, divinitus commonita, ut indigenis hac expeditione in hostem, non alienigenis, cum tanto regni sui detrimento, uteretur, aliàs plus amissurus quàm esset lucraturus.

Sed Magnus ludibrio illam excipiens, magis Henrico quàm Deo fesus, insuetis regnum exhaurit tributis, & insuper Petrinum ex illo denarium huic applicat expeditioni, utpote in schismaticos dirigendæ, tandemque Germanis, & Suecis, succinctus, appetente navigat autumnino, classe instructissimâ in Finlandiam. Cum verò illius Antistes, vir sanctitate insignis, B. Hemingus, incolarum lamentantium misertus, Regis quoque obniteretur tyrannidi, ab illo conjicitur in vincula, & copiæ hostico appropinquant.

Anno MCCXLVIII. Magnus Noteburgo potitus, incolas & accolas, sibi fidelitatis primùm obstrictos juramento, in reliquam expedit quaquaversum Russiam, aliis religionem Romanam, & subjectionem Sueciæ persuasuros; ut etiam auri, argentique plurimum ad se victorem perlaturus, atque exercitum. Sed Moschi ad suos digressi, poscunt subsidia in Sueones, & cum innumeris hominum millibus actutum reversi, Magnum cum omni trucidassent exercitu, nisi per novum in mare, summis patefactum laboribus exitum, ex Nino flumine furorem hostium effugissent. Qui deinceps Noteburgo expugnato, in nostros illi præsidarios, crudeliter desævierunt, totamque vastassent Finlandiam, nisi partem Careliæ non modicam, illis Magnus resignasset. Quam Sueonum postea licet armis recuperatam; tamen hodiè Moschi quâvis ferme reposcunt transactione, ad Regis Magni diploma provocantes, indeque nos impugnandi ansam captantes.

Hinc autem Magnus cum ignominia in Sueoniam rediens, incolas multò gravioribus onerat exactionibus, peregrino soluturus militi; ditiones & munitiones regni simul illi oppignorans, quorum antesignanus, Henricus, Calmarniam obtinuit. Nec lamentantem sub hoc pondere miserabiliter plebeculam, adjuvat; Sacris à Pontifice interdictus, ob nummum S. Petri usurpatum, & Præfulem Finlandiæ captivatum, contemnit; à præposteræ libidinis consuetudine, ut desisteret, admonitus, spernit. Itaque Deo, hominibusque evasit abominationi, & S. Birgitta cunctis cœpit esse venerationi, admirationique, ab illius consilio perinde ac oraculo in posterum dependentibus.

Immò & ipsemet tandem Magnus illam summâ complexus veneratio-

ratione, capacem vetustæ apud Vastenenfes arcis, ipsi donat aream, pro fundatione illic cœnobii, in quo regis consummando impensis, suam, uxorisque expetebat sepulturam. Quamobrem S. Birgitta, non parùm hâc Regis munificentia exhilarata, sacellum & lignea quædam erigit ibi protinùs ædificia, in quibus virginum paucarum instituit con-
 tubernium, pro confirmatione novi ordinis, Romam meditans profes-
 sionem. In his tamen consilio auscultat M. Mathiæ, Canonici Lin-
 copensis, Petri Alvastrensi Prioris, ac Magni Petri sacerdotis sui, vi-
 rorum eruditione conspicuorum, qui simul illius mandabant literis apo-
 calypses.

In gratiam prætereà S. Birgittæ, & Cœnobarum, villam monaste-
 rio adjacentem, Rex Magnus jure donavit municipali, Vastenumque à
 prægrandibus ibidem saxi littore positus, velut quorundam est opinio,
 illam appellavit.

Valdemarus intereà Danorum Rex, peregrè domum reversus, Fio-
 niam, & aliquot Selandiæ, Jutiæque arces, à Comitibus Holsatiæ, dato
 precio, receperat.

Anno MCCCXLIX. Clemens VI, Eschilstunensibus in Sudermannia
 monachis, de ordine S. Johannis, suis roborat bullis privilegia.

Carolus IV Romanorum Imperator, Pragæ Albertum, Megapoliæ
 Comitem, sororium Suetici Regis, ducali ornavit dignitate, qui Cæsari
 propinquo junctam sanguine habuit uxorem Euphemiam.

Proinde cum Cæsar alium Brandenburgensibus Marchionem vellet
 obtrudere, Ludovico Dani sororio prorsus deposito, & Albertus studeret
 partibus Imperatoris, Valdemarus infestavit illius ditones, Marte non
 admodum fortunato. Ideò sequestrem poscit Danus Regem Sueciæ, Ma-
 gnum, qui festo Pentecostes in Hallandia litem apud se depositam, hâc inter
 alias transegit conditione, quòd Romulus, Ludovici frater, Alberti filiam
 Ingeburgem ducturus esset conjugem. Ità tamen Valdemarus, Caroli non
 evasit indignationem.

Anno MCCCL. Siquidem hâc de causâ citatus ad tribunal Impe-
 ratoris, mense Februario, obtentâ fide publicâ, illuc proficiscitur; Quem
 Cæsar, illius perceptâ excusatione, non gratiæ solum pristinæ restituit,
 sed arbitrum etiam constituit, si quid porrò discordiæ cum Branden-
 burgensibus sibi obveniret Marchionibus, eidem prætereà confirmans
 annuas de Lubeco pensiones, quibus Ericus Saxonæ Princeps lubens
 cessit, velut à Marchione oppignoratis Valdemaro.

In reditu autem nonnullos quoque alios Germaniæ Principes, ha-
 bito Lubecæ cum ipsis colloquio, sibi Valdemarus amicat suboffensos,
 & ipsos inter restaurat concordiam. Sed Ducem Megapolensium sibi ar-
 ctioris amicitiae vinculo Danus obstrinxit Albertum, cujus etiam filio
 Henrico, illic desponsavit suam filiam, dote VI millium marcarum Colo-
 niensium promissâ.

Casimirum quoque Poloniæ Regem, hoc labente anno, ad mu-
 tuum in hostes fœdus pangendum provocavit, & in Daniam reversus,
 Fionios, Jutosque rebelles, armis compulsos, pacavit.

Interim pestis Scandiam horrenda nimium afflixit, adeò ut in Ve-
 strogothia, præter alios mortalium plurimos, CDLXVI sustulerit illa
 Presbyteros. Principum verò binos solum abripuit, Haquinum & Ca-
 nurum, Hallandiæ Duces, Magni Regis fratres uterinos. Itaque Sueoni-
 bus tanta oppressis contagione, admodum molesta contigit illa sacrorum
 cessatio, à Clemente VI. propter ablatum S. Petri nuper denarium per
 Regem, hic promulgata. Et tamen videntes Magnum, tantis Dei homi-
 num-

numque flagellis, ad faniolem nè aspirare quidem vitam, illi Scaniam, Halogiam, Islandiam, Feroigiam, ac Hetlandiam, tribuunt Sveones & Norvegi, filiisque, Erico & Haquino, absolutam committunt regnorum gubernationem.

His quoque patriæ calamitatibus, prælustis S. Birgitta Herois provocata, & visendæ urbis religione, Ordinisque novi approbatione invitata, Birgero & Carolo filiis, præter alios, comitibus, Romam peregrinatur.

Henricus, Alberti Megapolensis filius, per hanc luem sponsâ orbatus Margaretâ, XXVIII. Octobris, alteram Valdemari despondet filiam, Ingeburgem, aviam Erici, & proaviam Christopheri, potentissimorum in Scondia deinceps Regum.

Anno MCCCLI. Magnus ægerrimo ferens animo suam depositionem, instituto Helsingburgi cum suis conventu assentatoribus, in filios & Proceres Sveciæ, Norvegiæque bellum machinatur, & Dani subsidium clam precatur. Illud verò sub periculo amittendæ Scaniæ oblatum averfatur, Indeque Valdemarus discordiâ Sueonum fretus, Scaniam impudenter cæpit palàm reposcere. Proindè trini de Sueonia Episcopi actutum Helsingburgi, cum Danis totidem congressi, de hac Valdemari protestantur perfidia, ac XXX millia marcarum multam Colonensium, in contractu determinatam Scanico, per Valdemarum pertinaciter flagitarunt.

Eundem Valdemari animum detestati perjurum Holsati, & Sveonum in ipsum conspiratione animati, cum Slesvicensium Principe, Vandalia mercatoribus, & Fioniæ, Jutiæque Optimatibus, ob cladem anno illatam superiori, Regem execrantibus iniquissimum, Valdemarum bello impetiverunt. Is autem lepore timidior, & vulpe astutior, tempori hostiumque furori cedere consultum existimans, arcibus regni probè munitis domi, exteris adiit regiones, exeunte Octobri, & XVI. Novembris, Daniam revisens, blanditiis adversarios mitigare nequicquam conatur.

Hemingus Upsalensi valedicit cathedræ, mortis compulsus imperio, quam Petrus deinceps occupat, S. Nicolai in Ostrogothiâ Præfulis avunculus.

Quando diva Birgitta per Italiam sanctitate inclarescens, authoritateque, Clementem VI, per literas seriò hortatur, ut ex Galliâ commigraret Romam, collapsos Ecclesiæ mores reformatum, aliàs Numinis experturus esset vindictam. Delegit illa virum, religione & eruditione celeberrimum Romæ sibi consiliarium, & ut vocant, Confessarium, Alphonsum, Gyenensis Ecclesiæ Antistitem, qui visiones simul suas calamo excepit, velut etiam B. Petrus, ejus Sacellanus.

Anno MCCCLII. binis ante Pascha septimanis, Johannes, Vagriæ Comes, à Valdemaro Rege, & Holsatis delectus controversiæ arbiter, illam frustra decidere laborat, Dano juris processum non observante.

Hanc verò non modicum exauxit litem, quòd Valdemarus conjugem, Ducis germanam Slesvicensis, & cognatam Holsatiæ Comitum, suspectam adulterii cum Folquardo Lagmansonio commissi, detineret captivam, nec dum criminis convictam, atque ipsemet scorto palam, Tosva nominato frueretur.

Ingeburgis, Magni Regis mater, XII. Martij, foundationem, dotationemque cœnobij in Norvegia, Hofdensiodensis, à suis extracti majoribus, roborat, & liberaliter auget, filio consentiente, illicque anniversaria pro sua & parentum animabus, sacra instituit. Id fuit monasterium hoc tempore Ordinis Cisterciensis, & deinceps Brigittinis cessit monachis.

Danus interim arma parans in antagonistas, ipsis congregari subvertitur, inter se & Svecum pendente super Scania lite. Ideoque in Sveoniam profectus, novum orat Helsingburgi hac de re conventum, & consensu blanditiis obtento, remeat, hostibusque in Fionia obviat. Sed ancipitem belli aleam subire adhuc formidans, arbitris controversiam submitit, & cum Megapolensium Ducibus, suo in Daniam sumptu magnifice perductis, ut Scanicum deciderent diffidium, contendit Helsingburgum. Illic autem firmissimis Valdemari, super Scaniae venditione conspectis literis, Magno sequestres provinciam adjudicant, & XXX. millium marcarum, à Valdemaro multam pendendam pronunciant. Hanc tamen post paululum in Lyckeby Blechingiæ, Magnum fidelibus destitutum Consiliariis, adortus, aureis promissis subdole deprecatur.

Itaque domi non sibi metuens à Sueonibus & Holfatis, foras cum exercitu prodiit, opem Megapolensi laturus ex fœdere, adversus Pomeranum. Illos verò inter pace restitutâ, copias ducit in alios Slavorum Principes, sibi infestos, nec sacris nec profanis parcens locis, vel personis, captos naribus mutilans, & auribus, tantamque passim exercens tyrannidem, ut amicis & inimicis evaserit merito execrabilis.

Denique regressus domum, ab Antistita sui poscit gynæcei succubam quampiam, & illa productam de custodia uxorem, inscio nocte substernit Valdemaro, filiâ tum imprægnatam Margaretâ.

Anno MCCCLIII. Magnus odia Sveonum magis incurrit, quòd Lychebigii nuper citra Senatus consensum, cum Dano litem transegisset, inque aliis reipublicæ negotiis arduis, Procerum spreto consilio, ex sententiâ quorundam imprudentium juvenum, plerumque causas decideret. Horum verò primarius exstitit Benedictus, Algoto, Vestrogothiæ Legifero genitus parente, adolescens arrogantissimus, & Reginæ Blancae fortassis plus æquo charissimus. Quem Magnus, II Februarii, Hallandiæ Ducem creavit, & illi totius gubernaculum imperii mandavit, eo proprium spolians filium, ac seipsum multiplicibus exponens calamitatibus.

Sed Valdemarus, Danorum Rex, longè melius suis prospicit emolumentis, qui mense Julio concordiam amicitiamque cum Jutiæ ac Holfatiæ Principibus, restauravit, & illos propter, prolemque in utero conceptam, uxorem libertate donavit, quæ Margaretam hoc anno enixa fuerat, illustrissimam Scandiæ totius Dominam postea constitutam.

Anno MCCCLIV. Valdemarus, nescio quâ permotus insolita devotione, Innocentium VI. invisit Avennione, à quo magnifice susceptus, tribus ante Pascha hebdomadis, rosâ donatur benedictâ. Dein patriæ restitutus, Calendis Juliis, in conventu Ordinum Nyburgensi, procerum nonnullis offensam condonat, & leges privilegiaque confirmat populo universo, & suo more nihil servat, quod in fine comitiorum, quidam elatâ voce veraciter contestatus est.

Interea verò causa Scaniae, colloquium Helsingburgi sex utrinque Præfules aliud frequentant, in quo Valdemarus denuò causâ cadens, ad multam toties solvendam, quoties Suecos hætenus ob Scaniam nullo jure molestasset, rigore proprii diplomatis perurgetur. Itaque provocat ad mutuum cum Rege Magno colloquium, XXIX Septembris, ibidem institutum, & tantundem impetrat, bilem deinceps in miseros effundens Frisones, quorum plurimo multavit argento rebellionem.

Anno MCCCLV. Vitæ clauserat periodum XV. Aprilis, Petrus, Lundensium Antistes, & VIII Junii die, Jacobus illi subrogatus, suos multâ beatitudine Assessores.

Daniæ verò Monarcha Valdemarus, ceu prævaricator divenditæ iniquus

quus Scaniae, iterum à Suecis compellatus, XXIV Junii, litis prorogationem obtinet Helsingburgi, Jutiae deinceps occupaturus Ducatum, Benedicto Alefeldensi subsidium promptè in D. Valdemarum exhibuit, & dubio perterritus Marte, dolosam cum Principe agnato renovat amicitiam.

Benedictus etiam Hallandiae Dux, certò comperiens Jacobum Avenione morantem, cæterosque Lundensium Prælatos, contra fidem Sueonibus sæpè præstitam, cum Rege Danorum, Scaniae inhiantem, colludere, quævis eorundem prædia Regio attribuit fisco. Proinde Jacobus, confirmatione obtentâ, reversus à plenâ muneris sui functione, sequenti plurimum remoratus fuit sexennio.

Atqui Petrus, Sueonum Archipræsul, Lutetiam Parisiorum, Ringuido Upsalensium Archidiacono, & M. Ingemaro, ablegatis, illic suæ domos Ecclesiae, quondam à M. Andrea Præposito donatas, dividit.

Catharina, D. Birgittæ filia, matris desiderio visendæ nimium æstuans, assensu mariti, Gustavo Tunonis, Marschalco Sueonum, & duabus comitata heroinis, Romam festinat, & Bononiae inscia matrem prætergreditur, ibi commorantem.

Anno MCCCLVI. Juti, perfidiam & tyrannidem Valdemari diutius sufferre non valentes, arma in perjurum corripunt Principem; Quos tamen blanditiis deceptos, mensè placat Februario.

Deinde per amicitiam, cum Magno Rege frustra se conatum hactenus Scaniam recuperare considerans, novam eadem de causâ cum filio illius Erico auspicator, affinitatemque. Siquidem suafu Valdemari, Dux hoc anno Ericus, Beatricem, ejus sorore, ac Ludovico, Brandenburgensium prognatam Marchione, duxerit uxorem. Quem cum illa ex nuptiis fortè reducem lautissime in Daniâ excepit, & liberalissime donatum inde remisit in Sueoniam.

Interea Magnus, Henrico Holfatiæ Comiti, à Vandalicis impugnato mercatoribus, opem laturus, quotquot illorum in Scania negotiationibus intenti hærent, captivavit. Hinc vicissim reliqui exacerbati, Scaniam populantur, Suecis Holfatisque illic deprehensis, vincula injicientes, & provinciam sibi subdentes.

Ericus verò Dux, Scanorum misertus, nuncque ob nuperam audacior factus affinitatem, inprimis Benedictum ex Scaniâ Hallandiaque profligat, capto & everso Falchenbergo. Deinde Vandalorum expellit institores, & Cleri captans favores, ipsi privilegia roborat, fundosque redonat.

Sed mater Benedicti sui permota infortunio, Valdemari subsidium, illi contra filium implorat, sub non dubio Scaniae resignandæ promisso, & se palam omnibus fugillandam propinat. Benedictus vicissim gratificaturus Reginae, nobilissimam pudicissimamque repudiat conjugem, Ulphonis Amberni filiam. Quem egregiè vindicarunt despectum, ipsius avunculus, Erensislo Comes Orcadensium, Carolusque à Tofta, frater Ingeburgis germanus.

Anno MCCCLVII. Consilarii Sueonum, pro sua liquidò animadvertentes prudentiâ, Erici cum parentibus discordiam, in patriæ supremam tendere perniciem, indeque Valdemarum continuò occasionem recuperandæ Scaniae captare, nunc amicum, nunc inimicum agendo; nunc Magno, nunc Blancae, nunc Erico, sese velut Proteum accommodando, ut non immeritò Danorum Historici astutiam illi vulpinam, famem lupinam, audaciam leoninam, & perfidiam tribuant Jugurthinam. Ideò concordiam inter regni sui Principes quantocyus restituendam decreverunt, Alberto,

Megapolensium Duce, Comitibusque Holfatiæ, in consilium adhibitis. Qui ad indictum Jenecopiæ, hanc propter causam invitati, conventum, non ægrè comparent. Illic autem, XXV, Aprilis, regno partito, Ericus in gratiam cum parentibus, & Benedicto rediit, Scaniâ, Blechingiâ, Hallandiâ meridionali, Ostrogothiâ, Smalandiâ, Finlandiâque impofterum fruiturus. Verùm pater, Uplandiæ, Gotlandiæ, Vermelandiæ, Daliæ, Hallandiæ boreali, Vestrogothiæ ac Oelandiæ, dominaturus, diplomataque jurisdictionem Sueonum in Scaniam astruentia, IV regni Præfulibus, totidem Proceribus, custodienda traditurus.

Ericus deinceps ætate profectus sequenti in suam Finlandiam, ipsam revocat ad statum meliorem, & VII die Septembris, Abogiæ, Parochorum in Bothniâ orientali veteribus subscribit immunitatibus, ab insvetis liberans quoque plebeculam tributis, per Benedictum Ducem impositis. Hinc verò in Sueciam reversus, comperit parentes, à pactis descivisse Jenecopibus; Scaniæ literas, securæ non traditas custodiæ; suspectam cum Dano renovatam amicitiam; & Benedictum pristino turgidum fastu incedere. Quocircà Ericus, de consilio Sueonum, inconstantiam Magni detestantium, in parentem arma molitur; Varbergum Hallandiæ expugnat; inde Benedictum fugat, Boëtium Valdemari nuncium ad parentem captivat, & ipsam quoque regiam occupat Stocholmiam, hujusque Senatam sibi addictiorem redditurus, severum XXV Novembris, in molestatores & inavosores ejusdem promulgat statutum. Ex quo liquet manifestè, Ericum Sueciæ jam supremum sibi vendicasse imperium.

Ideo Magnus, filii plexurus rebellionem, brumâ ineunte, Germaniam versus suos expedit Capitanos, illic militem conducturos. Quos tamen oceanus, navigationi hoc tempore in Sueciâ minus idoneus, domi remoratus. Interim verò Danus, Holfatos impugnans, de ipsis victoriam reportavit. Quibuscum Ericus mox pepigit fœdus in parentem, & Valdemarum Marchionem quoque socrum ad belli societatem, dubio procul, attrahens, unaque Megapolenses & Slesvicenses Principes.

Anno MCCCLVIII. Valdemarus, IX Januarii, à novo Sueonum Rege, & præfatis impugnatus undique Ducibus, se bello vicissim accingit, Langlandiam, Alsiam, & Fimbriam invadens; suoque illas eripiens affini Valdemaro. Sed Danicarum pars copiarum Oceanum infestans, à Finlandis & Vismariensibus graviter mulctatur. Tandem verò, XXX Octobris, Dux Pomeraniæ, Barnimus, Regem Comitibus reconciliat. Quem tamen Juti magis execrati continuant rebellionem; Quorum primarios, fide publicâ munitos, de colloquio reduces, clam trucidavit.

Magnus intereà, Sueciæ ac Norvegiæ Rex, perfidam Valdemari detestans amicitiam, cum filio, Proceribusque jungit dexteram. Ideoque amicissimis Dani literis, nunciisque, Hafniam Magnus & Blanca ad Decembria invitati convivium, non comparuerunt.

Hoc insuper anno Magnus, Helsingburgi filii assensu, prædium Racheby Hallandiæ, prænobili viro, Trottoni Petrio, suo Consiliario, & Gustavi I. Sueonum Regis tritavo materno, assignavit, tantundem alibi recipiens possessionis. Isto autem diplomate, Magnus Sueciæ, Norvegiæ, ac Scaniæ; verùm Ericus Sueciæ, Gothiæ, & Hallandiæ, Reges nuncupantur.

Anno MCCCLIX. Ericus, Sueonum Rex,prehendens Jacobum Scaniæ Præfulem, plus æquo Danorum partibus favere, ipsum, mense Januario, Ahusiam captum, in vincula conjicit; ex quibus deinceps evasit in Borenholmiam, ubi ad mortem usque delitescit. Ericus verò Ahusiam, & non modicam Scaniæ occupat portionem, propterque illustres animi &

corpore dotes, Sueonibus evadit charissimus, ut pater multis obnoxius vitiis, odiosissimus. Quocirca filii invidens hic fortunis, à Valdemaroque iterum blandissime Hafniam invitatus, cum uxore ac filio illuc proficiscitur Haquino, Rege Noricorum designato; Ubi fraudibus Dani subsidium liberale in Ericum, & sectatores pollicentis, seductus, incendioque dolose illic excitato, literis super Scaniâ spoliatus, Scaniæ stolidus consentit resignationi, & Haquini cum Margaretâ, Valdemari septenni filiâ, desponsationi. Nec vera quorundam assertio, qui Valdemarum Magno, binas Hisingiæ Hallandicæ, parœcias perhibent nunc donasse, in illas siquidem Danus nihil hoc ævo habuerit jurisdictionis.

Post abitum verò hospitem, Valdemarus ex pacto cum illis sancito, Scaniam potens ingreditur, & prætendenti falso in gratiam Magni, provinciam Regi Erico se advenisse ereptum, aliquot deduntur in eâ munitiones. Sed inaudiens Ericum, instructissimo cum exercitu illic appropinquare, firmatis suo arcibus captis præsidio, in Selandiam inde festinavit, adveniensque Ericus, regionem Danis adimit; illorum plectit fautores rigidissime, parentemque ad deferendum Valdemari amicitiam, ac Megapolensium & Holfatorum amplectendum permovet. Illi simul persuadens, ut Haquinus, repudiâtâ Margaretâ, Elizabetham sibi desponderet Holfatam. Itaque missis ultrò citroque literis & legatis, sponsaliis utrinque eâ subscribitur cautione, quòd Magnus si obstaculum huic poneret connubio, thronum Sueciæ Henrico, virginis fratri, assignaturus esset. Sin verò Henricus obsisteret, Magno LX libras argenti pensurus esset, & Calmarniam simul restitutus, datis utrinque sponsoribus.

Hac Sueonum & Noricorum affinitate societateque, Henricus, Comes Holfatiæ, factus animosior, socero in subsidium adhibito, Magnipolensium Principe Valdemarum impugnat, Fimbriam recuperans. Indeque animus Jutis accrescit, qui legibus & privilegiis non permitti veteribus frui, haud parum negotii Valdemaro, sibi per summam dominantem tyrannidem, iterum faceffunt. Atqui horum præsciis hostium Valdemarus, in ipsos suppetias, à Pomeraniæ Ducibus hujus anni primordio, sibi providet, illis Rugiam jure feudi permittendo.

Anno MCCCLX. Blanca Suecorum & Noricorum Regina, filium regni usque potentem non diutius sufferre valens, consortem eundem veneno sustulit, quem uxor, liberique morte quoque sublatis, mox comitantur, potionati eodem fortassis virulento poculo. Hoc autem immanissimo crudelissimoque parentis in filium scelere, Sueones jure commoti, ipsam maritumque regno prorsus exuissent, Haquino subrogato, nisi horribilibus juramentis literisque, emendationem firmissimis spondissent. Non tamen Benedicto, flagitii hujus complici, ullâ parcendum ratione consentes, ipsum trucidarunt, Soræ apud Danos, ut reor, tumulatum. Si quidem insignia, nomenque illic fenestris inusta per encausticen, hodie deprehendantur.

Proinde Valdemarus, metu Erici liberatus, Scaniam denuò invadens, Helsingburgum arctissimâ premit obsidione, & advolantem in provincie defensionem, cum Norvegiæ Sueciæque grandi admodum exercitu, Magnum ad privatum dolis pertrahit colloquium. In quo admirabili quâdam vafricie, simplicem permovet Principem, ad resignandam sibi protinus Scaniam, & Blechingiam, regiones amplissimas & fertilissimas, idque citra Sueonum suffragia, per quos, heu carè nimium, essent olim comparata.

Plurimis tamen, iisque gravissimis Magni consensum Valdemarus obtinuit conditionibus, quas inter, quòd illi vicissim amicus ad aras, & por-

ro futurus esset, in omni succursurus, velut frater, necessitate; Et matrimonium procederet liberorum, cujus mirificè exaggerat emolumentum Valdemarus.

Sic Sueones Scaniâ & Blechingiâ turpiter spoliati, crebrò sequentibus illas seculis, sunt conati frustra recuperare, quòd Daniæ Reges subindè Suecis unà dominantes, illorum votis æquissimis identidem oblucentur. Perpetua verò ignominia labecula, plenumque probris cognomen tum famæ Regis Magni, apud posteros exindè meritò adhæserunt.

Verùm Megapolenses, & Holfati, Jutiæque Dux ac Proceres, Erici morte, Sueonum & Noricorum defectione, atque Valdemari successibus consternati, cum ipso aliquandiu, filioque Christophèro, Lollandiæ nunc Duce constituto, paciscuntur. Ut etiam Lundenses, & Malmogeneses, propter operam fortè Valdemaro in Sueones fideliter navatam, annis prioribus, per Daniam immunes à quibuslibet evadunt vectigalibus.

Anno MCCCLXI. Jacobus, Lundensis Antistes, XXIII. Januarii, mortem in Borenholmiâ oppetivit, XVIII. Februarii, Lundia sepulchro commendatus, & XIV. Martii, Nicolaus ibidem Canonicorum unus, cogitur orbem ascendere cathedram.

Alter verò Nicolaus, lubens infulam capeffens Ottoniensem, quòd confirmationem ab Innocentio VI. impetrasset, se primus ex omnibus hujus Ecclesiæ Præsulibus, Dei, & Apostolicæ sedis gratiâ, scripserat Episcopum.

S. Hemingus, Finlandiæ vigilantissimus Antistes, ob iniquam Regis Erici necem, sibi charissimi, parentes meritò sceleris arguens, ab illis secundo in custodiam detruditur, eamque propter, officia per regnum Divina quinquenniò obmutuerunt. His tamen non deterritus Magnus, in pristina pergit malitiâ, insuetis quoque plebeculam onerans contributionibus. Quas propter rebelles Oelandos & Gotlandos suum obsecrat Valdemarum, ut sibi redderet morigeros.

Nec Danus harum cupidus insularum, abnuit operam, initio æstatis Oelandiam inprimis aggrediens, quam suo non Magni subdit imperio, cæsis in illa DC incolarum, & Borholmio, insulæ præsidio expugnato, Danisque commendato. Clade autem Oelandorum, Gotlandi commoti, advenientem indè à suis propellere littoribus, frustra conituntur. Siquidem armis descensione in terram extortâ, XXII. Julii, ternam de agricolis obtinuit victoriam, illorumque MDCCC vitâ, & superstites opibus spoliavit universis. Deindè à Visbyensibus, nomine Magni intromittendus, non modicam prosternit mœnium partem, elatis urbem signis per ruinas ingrediens, quòd alioqui civium subvereretur insidias, quos immensis exuit divitiis (etsi velut amicus illic esset admittus) ex sacris & prophanis ædibus certatim egestis.

Denique mercatores, & agrorum residuos cultores, ad spondendam sibi obedientiam compellit, quibus II. Augusti, veteres modicè auctas roborat immunitates, & cum perfidâ navigat victoriâ Daniam versus, Cræso fortassis opulentior, nisi Oceanus emporii sui nobilissimi, quod ad pristinam exindè dignitatem caput amplius non extulit, prædoni offensus, divitiarum hujusmodi non parum nave demersâ, medio cursu absorbuisset.

Quamobrem Sueones ob Scaniæ, Oelandiæ, & Gotlandiæ, plurimum Magno succensi prodicionem, Haquino Calmarniam accito, svaserunt, quod parentem in Ecclesiâ captum, velut regni dilapidatorem, non æquum gubernatorem, in arce mandaret custodiae, XI Novembris, & clavum Sueciæ unà cum Norvegiæ susciperet moderandum. Moxque illi Oelandiam & Gotlandiam ingressi, Danos indè profligant, eas Sueciæ insulas restituendo.

Anno MCCCLXII, illucente, Magnus auxilio Valdemari, nuper adeo firmiter addicto, nequicquam haecenus in vinculis, ob illius amicitiam injectis, expectato, perfidam ipsius familiaritatem, affinitatemque repudiat; eadem cum Holfatis & Megapolensibus renovat; emendationem jurat; libertatem, ac thronum recuperat, bellumque Valdemaro denunciat. Quod ipsum faciunt negotiatores Vandalici, suis Visbygi mercibus à Dano priori anno injustè spoliati, hostium vicissim apud se merces arripendo, & cum Sueonibus, Norvegis, Holfatis, ac Henrico, Magnipolensium Principe, Danis propter non solutam infesto dotem, terrâ marique Valdemarum impugnarunt.

Confœderatæ verò totius classis fuerat Archithalassus, ille mavortius planè Heros, Comes Holfatiæ Henricus, quâ Jutiam, Selandiamque populatus, Helsingburgum impugnat, Scania Suecis restitutus. Sed inaudiens à Valdemaro classem in freto, nudam propemodum epibatis, intereà profligatam esse, deserit obsidionem, bellique continuationem, donec apparatus navalem restauraret. Rebus tamen suis Rex diffidens, generum placat, numeratâ dote, ac illo deinceps sequestre, aliisque amicis, conventum Lubecæ cum adversariis obtinuit. Ubi mense Novembri, annuas impetravit inducias, consensumque de novo, calendis Majis anni sequentis, in Falstriâ Nycopiæ, colloquio instituendo.

Verum exeunte autumno, missi Sueonum & Noricorum in Holfatiam legati, quorum primarius fuit Hermannus von Witzzen, Elizabetam, Comitissæ Henrici germanam, Regi Haquino conjugem adducunt, inde cum binis, Novembri mense, solventes navigiis, Sueoniam versus.

Illos autem in Daniam pulsos tempestate, Valdemarus novi haud ignarus connubii, per speciem amicitiae fraudulenter cogit ibidem hyemare, prætexendo brumæ sævitiam, cœli inclementiam, & viarum malitiam. Ac interim literis nunciisque creberrimis, familiarissimisque, pervasit Magno, & Haquino, ut repudiatâ Elizabetâ, suæ expeteret hic filiae matrimonium.

Hâc verò detestandâ Magni & Haquini Henricus meritò inconstantiâ offensus, hortatur fidejussores ad satisfaciendum pactis, alias infamiae certò notandos esse labeculâ. Itaque XII. illi sponsores, quos inter Lincopensium & Vexionensium essent Episcopi, Nicolaus Turonis, Sueciæ Dapifer, Carolus à Tofta, Marschalcus, Carolus Antra, & Ericus Caroli, Equites torquati, cum suis sectatoribus, Reges ad standum promissis serio hortantur. Quibus ideò perperam indignantes, illorum XXIV, in fine hujus anni, proscripserunt. Qui difficulter in Gotlandiam delati, hyberna illic deligere compelluntur.

Valdemarus, quo tempore, Sueones Scaniae dominabantur, nè illis simul Borenholmia, Danis subducta, subderetur, plurimum satagebat, & mortuo nuper Jacobo, Lundensium in ea Præsule, mox sibi infulam propterea vendicavit. Verum metuens, nè successorem Jacobi, Nicolaum, sibi hâc injustitiâ redderet adversarium, VIII. Decembris, Borenholmiam illâ restituit ipsi lege, quod eam cum Hammarhusio, poscentibus Daniae Regibus, fideliter esset resignaturus, successoresque.

Axevaldium, Vestrogothiæ Sueci, Danorum illuc excursiones repressuri, ruinis aliquandiu obrutum, restaurarunt.

Anno MCCCLXIII. nè diuturnior poneret connubio mora obstaculum, octiduo secundum Pascha, nuptias Magnus, & Valdemarus, Scandia Reges, Hafniæ celebrarunt Haquini, ac Margaretae, solum undennis.

In hoc autem symposio Valdemarus, sibi genero, & filiae, ad thronum quoque Sueoniae aditum præparaturus compendiosorem, Magno &

Blancæ, sectatoribusque, simul venenum largè propinavit. Quo illa protinus occumbens, infonti necem filio taliter quoque prius illatam, merito luit, Soræ tumulata. Sed Magnus, operâ fidelissimi sui medici, Laurentii Johannis, mortem evadens, Ceciliam, S. Birgittæ filiam, loco sosti, dedit illi uxorem. Ipsemet verò Holfatos placaturus, Elizabethæ in Sueciam expeditæ, fidem spondet matrimonii.

Tantum verò scelus in convivis suos amicissimos, nefariè perpetratum, non tulit Valdemarus impune. Quandoquidem Christopherus illius filius, fortuito mortiferum quoque delibans poculum, XI deinceps Junii die, animam efflaverit.

Interea Proceres Sueciæ extorres, primo vere, Comitem Holfatiæ accedentes Henricum, illi patriæ sceptrum, jure pacti obtulerunt. Quorum ipse, collaudatâ plurimum fide, throno se minus idoneum asserit, propter senium & invaletudinem, illis persuadens unum Alberti, Ducis Megapolensis, filium, velut proximum Magno, & Haquino, diadematis Suetici hæredem, acceptandum.

Domi autem hujus Sueonum reliqui non sat gnari consilii, Magno, & Haquino, se pariter abdicarunt, & Israëllem, S. Birgittæ germanum, throno destinarunt. Quem ille honorem evasurus, velut discriminis plenum, & Magni furorem, Rigam tantisper secessit, ubi etiam in fata concessit, solium cælo feliciter permutans.

Cæterum Valdemarus, Megapolensium, & Holfatorum, cum Sueonibus formidans conspiracyonem, XXX Septembris, Vandalicis reconciliatur mercatoribus, nè ab illis simul infestaretur. Atque amicum sibi provifurus, qui domi Megapolensem distineret, XIII. Decembris, cum Polono Cracoviæ fœdus instauravit.

Præfati Sueciæ Optimates interim, designarunt, non citra reliquorum in patria Ordinum suffragia, Albertum, Ducis Alberti & Euphemie filium, nepotem Erici, ac pronepotem Haquini, Norvegiæ quondam Regis. Cum illo autem pater Sueciam versus navigans, fautorum inde classem adipiscitur obviam, inque Gotlandiam simul appellens, incolas ad spondendam filio suo subjectionem promptos deprehendit.

Quocirca Calmarniam inde contendit animosior, Henrico genero adhuc adhærentem, ubi Smalandis novo Regi obedientiam quoque deferentibus, Stocholmiam festinat ad indicta Ordinum comitia. In quibus XXX. Novembris Albertus concorditer Rex salutatur, & Magnus cum filio reptudiat. Is quidem huc citatus, non comparens, novâ admonetur citatione ad comparendum sequenti anno Upsaliæ, objectionibus responsurus. Qui moratus interea in Hallandiâ, ratione hujus Lundensium in cœnobio Asylensi modo subscribit privilegiis.

Anno MCCCLXIV. Valdemarus considerans Magni & Alberti filios sibi æquè charos esse generos, maluit spectator potius, quam auxiliator existere in hac tragœdiâ, neutri ferendo subsidium. Tamen Alphio Holfatiæ Comiti, feudum hoc anno Fimbriæ abnuvit impartire, donec se litis cum Magno, propter repudium cognatæ virginis, arbitrum deligeret Alphius. Deinde Vandalicarum municipes civitatum, solutione mercium Visbygii, à Valdemaro subductarum, hætenus frustrati, armis ipsum undequaque ita premunt, ut regno cogere excedere. Deinde cum illis Barnimus, Pomeraniæ Dux, Proceresque Danorum, ex mandato Regis absentis, mense Junio, Stralsundii trimas paciscuntur inducias.

His verò ab utraque includuntur parte, Magnus & Albertus, cum filiis, quas etiam suis approbat Valdemarus redux literis, haud invitus. Sed Pragæ hætenus delitescenti, Cæsar die Parasceves, approbat denuò annuos

annuos de Lubeca census, donec illi XVI. millia librarum argenti, pro obsequiis Imperio exhibitis numerarentur.

Nec Magnus Valdemaro melior, nisi quòd ille simplici, & hic duplici falleret animo, non comparens hâc æstate in prato Morensi, regno prorsus exuitur his de causis, illic publicatis: Quòd inprimis Ecclesiæ contemneret censuras; flagitio indulgeret Sodomitico; multis defædatus esset perjuriis, & sacrilegiis; Scaniam Dano prodiderit; Oelandiam, Gotlandiamque, eidem vastandas permisisset; tributis Sueones gravasset infuetis, ac Optimatum domi forisque machinaretur exterminationem.

Indè verò nostrates Upsaliam regressi, Albertum diademate ornarunt, & Urbanus V. illorum motus deinceps precibus, regnum sacris restituit. Verùm Magnus suo firmavit præsidio, arces passim, & cum fautoribus Norvegiam adivit, ut exercitu illic congregato, Albertum impugnaret. Qui minimè avunculum metuens, sub autumnum, parente in Germaniam remeante, Finlandiam petit infestus, munitiones hosti adhærentes expugnaturus. Neque segnes illi suppetias Sueci deferebant, aurea sub ipso secula sperantes, & ferrea experientes, quibus ævo multo Princeps, ante hunc, non dominatus fuit peregrinus.

Anno MCCCLXV, mundum ingrediente, Magnus per absentiam Alberti, Sueciam recuperaturus, cum filio ipsam invadit. Quos hostis Stocholmiâ erumpens, perque Vesmanniam dispersos aggressus, ingenti mactavit clade, & Magnum regni sui, XLVI. anno, captum, septenni clausit carcere Stocholmiæ. Sed Haquinus, vulnere accepto, cum superstibus in Norvegiam profugit, quem Olaus interim ex Margaretâ genitus illi filius, plurimum exhilaravit. Corruerunt verò hâc pugnâ, cum aliis Magnatibus, Johannes Christierni, Sueciæ ac Norvegiæ Dapifer, & Magnus Roo, in Ecclesiâ humati Alvastrensium, inciditque hoc prælium in XXIV. Februarii, ad pontem Ostani, parochiæ Tillingensis, prope Enecopiam, commissum.

Per sequens deindè septennium, Haquinus patrem liberaturus, & suis opitulaturus fautoribus, regni munitiones impigrè contra hostes propugnantibus, crebris vicinam Norvegiæ Sueciam, afflixit incursionibus. Verùm Albertus suorum animatus victoriâ, ferventiùs impugnat, & tandem expugnat Abogiam, sub quâ nobilissimus cecidit Heros, Nicolaus Turonis, reversusque in Sueciam victor, infulâ donat Lincopensi cognatum Gotschalcum, quâ nudatus esset Nicolaus, propter Magnum in Norvegiâ extorris. Quamvis illorum fuerit primarius, qui Albertum in Sueciam nuper adduxerant, & facti mox pœnitens, Magno se conjunxerat. Primam porrò tori consortem, duxit Albertus Richardem, Ottonis, Rupinensium Comitum filiam, Erici, Alberti, & Richardis matrem.

Hac interim æstate Valdemarus, cum Henrico & Claudio, Holsatiæ Comitibus, pacem inivit, datâ acceptâque de mutuo invicem ferendo auxilio, cautione. Sed Nicolaus, natione Danus, Margaretæ consequitur promotione cathedram Nidrosiensem.

Anno MCCCLXVI. Cùm Haquinus absolutum Norvegiæ dominium affecutus esset, isto etiam Islandi & Gronlandi, plenas ipsi quodque habenas suarum insularum demandarunt. Is autem socero in subsidium advocato, Albertum, parente ac fratribus, Henrico Magnoque stipatum, acriter impugnavit, & dubio procul ipsum regno exturbasset, nisi Valdemarus ad hostem turpiter defecisset. Etenim Albertus, Dani & Norvegi dirempturus conspirationem, infano patris & fratrum duntaxat consilio, adversus juramentum Sueonibus sanctè præstitum, mense Julio, Aleholmiæ, amplissimas regni sui provincias, Verendiam, Chindiam, Marchiam,

chiam, Gotlandiam, mediam Hisingiam, & Hallandiam, velut perfidissimus Sueoniæ prædo, Daniæ submisit æternum, si Diis placeret, possidendas, spondens Magnum non prius libertate donandum, nec Haquino pacem concedendam, quàm huic subscriberet ditionum alienationi. Velut etiam ad proximas Februarii Calendas, Ordines Sueciæ illam suis approbaturus figillis, Calmarniæ stolidè promittens. Vicissim pro se & hæredibus, Sueoniæ reliquum Albertus Rex, & Ducatum Magnipolensem, Comitatum Suerinensem, dominiumque Rostochense, Dux Albertus, Henricus, ac Magnus perpetuo forent jure possessuri. Sic misero de Sueonum corio luserunt Dani & Germani.

Tantam patriæ calamitatem, nè Petrus ipsius Archipræsul videret diutiùs, XXVIII. Octobris, de mundo abripitur, Birgerus Gregorii Upsalensium Præpositus, vir literarum scientiâ, & munificentiâ spectabilis, Sueciæque nunc admodum utilis, VI. Novembris, substituitur. Hic sani consilii Antistes, non Enecopiæ solum restaurat nosocomium, sed etiam novum penes quamlibet suæ diæcesis Ecclesiam ordinat.

Anno MCCCLXVII. Tantum abest ut Sueones Calmarniæ condicito comparerent tempore, ut tot regionum prodicione, intolerabili Germanorum tyrannide, sævitiâ, avaritiâ & perfidiâ compulsû, datis ad Gothos literis tristissimis, illos hortarentur ad exterminandum unâ hos regni prædones, & Magnum de custodiâ liberandum. Indè verò Haquinus audacior factus, Albertum bello laceffit, ipsius, focerique detestans perfidiam; patris & patriæ commiserans; modicum tamen hæc vice lucrans.

Birgerus, Sueciæ Primas, inaudiens Urbanum V. Avennione in Italiam commigrasse, illucque profectus, Viterbij ab illo confirmatur, & initiatur, pro pallio CCC. Camerae donans aureos Apostolicæ. Quando Pontifex à Rege simul Alberto, Danis imperare non auscultare, ullatenus desiderante, ac ab Ordinibus Sueciæ plurimum rogatus, Suecanam liberavit fortè Ecclesiam à jugo prorsus Lundensi.

Hoc insuper tempore S. Birgitta sui confirmationem Ordinis, ab Urbano impetrat Vastenj, apud Ostrogothos inprimis fundati, indeque per orbem latè propagati. Quem Elizabetha Holsatiæ Comes, ab utroque delusa sponso, nuper quoque amplexata, religiosè ad mortem usque conservavit. In illo autem est cœnobium, utriusque sexui, juxta veterem D. Basilii ordinationem, commune; murorum tamen & aspectus separatione divisum, viris inferiora, & fœminis superiora incolentibus ædificia; uni auscultantibus utrobique Antistitæ, normamque vivendi à D. Augustino, & S. Birgittâ, præscriptam, sectantibus.

Itaque voti apud Urbanum compos S. Birgittâ diuturni effecta, Birgerum ex urbe filium destinat Regi Alberto, poscens Vastenensi subsidium fabricæ, & communi Ordinum assensu, de quolibet per Sueciam, Gothiamque homine, XVIII. annorum, deinceps denarium unum, annuatim consequens, pro cœnobii fabricatione, & incolarum sustentatione, principio Januarii, undequaue congregatum. Huic autem præfuit ædificationi Thomas, Vexionensium Præsul, & Birgerus memoratus.

Istum quoque circiter annum, imago illa Salvatoris, quæ ad summum Romæ in Ecclesiâ S. Pauli hodiè visitur altare, illic oranti perhibetur, S. Birgittæ locuta. Insigni autem florens sanctitate in patriâ, B. Hemmingus, Finlandorum venerabilis Antistes, XXII. Maji, ætatis suæ LXXVII, & officii XXVII, vitam terrenam cum cœlesti feliciter permutaverat.

Anno MCCCLXVIII. Finitis cum Valdemaro induciis, ante trieteridem constitutis, & damnis Visbygii acceptis, necdum compensatis, Vandalici denuò in illum arma corripiunt mercatores. His autem Sueones,
Me-

Megapolenses, Holfati, & Jutiæ Proceres, Valdemari tyrannidem, fraudemque plexuri protinus accedunt, eâ quidem lege, quòd Scania, Blechingia, & Hallandia, viribus Sveonum subactæ, ipsis quoque adhærent; Selandia, Mœonia, Falstria, victoribus cederent Magnipolensibus; Jutiâ, Fioniâ, Langlandiâ, & Lollandiâ, expugnatis, Holfati potirentur; Sed negotiatoribus, amplissima Vandalicis privilegia per Daniam concedenda essent subjugatam.

Itaque rebus bello necessariis quantocyùs expeditis, classicum canunt, terrâ marique, hosticum invadunt. Et Albertus nonnullis in Scaniâ positus castellis, XXV. Julii, Falsterbogiae, multis cives donat Vandalicos per Scaniam, Daniamque, immunitatibus. Nam & thronum Daniæ, haud dubiâ jam spe devoraverat, non tantum Scaniæ recuperationem, & forsân Norvegiæ sibi etiam persuasit subactionem; Neque tamen ideò tribus hoc tempore usus est coronis, ut Dani fabulantur, sed quòd Sveonum esset Rex, terna in stemmate, nostratium legitima, & vetustissima insignia, usurpavit diademata. Primaria verò Alberti fuit intentio, Scaniam recuperare; Oelandiæ & Gotlandiæ cladem vindicare, nuperumque fuit Valdemari ac Haquini, fœdus mulctare.

Birgerus, Sueciæ Archiepiscopus, XXVII. Septembris, in Concilio Upsaliæ cum aliis regni Præfulibus habito, decernit, quanta contraheretur spiritualis cognatio, circa baptismi, & confirmationis, collationem; Catholicæ proditorem religionis asserit, qui simplicem negaret fornicationem, scelus existere mortiferum; Hæreticum denunciât, inferni supplicia impiis præparata esse hominibus, inficiantem; Laicis prohibet sub maledictione, clam palamvè, de fidei articulis; Denique Clericis sub excommunicatione, officiique, & beneficii privatione, interdicit concubinatu, pellices, sponsum Ecclesiæ ad illicitos provocantes amplexus, usu sacrorum, spoliands, & septennem injungens pœnitentiam.

Anno MCCCLXIX. Valdemarus ab hostibus magis impetitus, illorum furori se aliquantulum subducere decrevit, & mandans interim fidis sibi Proceribus, per concordiam quâcunque tandem ratione, cum Hansaticis procuratam institoribus, illud dirimere fœdus sibi exitiale, & sub specie devotionis Urbanum Pontificem, atque Carolum Cæsarem, invisit.

Quando Urbanus, Româ parans reditum Avennionem, illic per S. Birgittam monetur, ad remanendum, Ecclesiæque invigilandum emolumento. Cui per Alphonsum quandam sibi factam divinitus hoc de negotio revelationem, destinavit; inter alia continentem, quòd non obtemperans suasioni, mox ut Avennionem pertingeret, esset moriturus, vaticinioque respondit eventus.

Denarius ex Upsalensi collectus diœcesi Petrinus, ad CCC ascendit hoc anno marcas Stocholmenses.

In Norvegiâ, Vinaldus Primas illius, & sedis legatus Apostolicæ, Nicolao successit demortuo, apud Nidrosienses.

Anno MCCCLXX. Optimates Danorum, Valdemaro fideliores, habito Sundii cum Vandalicis colloquio civitatibus, has mensè Junio, ad Regis pertrahunt amicitiam, pro damnis in Gotlandiâ perceptis, Scaniam XV. annis possessuras. Quod eo factum dolo, ut Dani harum ope Scaniam reciperent, & abnuentes Suecos, cum mercatoribus committerent, fœdusque discinderent.

Interim trepidus oberrans Valdemarus Galliam & Germaniam, Cæsaris impetravit diploma, de processu in Danos rebelles; Frustrâ tamen à Gregorio XI. fulmen anathematis in eosdem citra causæ implorat recognitionem. Illi verò de hâc Regis fraude certiores redditi,

coram utroque suam declarant innocentiam, & Valdemarum enormium incusant criminum. Qui ea propter à Gregorio vehementer reprehensus, hujusmodi arrogans & impium dedit responsum: *Valdemarus Rex, Pontifici Romano salutem: Naturam habemus à Deo, Regnum ab incolis, divitias à parentibus, fidem à tuis prædecessoribus, quam, si nobis non fares, per præsentis remittimus; Vale.*

Haquinus, Norvegiæ Rex, Albertum amplius non metuens, Danorum & Germanorum auxilio nunc destitutum, parentis se accingit liberationi. Quam inprimis sine bello procuraturus, hac misit ætate, VIII. Stocholmiam Commissarios, in quorum Magnus confessum, adversariorumque productus, lamentabili suum deflet infortunium oratione, thronum Sueciæ Alberto permittens, & libertatem, occiduamque pro sustentatione, Gothiam duntaxat flagitans; hac tamen vice nihil impetrans.

Interim verò nepos ex Haquino, domi Olaus à Norvegis parenti successor designatur; Et David Scotorum Rex querelis Haquini adactus, suis prohibet subditis navigationem ad Orchadas, nisi solius gratiâ mercaturæ, quòd incolas crebrò prædarentur.

Anno MCCCLXXI. Haquinus frustra patrem arte conatus liberare, illud igitur Marte perfecturus, Stocholmiam Sueciæ, numerofo circumdat milite; propugnaculum in suburbio fabricat boreali, continuo in civitatem inde fulminat. Et tandem Albertus, hostis successu deterritus, XIV. Augusti, his consentit conditionibus in avunculi libertatem. Suo Magnus jure in Sueoniam & Scaniam se abdicaret; Arces hæcenus à viris sibi fidelibus defensas, resignaret; Lytri nomine XII. millia librarum argenti sponderet, & LX. datis fidejussoribus, in Norvegiam cum filio migraret, Vestrogothiâ, Vermelandiâ, Daliâque Sueciæ provinciis, per tempus vitæ fruiturus, & quibuslibet exemplo Principibus futurus esset æternum.

Valdemarus autem callidus Magni supplantator, in Daniam reversus, subscribit lubens pactis cum negotiatoribus ratione Scaniæ, decretis, XXVII. Octobris, Sundii, ab iisdem cautione vicissim susceptâ, quòd trilustri annorum spacio evoluto, Danis, non Suecis esset Scania consignanda.

Johannes, Abogensium Episcopus, sui in cathedra prædecessoris, S. Henrici tumulum, æneâ pereleganter elaboratâ, insternit laminâ hoc tempore Nonsii. Sancta verò Birgitta, tantum Romæ inclaruit, ut Gregorius XI. illam in arduis non erubesceret consulere negotiis, quem serio ad migrandum ex Galliâ in Italiam hortabatur, literis ipsi per Nicolaum à Vola Comitem, ac Latinum ab Ursinis, Avinionem crebrò destinatis.

Anno MCCCLXXII. Albertus, pace cum Danis & Norvegis nuper inîtâ, de throno Sueciæ jam securior, indigenis per summam cœpit tyrannidem dominari, quos præ Germanis contemptos, infuetis exhaustit tributis. Et nè illorum magnoperè sibi formidanda esset rebellio, Teutonibus suis provinciarum gubernationem, & arcium mandat protectionem, eosque in regni ac urbium, contra leges gentis, adoptat Senatium. Iisdem pinguiora Sueoniæ beneficia, & officia concedit; nobiliora providet matrimonia, licet ipsi plerumque essent ignobiles, genere & moribus. Huc Codro venerant egentiores; Cræso propemodum opulentiores abirent; Preciosissima etiam quovis anno, in Magnipoliam viris, matronis & virginibus, munera crebrò expedit, ac Sueciæ thesaurum hoc sensim pacto cxinanivit.

Verum principio hujus anni, S. Birgitta Jerosolymitanæ se accingit profectio, cum liberis, Carolo, & Catharinâ, Confessoreque Alphonso, Neapolim inprimis proficiscens. Ubi vel in Sicilia filius, XXIV. Febru-

bruarii, ægritudine correptus lethali, X Martii, de vitâ migravit. Mater nihilominus, licet vehementi laborans insuper febrî, literis à Sicilia Regîna Bizantina commendata Imperatrici, pergît, & pelagus emensa, per Alphonsum impetrat à Rege Syriae, in Pera commorante, XIX. Aprilis, saluum Jerosolymam conductum.

Deindè securius progressa, sepulchrum Salvatoris, aliaque sacra Palæstinæ visitat loca religiosè, & demum regressa Neapolim, cognoscit Gregorium adhuc morari Avennione. Ad quem propterea geminas, uno schedas tenore, reditum suadendo, conficit, quarum unam jubet coram Pontificio in minutissima dirumpi frustula, legato, sub illâ comminatione, quòd Ecclesiæ possessiones Romanæ per Italiam, similiter dilacerandæ, ac viribus Tyrannorum essent dissipandæ, nisi quantocyùs in illam remearet. Alteram verò mandat perferendam Gregorio, qui salubrem non contempnit admonitionem.

Gotschalculus, Ostrogothiæ Præsul, suæ prædia Ecclesiæ per Nobiles injustè quosdam subducta, jure recuperans, ea propter ab uno illorum trucidatur, Mathiâ Gustavi. Is autem multo vitam argento redemit, Divinam tamen quoad vixerat, ita fertur comitem habuisse ultionem, ut ipso præfente, nec olla esculentorum, nec vas poculentorum, potuerint materiam necessario concoquere fervore, ipsemetque pthiferos infectus tabe, mortuo quàm vivo similior aliquandiu superviveret.

Anno MCCCLXXIII. Febrî S. Birgitta per sesquiannum cruciata, Romæ XXIII. Julii, septuagenaria, in Panispermensium cœnobio virginum, placidè obdormivit, triduoque post illic mandata est tumulo, qui hodiè ibidem visitur, brachiumque Sanctæ dexterum.

Anno MCCCLXXIV. corpus S. Birgittæ reliquum de sepulchro levatum, Romæ Sueciam versus, operâ filiae Catharinæ, transfertur, & IV. Julii die, Vasteni, Alberto, Proceribusque, & Clero Regni præsentibus, honorificè deponitur. Exindè verò fabrica cœnobii lignea, magis occœpit fervere, ad quam certatim Sueones deferebant subsidia.

Cùm biennio Lincopensis vacasset post cædem Gotschalci cathedra, illam Archidiaconus Nicolaus conscendit, insigni Præsul sanctimoniâ, scientiâ & prudentiâ, tyrannorum terror, impiorum horror, pater pauperum, mœstorum consolator, ægrorum auxiliator, ac Brigittini Ordinis promotor singularis.

Magnus Sueciæ, Norvegiæ, Scaniæque, quondam gloriosissimus Rex, nunc vilissimum fortunæ ludibrium in sinu Norvegiæ Bolmensi, prope regiam insulam, aquis submersus, Varnhemie apud Vestrogothos traditur sepultus. Quando Valdemarus, illo longè felicior, miseros crudeliter populatus est Frifones, ob non solutas annis XIV. pensiones.

Anno MCCCLXXV. mensè Octobri, vitam clauserat impiam Valdemarus, Danorum Rex, cujus viderunt animam vigiles Bohusii, à dæmonibus per arcem traduci, vociferantem. Corpus verò Vordingburgi humatum, transfertur deinceps Soram, & famâ superstes, maledictis proscinditur, Valdemaro reprobî, duri, & maligni reservans meritò cognomenta.

Siquidem porrò non obscuris suam indies proderet Vasteni sanctitatem argumentis, D. Birgitta, filia per Regem, & regni Optimates, impensè rogata, Carolique Cæsaris commendata literis, ad Gregorium XI, nuper Avennione, in Latium cum totâ reversum curiâ, festinavit. Nec alienum reperit Pontificem negotio apothefios, quod in frequentissimo Cardinalium bis concessu ventilatum, & tandem approbatum, consummatumque fuisset, nisi mors Gregorii posuisset obstaculum. Is autem,

vel successor potius, fertur Catherinæ in Consistorio, pro matris facundè admodum peroranti canonizatione, dixisse: *Profectò filia, de uberibus suxisti maternis tantam eloquentiam!* Huic etiam negotio Nucerinus, & Anglicus, plurimum studuerunt promovendo Cardinales.

Anno MCCCLXXVI. Ordines Daniæ, cum hætenus in Rege sibi nominando, non convenissent, nonnullis aliquem Procerum indigenam, reliquis alienigenam, Olaus Margaretâ, vel Albertum, Ingeburge, sorore, & Valdemari genitos filiabus, eligendos contendentibus, tandem consentiunt unanimiter in Olai nominationem, Sueciæ & Norvegiæ dominium, ita sensim ad se sibi persuadentes devolvendum. Qui proindè initio Maji, in comitiis Slagelsensibus roborat iis vetera privilegia, præsentibus Haquino patre, Noricorum Rege, & matre Margaretâ, simulque pro filio undenni, spondentibus.

Itaque repulsam nepotis, Albertus Megapolensium Dux senior ægerri-
mè, ferens, cum filiis, Alberto Sueonum Rege, ac Henrico, in Danos Norvegosque bellum molitur. Adversarii etiam suis rebus consulturi, Pomeraniæ trahunt Principes secum in hanc arenam. Sed Albertus Dux, Oceanum ingressus, & grande passus naufragium, concordiam amplecti cogitur, XXI, Octobris, litem arbitris Hafniæ lubens submittendo. Quæ tamen post temporis paululum, D. Alberto demortuo, propriâ corrui mole, sensimque pariter exspiravit.

Ita Olaus æmulo liberatus, Daniam auxilio prudenter materno gubernat, annis XI, illique hoc spondent anno, cives Vandaliæ, Scaniæ certam, exacto tempore trilustri, restitutionem. Notandum verò quòd Haquinus, Olaus, & Margareta, Suecorum, Gothorumque usurparint hoc etiam tempore titulum, licet Albertus, eorum sibi vendicaret soli monarchiam, quibus per summam dominatur injustitiam. Etenim convocatis regni Statibus, queritur de rerum penuriâ, & tertium quodque prædium ab Ecclesiasticis ac Politicis extorquet, quæ suarum moderationi harpyiarum submittit.

Anno MCCCLXXVII. Calendis Juliis, Nyburgi Olaus, & Magareta, Ordinesque Danorum, se mutuo obligant consensu, ad legum, & quarumlibet constitutionum observationem. Quando etiam Rex, Nicolao, Scaniæ Præfuli, quadrantem de monetâ adjudicat Lundensi. Verùm priori donat anno Margareta illius basilicæ, preciosam de beryllo hierothecam, gemmis auroque decoratam.

Alberti Regis confors, hoc etiam moritur tempore, Richardis.

Anno MCCCLXXVIII. Regiâ prorsus magnificentiâ, patriam invivens Albertus Rex, Vismariæ Principes Germaniæ, ad colloquium invitatos, insigni excipit convivio; Ubi Helenam, D. Magni Torquati, Brunsvicensis filiam, reor ipsi desponsatam.

Gregorius XI. querelis Lundensium in Scaniæ nobiles viros, Ecclesiæ, & toti infestis Clero, permotus, Caminensi, Lubecensi, ac Vexionensi, committit Episcopis, causæ recognitionem, datâ ipsis potestate, injurios & contumaces, sacris interdicens.

Anno MCCCLXXIX. Cognoscens Rex Sueoniæ Albertus, apothefi minus addictum Brigittinæ Urbanum VI. nuper electum, suis & Præfulum Consiliariorumque literis Sueticorum supplicibus, causam illi humiliter cognatæ suæ, VIII Januarii, Oerebrogiâ commendavit. Atqui XVI Maji, Catharina Venceslai Cæsaris freta cognatione, ipsum ex urbe per literas hortatur, ad promovendum unâ B. Birgittæ canonizationem.

Quodò tantoperè pervulgata fuit hujus illustris Catharinæ per urbem sanctimonia, ut cum Tyberis, IX die Novembris, tribus excrescens cubitis, horrendam civitati perniciem actutum irrogaturus videretur, à primariis

riis honorificè invitaretur matronis, ad procedendum fluctibus obviam, Deumque pro inundationis discrimine avertendo, rogandum.

In Scaniâ verò sub tempus veris, Nicolaum illius Antistitem, fata sustulerunt, & Magnum ipsi protinùs subrogarunt.

Anno MCCCLXXX. Haquinus Orcadas in feudum conferens Henrico, à S. Clara ipsum honore Comitis, insignivit. Illic autem prius fuerat, Haquini cliens beneficiarius, Erengislo, Suecus natione. Deindè Calendis Majis, diem Haquino mors dixerat, & Olaum fors ad thronum Norvegiæ provexerat, Sueoniæ prætereà inhiantem.

In synodo Birgerus, Sueciæ Archiepiscopus, Telgenfi, XI Septembris, sub anathemate prohibet, violenter in ædibus diversari parochorum; judicia illic celebrare; multas Præsulibus debitas levare; & colonos Ecclesiarum molestare.

Luctuofus admodum præfens exstitit annus, Jenecopiæ, Scaræ, Aorfiæ, & Oerebrogiæ urbibus, in Sueciâ, Gothiâque igne consumptis. Sed incendio periculosius flagrat civili Stocholmia, ubi fortunis suorum invidentes convivium Germani, ipsos spoliandi ab Alberto veniam flagitarunt, nec impetrarunt, quòd totius in se vicissim regni formidaret conjurationem.

D. Catharina suis adhuc votis contrarium experiens Urbanum, III. Octobris, libellum à Reginâ Siciliae supplicem impetrat, quo illa mortuos ad vitam revocasse, S. Birgittam asseverat, & omnibus contractos nervis, Neapoli sanasse confitetur. Illi quoque super eodem fiunt supplices negocio, Margareta, Daniæ & Norvegiæ Princeps, Olausque filius. His ideò impulsus precibus Urbanus, eam semel duntaxat admisit causam in Consistorio ventilandam. Et demum permisit, ut S. Birgitta, tumulo Vasteni levata, in loco Ecclesiæ decenti, eminentique, collocaretur honoranda, donec schismate sublato, ad ipsam procedere liceret apotheosin. Itaque Domina Catharina, domum protinùs reversa, maternæ festivitatem elevationis, Vasteni anno consummat proximè sequenti.

Anno MCCCLXXXI. Rex Danorum Olaus, paternis in Norvegiâ exequiis peractis, regni sceptrum jure capeffit hæreditario, & mater veritissima mulier ab incolis extorquet sponsionem, quòd Daniæ perpetim sub uno Rege Norvegia esset imposterum adhæsura. Hoc primordium triplicis vinculi, quod infausto nunc omine Dani, collis Noricorum, & deinceps Suecorum callidè injecerunt, multo prius tempore utrisque destinatum.

Albertus verò Sueciæ Rex, hunc perniciosum tempestivè præscifurus nodum, ex Scaniæ occasionem captat recuperatione, incolis arma comminans, nisi quantocyus ad obedientiam Sueciæ redirent, vel argentum refunderent, olim propter ipsos à Suecis expensum, idque cum fœnore, & multarum, damnorumque multiplicium satisfatione. Proindè Scanorum Proceres, cum Legatis Scheningiæ Regiis congressi, post diuturnas utrinque altercationes, annuas, & trimestres obtinent inducias, spaciumque deliberandi.

Anno MCCCLXXXII. Induciis evolutis, cum Scani nec precium, nec preces offerrent, Albertus illos armis pervadit. Tuvonem provinciæ Dinastam, profligat; arcem illius Tistrupsensem expugnat, & Petrum trucidat Tuvonis fratrem, victrices deindè copias domum reducens.

In absentia verò Alberti, Boëtius Jonæ, Prorex Sueoniæ, bellum gerit domesticum cum prænobili viro, Carolo Nicolai Equite, quem Stocholmiæ in Ecclesiâ Franciscanorum captantem refugium, prope summam illic aram, crudelissimè non veritus est mactare, inque frustra dissecare, quorum exhibet cippus numerum, quo sepulchrum Caroli ibidem hodiè instratum conspicitur.

Anno MCCCLXXXIII. D. Catharina Vasteni, XXV Martii, beatum Creatori spiritum tradidit, & membra post triduum terræ restituit.

Sed, XI Maji, Birgerus Sueciæ Primas, S. Catharinæ familiarissimus, illam mortis eâdem compulsus violentiâ, subsequitur, pedumque assignat Henrico.

Magnus Danorum Archimyſta, ſynodo Malmogiæ finitâ, B. Magnildem, à propriâ olim nuru occiſam, de cæmeterio tranſtulit Follerostenſi, Lundiam.

Interim Albertus, bellum in Scanos renovat, Hallandiam ſimul infeſtat; Lagoholmium occupat. Verùm intelligens, Scanos Danorum & Vandalorum, ſuccinctos agminibus adventare, in Sueciam receſſit. Deindè ſubverens, nè Proceres ſuæ infeſti perfidiæ, ad Olai ſecederent caſtra, menſe Septembri, cum ipſis, & potiſſimum Boëtio Jonæ opulentiffimo, Gripſholmia rediit in gratiam, conſitendo palàm, quod regnum indigenarum feliciter conſilio, quam alienigenarum gubernaretur, & ordinum ſubſcribens denuò privilegiis. Upſalenſes quoque ſibi devincturus, illis capacius adornandi forum, impertit facultatem.

Islandi ſpondent Olao primùm ſubjectionem, qui edicto per Norvegiam publicato, vetat, nè quis mercaturæ daret operam, niſi XV. de ſuo peculio marcas poſſideret, nè conductis, ſed propriis, negotiarentur inſtitores navigiis, illud lucrum habituri, quod præriperent illis alienigenæ.

Anno MCCCLXXXIV. ut mercatores ea propter variis abundarent mercibus, mandat res venales Finmarchenſibus, & Helgelandenſibus, non aliò, quàm ad civitatem deferre Vagenſem, Romsdalenſibus Vedoniam; Nundalenſibus, Nidroſiam; & Sundmorenſibus, Bergenſe ad emporium.

Vaſtenenſes tandem ab Urbano VI. privilegiis ordini neceſſariis Brigittino, donati, XXIII. Octobris, initiantur, & per S. Nicolaum, Lincopenſem Episcopum, viri, fæminæque, in ſeparatis ſub clauſuras ducuntur cœnobiis. Illis autem conſeſſor præſcribitur generalis, Magnus Petrius, S. Birgittæ quondam facellanus; Et his prima datur Antiftita inaugurata, prænobilis virgo, Ingerdis, S. Birgittæ de filiâ neptis, Meretâ.

Hujus quidem opulentiffimi olim cœnobii foundationem, & dotationem, ſibi jure Brigittina vendicat familia; Nihilominus tamen & alios agnoſcit benefactores, quos inter Nobiliſſimus ille Boëtius Jonæ, qui ampliffimum hoc anno prædium, Quisberga, ipſi legavit; pro fabricæ complemento, CC. argenti libras; pro fenestris L, atque Eccleſiæ ornatu totidem, in quâ ſuam quoque delegeret ſepulturam.

Cœnobia viciffim benefactoribus gratitudinem exhibituri, pro mortuis, XXIX. Januarii, XI. Julii, & II. Decembris; Sed pro vivis, ante Paſcha bis, ſemel in Pentecoſte, XXIV. Junii; Calendis Juliis; ac VII. Octobris; vota precesque Deo quotannis offerebant. Pro ſuis quoque vitâ functis, anniverſaria haberent ſacra contubernalibus; XXVI. Aprilis, XIII. Julii; & XIX. Octobris. Demum encænia Eccleſiæ, XVI. Octobris, & ſolennia reliquiarum, IV. Auguſti, peregerunt.

Anno MCCCLXXXV. Cùm Vandalici Scaniam inſtitores, XV. poſſeſſiffent annis, incolæ non memores amplius fidei, Sueonibus olim præſtitæ, Olao Lundia, menſe Maijo, jurant obedientiam, privilegia Ordinibus liberaliter roboranti. Quod ipſum, X. Julii, Albertus exhibuit beneficium Sueonibus. Nova Vaſtenenſium Antiftita, ternos expedit Romam Oratores, apotheoſin S. Birgittæ promoturos, patrociniis illos Cardinalis Nucerni, Alphonſi Gyeneniſium Præſulis, & Panispernenſium commendans virginum, ſimulque Alphonſum invitans ad elimandam & illuſtrandam D. Birgittæ apocalypſin.

Anno MCCCLXXXVI. Ditissimus Sueoniæ Prorex Boëtius Jonæ, proximus morti, condidit testamentum, ipsius constituens executores, regni nobilissimos Optimates; Ericum Catilli, Marschalcum; Birgerum Ulphonis; Stenonem Benedicti; Erengislonem Nicolai; Ulphonem Jonæ; Arvidum Benedicti; Stenonem Stenonis; Turonem Benedicti, Equites, Canutum Boëtii, Lincopiæ Cantorem; Carolum, & Algotum Magni; Thordonem Bonde; ac Gregorium Benedicti. Deindè, XX. Augusti, opibus, & mundo valedicens, Vasteni humatur. Is Regi prægrandem argenti summam mutuaverat, hypothecæ loco tenens suo præsidio, primarias regni munitiones, Nycopiam, Calmarniam, Abogiam, Viburgum, Castellholmium, Rasborgum, Orestenum, Tavasteburgum, Oepenstenum, Kryseborgum, & Forsholmium, cum subjectis regionibus.

Henrico, Jutiæ australis Duce, in hac ultimo progenie fati sublato, Slesvicensis ad Daniam rediit Ducatus, quem Olaus, consensu matris, illa Gerhardo, Holfatorum Comiti, assignat lege, quòd consueta inde obsequia regno identidem exhibiturus, Ducalique impostèrùm esset eminentiâ gavifurus.

Anno MCCCLXXXVII. Nobilissimæ Princeps indolis Olaus, Danorum & Noricorum Rex, ignotâ occumbit morte, dolo fortassis materno procuratâ, cum Margareta regnandi fuerit cupidissima. Extâ vero Regia Lundia coram Deiparæ ara fuere deposita, & funeris reliquum Soræ, juxta materni avi proavique tumulos. Ita Regum vetusta Suecicorum cessavit progenies mascula, quam fœminea deinceps per Sueciam, Daniam, & Norvegiam instauravit.

Proindè orbos Rege thronos cœpit Margareta sedulò ambire, Danique ab illâ non difficulter persuasi, mense Augusto, ipsi sceptrum, Alberto, Valdemari nepote, de filiâ seniore iterum excluso, porrexerunt. His illa principiis animosior facta, Sueones sibi allicere contendit, quibus etiam, vivente Haquino & Olao, se insinuaverat, & tandem primarios regni Magnates, & potissimum testamenti à Boëtio Jonæ conditi executores, diuturnam Alberti tyrannidem pertæsos, acquirit sectatores, ut præcipuis Sueciæ munitioibus horum favore potita, faciliùs Alberto reliquas eriperet.

Anno MCCCLXXXVIII. Algotus Magnisonius horum unus Procerum, V. Januarii, in Echolmensi castro Margaretæ consignat Oerestenum, & Oepenstenum cum Marchiâ Chindiaque Vestrogothiæ, spondens literis, juramento, & fidejussoribus, quòd ex his Regina militaturus, illâque mortuâ, de beneplacito Roschildensis, Ripensis, & Arhusiensis, in Daniâ Præsulum, easdem esset gubernaturus. Undè manifestum, quam Margareta servitutem diu Sueonibus fuerit machinata!

Nec minùs etiam Norvegis, quos ideò primùm inescatura, Norvegiam ingreditur, ubi suam insinuans factam apud Danos electionem, & cum Suecis molitionem, simulque revocans in memoriam iisdem promissionem, de uno cum Danis Rege nominando, Norvegiæ consequitur habenas. Quamvis Albertus Sueciæ Rex, Henricus, & Magnus, illius fratres; Haquini penultimi de filiâ Ingeburge, pronepotes legitimi Norvegiæ forent hæredes. Quos propter crebras huic regno clades ab illis, & parente illatas, per sententiam consiliariorum, senis ante Pascha septimanis, Achershusii iniquè prolatam, hæreditariâ spoliât jurisdictione, & Henricum suæ nepotem sororis, Vartislai VII. Pomeranorum Principis filium, sibi eorundem consensu designat successorum, ejusque posteros, vel fratres, aut patruos, cognatosve. Ità Pomerani amore sublimantur Margaretæ, & illius furore Megapolenses con-

conculcantur, adeò quòd etiam Albertum, ex odio in hanc familiam sororis filium, illo etiam non dignata sit honore.

Simul prætereà comperiens Haquinum Joannis, Droffatum Norvegiæ, profapiâ veterum in Norvegiâ Regum esse oriundum, & subverens, nè Pomeranis diadema præriperet, triduo post in eandem vocatum arcem, suam cogit abjurare jurisdictionem, aliàs indè nequaquam exiturum. Acherhusio autem profecta Bohusium, ibi cum XII. Sueciæ Proceribus, ita quoque transegit, octiduo ante solennia Paschæ, quòd regno esset potitura, & inprimis regionibus, ac munitioibus, Boëtio Jonæ oppignoratis, cum Ringstaholmio, Romleburgo, Stegeholmio, argenti, cupri, & ferrifodinis. Deindè iidem Vandalicas Reginae machinationibus civitates reddituri propensas, privilegia illarum in Sueoniâ confirmandi potestatem ipsi delegant. Ut etiam fautores haberet Holfatos, annuos illorum de cuprifodinis proventus, ob navatam olim Sueoniæ operam, ejusdem submitunt arbitrio.

Qui Bohusio postridiè cum literis vicissim Reginae roborantibus liberalissimè Sueonum privilegia, Daleburgum, ad Ericum Ketilli Marschalcum properarunt, ejusque audito suffragio, Nycopiæ reliquos convenerunt Optimatum. Illic verò datas & acceptas ponderant aliquandiu conditiones, ac demum IV. sanctissimæ Pentecostes die, cum absoluto Birgerum Ulphonis, & Stenonem Benedicti, responso, ad Margaretam remiserunt.

Nec latuere Albertum molitiones, eas propter Margaretæ vehementer insultantem, quòd ea scilicet non contenta sibi Scaniam injustè occupasse; Daniam sororis eripuisse filio; Norvegiâque Albertum & Germanos suos proximos hæredes privasse, nunc etiam ex Sueoniâ se niteretur per factiones exturbare. Quocircà parum fidens indigenis, ex alienigenis fermè immensum parat Rex Albertus exercitum. Quem unà secum in hostes fuerant ducturi, Ericus filius, Bugislaus Stargardiæ, Gerhardus Holfatiæ, & Otto Rupinensium, Principes, quibus alii Comites, Barones, ac Equites non pauci, accessere bellacissimi. Atque inprimis scommatibus, & sarcasmis decertat, Margaretæ secretas cum Sorensium Abbate, libidines exprobrans; sexum Veneris arti, non idoneum marti, objectans, cotem ipsi prolixam, hodiè in Ecclesiâ suspensam Roschildeni, destinans, quâ gladios, hastas, & bipennes esset præacutura; & demum sanctè protestans, non prius se cucullum, capitis Regii illo ævo tegumentum usurpaturum, quàm Reginae perfidiam mulctasset; Scaniam recuperasset; Daniamque & Norvegiam occupasset.

Verùm hujusmodi contemnens Margareta suggillationes, ex Germanis, Norvegis & Danis (quibus præficitur Ivarus Lycke) Gothisque ac Sueonibus (quorum fuerat ductor Ericus Chetilli) lectissimas producit copias in Falbogiam Vestrogothiæ. Quas autem, XXI. Septembris, illic audaciùs, quàm prudentiùs Albertus invadens, profligatur; cum filio, & primariis commilitonum captivatur; Reginaeque Bohusii præsentatus, votivo per ludibrium donatur cucullo, ad suscipiendos de fonte liberos, ex Sorensi genitos Præsule, invitatur; Elsburgum, & Axvaldium resignare compellitur; & tandem septenni mancipatur custodiæ, in castro Lindholmni, quot ille annis tenuisset avunculum olim Stocholmiæ, captivum. Hæcque remuneratio est Divina!

Interea cum ligneo Vastenensium cœnobio, ignis confligit, quòd deinceps totum ex lapide coctili, & sectili eleganter fuit instauratum.

Anno MCCCLXXXIX. Johannes, Megapolensium Dux, patrum de carcere liberaturus, instructissimâ Scandiam versus navigat classe, auxilio

Rostochoensium, & Vismariensium, comparatâ. Sed naufragio jacturam illius passus, suafu eorundem, innumeram ex mari occiduo, in Balticum evocat piratarum colluviem. Quæ Sueones, Danos & Norvegos, infestatura, & refugium Rostochii, Vismariæque, ut etiam spolia illic deponendi, ac distrahendi, potestatem esset habitura.

Ab his proinde Scandiani prædonibus, multum damni toto passu septennio, & præsertim Sueones. Qui præterea domi à Germanis, atque Danis, continuo regnum obvagantibus, deque illo concertantibus, crudeliter divexantur, adeo quod aratra jugo permutasse censerentur. Plus tamen reliquis Sueonum affliguntur Stocholmenses, ad quos, velut munitissimâ habitantes urbe, Germani catervatim ex aliis regni ditionibus, profugerant, indeque crebro eruperant, accolas Meleri lacus, potissimum molestantes. Illis verò commeatum piratæ tenebantur importare, & hinc Fetalianos se appellarunt, quasi victualium provisos.

Germani Stocholmiæ negotiatores, sibi nunc oblatam rati occasionem, suum pervetus in concives Suecos odium explendi, opesque illorum diripiendi, apud militem vocant popularem opulentiores & potiores Sueonum, in suspicionem prodendæ urbis hostibus. Quocirca infontes abripiuntur ad carceres, ubi gravissimè torti, in protestatione perseverant suæ innocentiae; & tamen illorum plurimi, nocte XI, & XII Junii dies intercedente, in propinquam cymbis insulam transvecti, per summum scelus concremantur, bonaque confiscantur.

Interim Margaretæ cohortes, alibi Sueticarum invigilantes arcium expugnationi, Calmarniam deditione consequuntur, & Regina in Norvegiam excurrens, ab incolis novam Henrici extorquet electionem; Quem suis minorennem educatura moribus, ex Pomerania mox advocat, & illum Sueonibus, ac Danis acceptiorem redditura, Ericum nuncupat, Henricum prius ex avo dictum materno. Simul etiam Margareta, de Christi regno sollicita propagando, cum Magno, Lundensium Præsule, Lappones, VI. Augusti, suo hortatur diplomate, ad suscipiendam & fideliter colendam Christi religionem.

Anno MCCCXC. Theutones Stocholmiâ erumpentes, Nycopiam, & Arosiam multis afficiunt cladibus, illarumque accolas, & plebecula, perito destituta antesignano, prope Enecopiam eosdem aggrediens revertentes, illic frequentissima occumbit, locoque certaminis indit vocabulum.

Cæterum mortuo nuper Urbano VI. Bonifacius IX. subrogatur; A quo libertate donatus Adamus, Cardinalis Angliæ, memorque voti S. Birgittæ in vinculis nuncupati, Vastenenses literis hortatur, ad urgendam denuò illius apotheosin, liberaliter patrocinium spondendo.

Illustris quondam Orcadensium Comes, Erengislo Sunonis, peractâ vitæ fabulâ, Vasteni, XXVI. Decembris, tumulatur.

Verum II. Martii, Antistes Lundensium, Magnus, de ponte lapsus Ahufensi, exspiravit, & Petrus insulam acceptavit.

Anno MCCCXCI. B. Nicolaum, Ostrogothiæ religiosissimum mors abripuit quoque Præsulem, cum vigilantissimè suo functus esset officio annis XVII. interim Canonicis ad residendum Lincopiæ compulsis, & LXV. vixisset, illique Canutus Boëtii, Sturorum juniorum contribulis, fuit substitutus.

Magnus Vastensium generalis Confessor, suafu Cardinalis Adami, aliorumque S. Birgittæ faventium hortatu, Romam profectus, cum literis Margaretæ, ac Consiliariorum supplicibus, illius strenuam navat operam canonizationi, promotoresque illic adhibet, præter Adamum, binos urbis nobilissimos viros, quorum unus de sacro se levatum fonte

per S. Birgittam, & alter vitæ per eandem se restitutum, coram Bonifacio palam confiterentur, ejus flagitant apotheosin. Illorum proinde, aliorumque intercessione perplurium, motus Bonifacius, apocalypsin S. Birgittæ clam, palamque curat inprimis operâ doctissimorum hominum discutiendam. Deindè horum insuper censurâ impulsus, IV. Octobris, S. Birgittæ promulgat canonizationem, post triduum celebrandam. Pro qua Magnus interim solennitate, C. faculas, D. cereos, & XV. milia lampadum, queis omnibus Ecclesia S. Petri, ac palacium, essent decoranda, ut etiam lautissima pontificio necessaria convivio, esculentata poculentaque comparavit. Biduo autem intermedio, manè vesperique, omnibus urbis campanis festivitas denunciatur, & VII. Octobris die condicito illucente, frequentissimus hominum concursus, unâ cum Pontifice ad basilicam fit Vaticanam; Ubi sacris de S. Birgitta peractis, suggestum foris conscendit sublime Bonifacius, ac propalam catalogo divorum, illam inscribit. Demum Pontifici valedicens Magnus, elegantissimum ex XXX. nobulis Anglicanis illi donavit chrysendeton.

Petrus, Scaniæ Antistes, XXXI. Decembris, morti succumbens, orbam Jacobo transmisit cathedram Lundensem.

Anno MCCCXCII. Margareta Stocholmiam, hostium veluti nidum meditans expugnare, nè interim Holsati Daniam infestarent, Vordingburgi mense Julio, cum Gerhardo, Slesvicensium Duce, ac Comitibus Holsatiæ, suo, successorum, & trium nomine regnorum, perpetuam stabilit amicitiam. Deindè secuta domi, binis Stocholmiam castris obsidet, operâ illustrium virorum, Abrahami Broderonii, & Algoti Magni. Undè Fetaliani nimium exacerbati, Scandianos passim deprehensos, truculenter affixerunt. A quibus ut lytrum grandius extorquerent citius, illos vase quodam præacutis undique clavis obsito, circundant, nec sedendi, nec cubandi, captis præbente potestatem.

Anno MCCCXCIII. Dux Megapolensium, Johannes, Stocholmensibus opem laturus, grandi adnavigat classe, auxilio Vismariensium, & Rostochensium, conflata. Sed accessu prohibitus, in continentem descendit, & adversario potitus propugnaculo, ad urbem liberiùs appellit; Quam necessario adjuvat comœatu, ejusque fretus subsidio, secunda hostium castra invadere decrevit. Quocircâ Sueones, in illis suæ diffidentes potentiæ, cum Johanne annuas paciscuntur inducias, ac deserunt obsidionem, intereaque liberandi Regis, utrinque adminicula essent circumspecturi. Ideò reversus domum Johannes, Vandalicas in consilium adhibet civitates, libertatem quoque Alberti Regis desiderantes, ut Oceanus non diutiùs à piratis infestaretur, & legatio ad Margaretam propterea discernitur. Hinc multi Fetalianorum, bello finem impositum iri arbitranter, occiduum invaserunt pelagus; Bergam, opulentissimum Norvegiæ emporium, divitiis nudatum, exusserunt, & LXXX. illorum capti, pro meritis luerunt pœnas.

Atqui Vasteni, festo sacratissimæ Trinitatis, nempè XXVIII. Maji, numerosissimâ hominum inspectante multitudine, S. Birgittæ apotheosis in regno solennissimè consummatur. Quando etiam Canutus, Ostrogothiæ Candidatus, per regni Archipræsulem, fuit inauguratus.

Indè verò Margareta Vordingburgum Daniæ secedens, VI. Julii, anniversarium pro sua & parentum animabus, instituit sacrum, in Ecclesia celebrandum Deiparæ. Quo ritè decantato, scholaribus unus cerevisiæ cadus, & panes C. forent distribuendi.

Anno MCCCXCIV. Helsingburgi, Augusto mense, oratores Magnipolensium, urbiumque Vandalicarum, Reginam super liberatione Alber-

berti, compellarunt. Verùm ante primordium actionis, inter ipsos & Danorum quosdam, in plateis subortâ corrixatione, cæditur Sundensium Proconsul. Ideò Legatorum reliqui, cum infecta re, domum certatim dilabuntur.

Quamobrem Margareta, tempore induciarum exacto, Stocholmiam iterum armis impetit Suecorum, urbique commeatum Fetaliani necessarium subministraturi, cum VIII. sub brumam navigiis, in fauces deferuntur. Illa verò ibi progressu & regressu à glacie prohibita, miles Reginae invasurus, aquis plurimus obruitur, tenuissimâ post incisionem glacie, in circuitu navium instratis, & piratæ veris initio, citra discrimen, Stocholmenfibus advehunt commeatum.

Margareta, Patrum Lundenfium subscribit privilegiis, & XXV. Martii, Vastenensium Confessor, comite Olao Andreae, suo contubernale, cum literis Reginae commendatitiis, in quodam sui Ordinis negotio, iterum Romam contendit.

Anno MCCCXCV. Dux Magnipolensium Johannes, de patru admodum sollicitus adhuc libertate, cum Legatis Magistri Prutenici, & X. Vandalicarum oratoribus civitatum, renovatâ nuper actione intermissâ, inprimis Falsterbogiæ, Helsingburgi deinceps, & demum Lindholmii, de Alberti cum Danis solutione, disceptat, eamque tandem, exeunte Octobri, his impetrat conditionibus: Rege libertati pristinae restituto, per triennium à bellis utrinque est cessandum; Interim liberè utrobique negotiandum; Quod in Gotlandiâ hætenus ab utriusque partis sectatoribus occupatum est, tantisper retinendum; Et trieteride absolutâ, vel Alberto ad eosdem remeandum carceres, vel LX. millibus librarum argenti mercandum libertatem, aut certè Stocholmiam, Margaretæ, cum universa in Sueoniam jurisdictione, assignandum.

Atque unam harum conditionum spondentes, Regem Vandalicæ urbes amplexurum, ab illo in pignus acceptant Stocholmiam, non eâ quidem intentione, ut Alberto pactis non respondente, illam Reginae panderent à sponsione ita liberandæ, verùm ut numerato Margaretæ potius argento, urbem Sueciæ regiam, orbemque sibi deinceps usurparent; Et ideò susceptam mox suo firmarunt præsidio Stocholmiam. Calendis verò Novembris, Albertus vinculis exemptus, Megapoliam adivit, & filius Ericus, Gotlandiam, quam novo muniit propugnaculo, & bina illius nomine, prius Visbygii Dux Johannes patruelis, ac Sueno Sturre, occuparunt præsidia. Hic plurimos fovit piratarum Ericus, quorum confidit auxilio se postmodum Sueoniæ restitutum iri, velut etiam subsidio Bugislai V. Ducis Pomeraniæ, cujus propterea filiam duxisset in conjugem. Sed Erici frater Albertus, Margaretam, Johanne Norenbergensium natam Burgrabio, asciverat uxorem, suam despondens germanam Johanni, Moraviæ Marchioni, Richardem.

Verùm Margareta his obviam itura molitionibus, subdolè Sueones sibi devincit, à quibus unanimem hoc anno sui consequitur electionem, illorum legibus, privilegiis, libertatibus, & consuetudinibus, liberaliter subscribens, & insigniter ipsos deludens. Etenim sanctè spondit, indigenis se Consiliariis, Officialibus, Toparchis, Castellanis, & Prætoribus, solum usuram; Et tamen Danis, Germanis, Italis, Anglisque, hujusmodi commendarat officia. Qui Sueones postmodum continuis exhausserunt contributionibus, in Daniam transmissis, quam Margareta dominam, & Sueciam, Norvegiamque, decreverat ancillas. Itaque divitiis Suecorum & Noricorum opulentior effecta, Ecclesiis per Daniam cathedralibus, illarumque Episcopis, liberaliter hoc providerat anno de redditibus, nè clerum

diutius consuetis affligerent censibus, qui impostero illis cathedaticum duntaxat esset soluturus.

Anni MCCCXCVI principio, Margareta in conventu Ordinum Viburgi, suo, & Regis nomine minorennis, severo inhibet edicto, novas per Daniam erigere munitiones; fovere proscriptos; fundos emere regios; naufragis merces eripere; ac illegitimis negotiari portibus. Sicut etiam mandat concordem Erici designationem; fundorum iniquè sublatorum cui-cunque restitutionem; piratarum exterminationem; diversorum passim publicorum designationem; pacis in Ecclesia, iudicio, fœminis, agricultoribus, concessã; ac cujuslibet domo propriã, observationem; tandemque horum omnium sub vitæ & bonorum privatione, fidelem executionem inculcat. Viborgo autem profecta cum Erico Assentiam, vocatis illuc Holstatiæ Comitibus, defert Jutiæ sub feudo, & consuetis Ducatum obsequiis. Quem eã recusantes conditione, pro militaribus poscunt servitiis condigna stipendia.

Verùm tribus ante Paschæ solennia hebdomadibus, Henricus, Sueoniæ Archipræsul, in concilio Arbogiæ provinciali, prohibito ab Ecclesiã tempore, vetat nuptias celebrare; intercalarem Februarii diem, anno bisexto jubet observare; homicidium die solis perpetranti, eodem, quoad viveret, ab esu carniū abstinere; Veneris die, idem committenti scelus, à carnibus & piscibus; Saturni verò die occidenti, ab esculentis mandat lacteis perpetuo se continere. Deinde VII. Octobris diem, S. Birgittæ dicatam apotheosi, toto promulgat regno solennem; ac demum fulmen vibrat Ecclesiasticum, in viatorum prædatores; pauperum oppressores; & libertatis transgressores Ecclesiasticæ; mulctatque parochos, ad sacrorum permittentes functionem, sacerdotes circumforaneos & peregrinos, citra Episcopi licentiam.

Margareta, negotiis Daniæ pro voto dispositis, Sueciam ingreditur, ubi mense Julio, regni Ordinibus in concionem contractis, suadet Erici designationem, prolixo commemorans sermone, illius progeniem à veteribus Sueciæ, Daniæ & Norvegiæ, Regibus; commoda Scondiæ, uni subjctæ Regi exaggerans; detrimenta illi aliàs formidanda insinuans; Erici à Danis, & Norvegis, electionem concelebrans; Ac nihilominus Suecis, illã superstitite, Regem acceptare abnuentibus, promissum, anno MCCCLXXXVIII, à Procerum nonnullis, suo ex arbitrio successorem spondentibus deputandum, exprobrat sibi factum, minis subindè terrens, & mox demulcens blanditiis. His proindè Sueones coacti, infausta jugo inclinant colla gravissimo, Ericum in planicie Morensi, Regem, XXIII. Julii die, salutando; ita tamen, quod illo minorennis, promatertera Suecis, Danis & Norvegis, esset dominatura.

Nycopiæ autem porrò incautos illaqueat Sueones, XX. Septembris, quorum fatuo obtinuit illic consensu, Ostrogothiam, Vermelandiam, Vestrogothiam, Vefmanniam, cum metallifodinis regni quibuslibet, Chindiam, Marchiam, Daliã, Moringiam, & Dalecarliã, pro vitalitiis, ut vocant, bonis, liberam simul habitura facultatem, indè testandi, donandi, & oppignorandi. Sed fundi ab Alberto iisdem coronæ subducti modis, restituendi essent; quælibet illius diplomata, suo spolianda robore; Patritio per ipsum donati honore, ad plebejos revocandi, & novæ Optimatum arces, funditus evertendæ, nè scilicet illis obmuniti, ejus impostero adversarentur tyrannidi. Quæ sub brumam cum triumpho in Daniam reversa, Erici per Scondiam publicat inaugurationem, Calmarniæ propediem frequentandam, subverendo nè aliàs mora prolixior, Megapolensibus diadema reportaret.

Anno MCCCXCVII. Sueonibus, Danis & Norvegis, Calmarniam confluentibus, in illorum Ericus præsentia, festo sanctissimæ Trinitatis, à Lundenfi & Scarenfi Præsulibus, diadema solenniter collatum, acceptat. Prius tamen datis & acceptis sacramentis, de fidelitate, ac legum, privilegiorum, consuetudinumque non violanda immunitate. Quorum deinceps ita fuerat observans Ericus, ut canis jejunii, sic edoctus à promatertera, quæ hujusmodi non sibi duxit religioni perjuriam.

Die autem Veneris sequenti, Ordines Scondiaë suis roborant literis inaugurationem, quos insuper Margareta oratione permovit subdolâ, ad consentiendum perpetuæ, uno sub Rege, trium regnorum colligationi. Qui triplex infausto connexus sydere nodus, non minus Suecanæ & Norvegianæ intulit per sequentis ævi spacium, detrimenti, prò dolor, quàm durius callidissimi Sinonis equus, reipublicæ quondam Trojanæ. Nec Dania interim fuit omninò indemnis, licet illius potissimum emolumento, hoc esset Scondiaë vinculum, à Margareta destinatum. Etenim Sueones & Norvegos, vel serò tandem suo de corio ludi animadvertentes, & hunc Gordium rescindere nodum crebrò non infeliciter connitentes, Dani quandoque sub jugum compulsuri, non modicâ identidem clade à rebellibus, & præsertim Suecis, afficiuntur. Illi pro consueta libertate; jurium veterum immunitate; pactorum executione; intolerabilium onerum sublevatione; ac diuturnæ tyrannidis mitigatione. Hi pro domini, lucri, encomiique assertionem; cladum vindicationem; atque partorum defensione, quàm acerrimè dimicant.

Sed omisâ enodatione, ad primam redeamus vinculi connodationem, cujus Margareta solam nacta, in Erici coronatione assensionem, non subscriptionem, post abitum indè Ordinum fermè omnium, XX. Julii, ab Episcopis IV, & XIII. duntaxat Proceribus, literas impetrat, conclusos nuper unionis articulos enumerantes, confirmantesque. Illâ tamen additâ cautione, quòd sena deinceps in membrana forent exaranda, ejusdem tenoris diplomata, ab Erico, Margareta, Consiliariis, Ordinibus, & urbibus Scondiaë universis, subscribenda, binaque illorum regno cuilibet tradenda. Verùm Sueones, & Norvegi, machinatione demùm compertâ Danorum, plurimis distulere annis subscriptionem, velut ex operis hujus progressu evadet manifestum.

Præfati autem colligationis articuli fuerunt hujusmodi: Sublatâ prorsus omni discordiâ, & pace amicitiaque restitutis, Suecia, Dania ac Norvegia, sub uno imposterum essent Rege perpetim cohæsuræ; propriis tamen legibus, privilegiis, consuetudinibus, libertatibusque fruituræ. Novus Scondiaë monarcha Ericus morte sublatus, unum filiorum consequeretur successorem, aliis, prout etiam filiabus, pro dignitate aliter providendum esset. Sin filium non relinqueret ullum, concordiam trium regnorum suffragio aliundè Rex esset designandus. In hostes sibi mutuò ferrent subsidia, com meatibus à regno indigente provisus, & detrimenta quælibet Rege opitulantis compensante. Quæ in commodum ille regnorum, nonnullis Procerum adhibitis; statueret cum Principibus externis, rata & grata essent futura.

Hæc primaria unionis pacta, quæ deinceps plurimum adaucta, non modico fortassis Scondiaë inhabitatoribus fuissent emolumento, si candidè observata, non Dania nimium reliquis dominata fuisset, quæ hinc locuples, illæ inopes evaserant; nec inclytam Sueciæ, Norvegiæque gentem confœderatam, plus æquo afflixisset.

Interea temporis, Ericus Alberti filius, Erici contribulis sui contabescens successu, ut etiam conjugis, & infantis obitu, in Gotlandia moretur

hoc labente anno, mortique proximus, binas Visbyensibus ablatas restituit urbis turres. Ibi postea captantes refugium reliqui piratarum, inde mercatoribus continua inferunt detrimenta, suorumque permotus querelis Conradus, Ordinis Magister Prutenici, IV. millia peditum, & aliquot turmas equitum, in Gotlandiam expedit. Quam illi urbemque Conrado non difficulter subjicientes, prædonum antesignanos morte, alios vinculis mulctarunt.

Anno MCCCXCVIII. Dantiscum Rex Albertus proficiscens, de subactione Gotlandiæ cum Magistro Ordinis graviter exoptulat. Sed responso accepto, quod piratis, insula publici commercii hostibus, quos Albertus sæpenumerò admonitus, non compefcuisset, esset erepta. Ideoque citra sumptuum bellicorum refusionem, & damnorum à prædonibus irrogatorum satisfactionem, minimè esse resignandam, ejusdem consentit Rex venditioni, seu oppignorationi. Proinde Conradus, Alberto Vismariam reverso, aliquot millia numeravit illic nobulorum Anglicorum, quod sui non fuit juris, venundanti.

Ericus verò, & Margareta, Sueticæ jurisdictionis insignem adeò insulam, contra pactum anni MCCCXCV, indignantes venundatam, & armis frustra illam recuperare conantes, Venceslao Cæsari queruntur injuriam. Qui partis utriusque rationibus, Helsingburgi, mense Septembri, per suos probè examinatis legatos, insulam Sueonibus adjudicavit, Crucigero IX. millia nobulorum soluturis. In vigesimum tamen annum ipsam Magister Prussiæ deinceps possedit, quem inter & Ericum Regem, calendis ibidem Septembris, pristinum instauratur fœdus, & libera subditis utrobique populis negociandi datur potestas.

Verum Albertus, termino sibi præfixo appropinquante, cum non placeret ad Lindholmenfes remeare carceres, nec tantum argenti foret solvendo, tertiam amplectitur conditionem, se omni abdicans jurisdictione in Sueoniam, & fidejussoribus Stocholmiam Margaretae pandere amplius non recusans. Itaque mercatores Regis voluntate perceptâ, in habito protinus conventu, decernunt inprimis argentum Reginae persolvere, Stocholmiam sibi usurpando, quod non modica sic videretur affulgere spes, Sueciæ reliquum subigendæ, quæ Danicæ admodum jam pertæsa foret servitutis. Sed tandem hostium potentiam, & martis formidantes inclementiam, Alberto suffragantur, ac XXIX Septembris die, Margaretae civitatem assignant.

Deinde illa, reliquas Alberti sectatoribus munitiones & regiones, ereptura, in castro Stechenfi per suos transegit Commissarios, IX. Octobris, cum Suenone Sture, Henrico Thun, Arnoldo Styche, ac Ottone Setzomero, in pignus ditones Sueoniæ boreales obtinentibus, ut cis XXII. Octobris, Faxholmium, cum Helsingia & Medelpadia, Styresholmium, cum Angermannia, exeunte brumâ sequentis anni, & Krysborgum, cum Bothnia, tertiâ post solennia Paschæ septimanâ, omninò resignarent.

Anno MCCCXCIX. Vismarienses & Rostochenses, quibus Margareta ob susceptos hospitio piratas, vehementer succensuit, Conrado, Prutenici Magistro Ordinis, sequestro, urbibusque Vandalicis, gratiam illius recuperant, & privilegium quoque in Scandiâ consuetum.

Quapropter Margareta, cum finitimis pace nationibus firmatâ, Scandiotarum non subverens amplius rebellionem, ipsis, & potissimum Sueonibus, per summam occæpit avaritiam, perfidiam, tyrannidemque, dominari. Enimverò insuetis plebeculam continuò exhaurit contributionibus, in Daniam unâ cum solitis regni censibus, thesauroque expeditis univervo, versutissimos rapacissimosque Danos, & Germanos, præficit nostratibus officiales, quibus, aliisque consimilibus, præstantiora regni contulit

tulit beneficia, indigenis contemptis & delusis; Jura, pacta & privilegia Ordinum impudenter conculcat; Literas, sigillaque propria, sine reverentia prævaricatur; Regni munitiones Suecis ereptas, hominibus demandat exteris, illamque sibi perfidiam exprobrantibus respondet: *Vobis sufficit mea, quòd habeatis super his diplomata, quæ suadeo, ut conservetis, ego interim arces pro meo custodiam arbitrio.* Ita miseros egregiè subsannatos, dimittens!

Cæterùm cum pauci hæcenus mortalium, se ordini manciparent Brigittino, idque propter formidabiles in prævaricatores Regulæ prolatas execrationes, ideoque minùs ordo propagaretur, Bonifacius IX, à Luca Jacobio, hujus instituti sectatore, procuratore, ac protectore, rogatus impensè, suis mandavit literis Brigittinensibus, ut imposterum, non nisi in virtute obedientiæ, ad Regulæ, constitutionumque observantiam, adstringerentur, & compellerentur.

Anno MCD. Nycopiæ Rex Ericus uno post Pascha mense, illas condidit, quæ passim circumferuntur, aulicas constitutiones. Quando etiam vacanti Vexionensium Ecclesiæ primus, canonicè designatus, datur Antistes, Petrus Selandus, indè postmodum translatus Arosiam.

Porrò nunc per Ostrogothiam, mense Julio, tanta fuerat inundatio, ex largissimis nata imbribus, ut molendina passim, & pontes natarent, hominesque ad editos profugi montes, alterum orbis formidarent diluvium.

Jacobus, Scaniæ Præsul, arâ S. Canuto Regi Lundia fundatâ, impetrat visitantibus, & oblatione illam honorantibus, festo ejusdem martyris, tantas criminum condonationes, quantas Romæ invisentes, calendis Augusti, Ecclesiam in Portiuncula consequerentur. Similibus etiam donis impertit anno Bonifacius sequenti, accedentes hanc religiosè basilicam, XI Julii, festo nimirum ostensionis reliquiarum.

Canutus quoque, Lincopensium Episcopus, de sua benè meriturus Ecclesia, ipsius cœpit proferre fundamentum. Quod opus ad fastigium magnificè perduxerunt successores, hoc currente seculo, tres priores adjiciendo choros.

Anno MCDII. Nutrix Olai, quondam Daniae ac Norvegiæ Regis, Prutena, haudquaquam ignara mortis, quâ periisset olim Princeps, proprium informat filium, de secretis Margaretæ Olaique permultis, subornatque, ut pro illo se vendicaret, cui esset similis, prætexendo alium sui loco, mortem appetivissè sibi destinatam. Itaque comprehensus jussu Margaretæ lustratur, & verucâ inter scapulas, quam illic habuisset Olaus, non deprehensâ, XXVIII. Septembris, sub Falsterbogia, vivus rogo injectus exurit.

Eschillus, Nidrosiensium in Norvegia consequitur Archiepiscopam.

Anno MCDIII. Gerhardus Dux Slesvicensium, & Comes Holsatorum, in bello cæditur Ditmersico, liberorumque tutores dolo seducti Margaretæ, australi Jutiæ inhiantis, Ericum Ducatus eligunt protectorem, & directorem deinceps illum experiuntur. Una verò filiarum Gerhardi Elizabetha, post obitum mariti primi, Balthasaris, Megapolensium Principis, nupsit Theodorico, Oldenburgensium Comiti, istoque propagati connubio, moderni Danorum Reges. Sed germana Elizabethæ, Ingeburgis, monasticen Vasteni profitetur.

Ericus Lundensium subscribens privilegiis, Canonicos in Consistorio vicarium non habentes, binis argenti libris multavit, & Archipræsul chororum non frequentantes, vel Lundia non residentes, pecuniis in Odæo annuatim distribui solitis, privavit.

Aurum porro Crucigeris, ob Gotlandiam promissum, Ericus & Margareta, tergiversati numerare, illam armis potius decernunt recuperandam

dam, sub autumnum expedito illuc exercitu, cum Algoto Magni, & Abrahamo Broderi, viris pugnacissimis. Itaque subactam quinis obmuniunt castellis insulam, & civitatem vallo circundant, sibi patriæque gratulantes, Gotlandiæ recuperationem.

Confessor Vastensium generalis, Ericus Johannis, Romam profectus, syndicos Brigittini ordinis, mense Aprili, constituit, Lucâ Jacobi exautorato, Vilhelmum Leonem, Johannem Gramchau, & Stenonem Stenari.

Anno MCDIV. ineunte Februario, testantur quidam Procerum Suecicorum, legitimè Margaretam emisse Ringstadholmium, à Canuto Boëtii, sub coronam. Quod ipsum de Gripsholmio Canuti mater, & vidua Boëtii Jonæ, superstes Margareta Dufve suis confitetur, III. Maji, literis. Pro hujusmodi verò, aliisque regni necessitatibus sublevandis, cuilibet Margareta per Sueciam foco, marcam imposuit denariorum solvendam. Illi tamen assensum præbere noluerunt Antistites contributioni, donec iterum sponderet Regina cum Erico, liberam Ecclesiis cathedralibus, Præfulum fore imposteriorum designationem, nec illis ampliùs obtrudendos alienigenas, huic, ut reliquis, minimè satisfaciens sponsioni.

Interim Crucigeri Prussiæ, cognitâ Sueonum in Gotlandiâ grassatione, primo illuc vere nostris longè potentiores appellant, hostibusque inde profligatis, illam suo firmanter iterum præsidio. Undè Margareta, suæ pœnitens temeritatis, pacta cum adversariis restaurat; aurum promittit, illudque conflatura, novas Sueonibus imponit exactiones.

Clementior autem multò Vastensium cœnobitis, Martio & Novembri mensibus, Margareta illis sub protectionem susceptis, specialem Regis Magni roborat donationem, suamque omnem consensu Erici, in civitatem & colonos monasterii assignat iisdem jurisdictionem, hujus gratiæ prævaricatores rigidè plexura. Bonifacius etiam non minor hujus fautor religionis, priori per Confessorem Vastensium anno, informatus de pernicioso Margarete Abbatisse regimine, bona cœnobia mobilia & immobilia, dissipantis, Petro Stregnensium Episcopo, causam mandat examinandam. Hoc itaque tempore Vasteni constitutus, culpæ illam deprehendit affinem, & officio privatae, aliam subrogat.

Anno MCDV. mense Februarii, Hennechinus Bechmannus, & Nicolaus Guttormi, feudo castri Axevaldensis donati, pollicentur se illud Erico, vel Margarete, aut his demortuis, virgini Catharinæ, sorori Regis, resignaturos. Undè liquet Margaretam, throno Sueoniæ mulierculas etiam Pomeranas destinasse!

Primordio brumæ, Rex Albertus Flensburgi cum Erico & Margareta colloquens, ipsis, omnibusque Scandiæ inhabitatoribus quaslibet condonat offensas, XXV. Novembris, ac stabilem iisdem & Holfatis spondet amicitiam pro se, hæredibusque, nunquam illos bello infestaturus.

Preciosum illud S. Erici, Sueonum Regis, scrinium, insignis Stocholmensium aurifaber Lambertus, eleganter admodum modò fabricavit, cuius solum deauratione DXXXIV. Anglorum cessere nobili. Indeque, velut etiam ex illius delineatione, quæ in aversa prope novum S. Erici loculum Upsaliæ, conspicitur hodiè tabella, licet ipsum æstimare & admirari.

Anno MCDVI. Margareta Erico provitura uxorem, missis in Angliam Legatis, quorum primarius fuit Thuro Stenonis, natione Suecus, Philippam, Henrici IV. poscit & obtinet filiam, dotis nomine, secum in Scandiam nummum apportantem aureum, plurimis aureorum millibus æstimatum. Lundiaë autem Scanorum, nuptiarum peragitur festivitas, XXV. Octobris, & novæ nuptæ præficitur gynæceo Catharina, vidua Jonæ Hagtornefonii, Equitis Norvagici, neptis S. Birgittæ ex filia Mereta.

Sed XXIX. Septembris, Catharina, velut hæres legitima, confirmat Vastenensibus quælibet cœnobio, ab avia materna, avunculis, materteris, sorore Ingride, & Petro Ribbing fratre, prædia quondam legata, unaque Schellenoriam Norvegiæ, quod Catharina dedisset fratris, testamento, ad se jure non pertinens, ac crebras progressu temporis, Suecos & Norvegos inter, generans controversias.

Anno MCDVII. XVI. secundum Pascha die, potissima Stocholmiæ portio, horribili conflagravit incendio, pereuntibus in illo simul exsententia nostratium Chronographorum, CD; verum juxta Crantium, MDC. hominibus.

Nobilissimus æquè ac literatissimus heros, Carolus à Tofta, regni Marschalcus Suetici, artiumque Magister liberalium Parisiensis, & patrii juris peritissimus, XVII. Novembris, in fata concessit. Atqui octiduo illum præcedens Catharina, S. Birgittæ neptis præmemorata, Vasteni tumulo mandatur. Ubi etiam funus Caroli post biennium requiem nanciscitur.

Mariedalense in Livonia, prope Revaliam, prima fortitur cœnobium exordia Brigittinum.

Anno MCDVIII. Henricum Sueoniæ Archimyrtam, XIV. Aprilis, in castro sub Enecopia Marieburgensi, fata sustulerunt, illique M. Andreas, Upsalensium Præpositus, fuerat concordibus Patrum suffragiis, in cathedra mox substitutus. Reliquit verò Henricus, insignem Ecclesiæ thesaurum, quem inexplibilis Margareta avaritiæ, per vim sibi protinus usurpavit.

Causam, dubio procul, huic Regina prætexuit expilationi, quod redemptio insulæ Sueticæ plus auri posceret. Itaque cum IX. illa nobulorum millia, his & aliis corrasisset de Sueonia modis, Calmarniæ, XXII. Novembris, ea Magistro Crucigerorum numeravit, Gotlandiam post decennium restituenti. Nec auro solum Ericus, ac Margareta, Sueciam emungunt, sed etiam veteribus Regum diplomatibus documentisque spoliant, quæ hoc anno per regnum undequaque corrasa, in Daniam expediverunt, simul fortassis proprias Sueonibus datas obligationes, ut illis pro libidine, citra metum deinceps dominarentur, transmittentes.

Anno MCDIX. Margareta, velut pater Valdemarus, proferendi limitis Danici, admodum studiosa, Ducatum Jutiæ meridionalis, subjectum Holsatis, patriæ hætenus conata est restituere, sibi & Erico post obitum Gerhardi, protectionem ejusdem arrogando. Sed tamen hoc lentius adminiculo se compotem fore voti considerans, munitiora in illo loca quædam emptionis, nonnulla jure pignoris, sibi sensim cœpit acquirere. Quocirca tutores pupillorum, adeo periculosa obviaturi tempestivius molitioni, auxiliis undequaque contractis, quasdam illic Danis urbes & arces eripiunt.

His verò in occursum Ericus, copiis Suecorum, Danorum & Norricorum, succinctus properans, Norburgum expugnat, ac Sunderborgum arctissimâ ligat obsidione. Sub qua, suorum commilitonum primarium, Abrahamum Broderfonium Hallandum, quod Margareta plus æquo dilectus existeret, sub prætextu fortassis aliorum criminum, V. Septembris, capite mutilavit, ignorante ac plurimum indignante deinceps promaterterâ.

Idem potentiâ & opulentiâ fuit Abrahamus insignis, in feudum à Regina obtinens amplissimas Sueciæ ac Daniæ regiones, munitionesque, Trulleburgum, Openstenum, Pixburgum, Oerestenum, Lagaholmium, Varbergum, Konungzbachium, & Falchenbergum. Qui aram Ro-

schildia X. millibus SS. Militum, fundavit, ac liberalissimè dotavit.

Initio autem Octobris, primas aspexerat hujus lucis auras, Carolus, patre Canuto, Finlandorum Governatore, & matre Margaretâ, Regum Erici Suecorum abnepte, atque Valdemari I. Danorum, trinepte, procreatus.

Anno MCDX. Jacobus Danorum Archiepiscopus, XVII. Aprilis, mundo valedicens, Petrum Kruse nanciscitur successorem, qui spondet ex consensu Assessorum, Ecclesiæ Lundensis præficiendos imposterum arcibus Prætores.

Ex Uplandia Sueonum, in Oströgothiam, prælustri viri, Caroli à Tofta, & Helenæ consortis, funera religiosè translata, in Ecclesia conduntur Vastenensi.

Ericus, Carmelitis ex Germania in Scöndiam primùm accitis, Lanscroniæ Scanorum, magnificum erexit illis domicilium. Eoque adventantibus iisdem cum solenni obviam procedens supplicatione, in monasterium perducit.

Idem quoque binas denuò tures Visbyensibus subducens, validissimum ex illis castrum in Gotlandia fabricat Visburgensè, laboribus Sueonum præcipuè consummatum.

Sororem deindè Catharinam, Johanni, superioris Bavariæ Palatino, Roberti Cæsaris filio, despondet, & dotem XL. millia florenorum spondet Rhenensium, post nuptias, proximo XV. Augusti die celebrandas, persolvenda.

Verùm, XVIII. Augusti, Adolphus, Schovenburgensium Comes, Holfatis stipatus, regiasque ex insidiis copias, sub Flensburgo incautiùs contendentes, invadens, illarum MCD. trucidat, & CCCL. captivat. Itaque Ericus & Margareta, rebus suis diffidentes, consensu adversariorum, controversiam arbitris submitunt decidendam, interim captivis libertate donatis, & armis utrinque depositis.

Ac licet multoties, arbitrio sequestrum hæc esset dissensio permiffa, tamen integro Erici regimine perduravit, Holfatis parta tuentibus, & Danis amiffa repetentibus, Suecorum & Norvegianorum subsidio. Horum siquidem non pecuniis duntaxat ex Sueonia & Norvegia congestis annuatim, & in Daniam egestis cumulatim; Sed etiam illorum sanguine Margareta, & Ericus, non paucas arces, villas, oppida, ditionesque crebrò Daniæ compararunt, gravissimis confœderatæ gentis, in militia frequenter susceptis, satisfacere detrimentis, ex vigore unionis, præcisè tamen abnuentes.

Nè autem reclamandi, multò minus potestas illis sub jugo intolerabili daretur rebellandi, non tantum Danos ipsis Politicos ubique præfecerunt præfides; verùm etiam passim Ecclesiasticos, cathedralibus præfertim obtruserunt Ecclesiis. Et hoc anno etiã Upsaliæ, Sueonum metropoli, suum conterraneum, promissorum, juramentorumque turpiter obliti, non erubuerunt imponere. Enimverò Margareta, pro sua insigni calliditate, non ignara, quod Archipræfulis sententiæ, velut oraculo, reliqui Ordinum auscultarent, ut suis artibus & partibus addictum haberet Upsaliæ Antistitem, legitimam M. Andreae hætenus biennio remorata est designationem. Qui tandem illius seductus blanditiis, Upsalensem hoc anno deserit, & Stregnensem, Præsule nuper orbatam, capeffit, Regina mandato, Ecclesiam, licet hanc Giorderus Præpositus, canonicè nominatus, acceptasset, indeque gravibus Ecclesia Sueonum diu scandalis fuit perturbata.

Verùm hujusmodi non morantes Ericus & Margareta, Johannem

Jerechini, ex Dania propagatum, ac voluntati oppidò suæ accommodatum, Upsaliæ intrudunt, ipsi, & Andreæ, confirmationem à Gregorio XII. Pontifice schismatico, impetrantque. Proindè Johannes, gratiam suis exhibiturus promotoribus, eorum magis quàm Ecclesiæ infudat emolumentis; Quorum jussu novos imponit Sueonibus census, ipsos, veteresque, extorquet, nè quidem suo indulgens clero. Quem despectum, & crebris obrutum oneribus, non allocutione, tantum abest, ut conversatione dignaretur. Illam verò nimis familiarem cum nobilium quorundam conjugibus virorum, frequentat, cum honoris corporisque dispendio, conversationem.

Anno MCDXI. Giorderus ex Sueonia in Italiam properans, ab Alexandro V. nuper adversus Gregorium concordius electo, Pisis, II. Augusti, suæ obtinet designationis subscriptionem, & XIV. Septembris, novus indè mandavit Pontifex, Canuto Lincopenfi, Brynolpho Scarenfi, ac Petro Arosiensi, Episcopis, Andreæ deposito Giorderum subrogare, nullo regniæ habito voluntatis respectu.

Interim Dani & Holfati, non exspectato die condicto, inducias utrinque ruperant, se mutuò infestantes. Ideò Ericus, velut etiam quòd Gerhardi hæredes, non impetratâ feudi intra annum confirmatione, suo in Ducatum jure excidissent, illum Marte statuit aperto subjugare, sub Flensborgum castra movens, & crudeliter in devictos sæviens inhabitatores. Sed tandem partium fautoribus se interponentibus, XXV. Martii, Koldingæ inducias Holfati cum Danis, Suecis & Norvegis, quinquennales iterum paciscuntur, XXIX. Septembris, anno sequenti, coram deputatis iudicibus, Flensburgi omninò responsuri, sed nihilominus tempore induciarum, partem Ducatus possessuri.

Anno MCDXII. Calendis Aprilis, tres illi Sueoniæ Præsules congressi, edictum promulgant Alexandri, contra Episcopum Stregnensium Andreæ, mandantes ipsi, ut se abdicaret officio, intra dies senos, aut IV. milibus aureorum multandus, ac diris vovendus. Nocte autem sequenti, diagramma ipsum valvis Ecclesiæ affigitur Stregnensis, ubi etiam XI. ejusdem mensis, Patres Consistorii suam adversus Andreæ statuunt protestationem. Cui sub vesperam, suffixo ibidem antigrammate, respondet Andreas, abnuens cathedram deferere, quòd sibi à Pontifice, Rege, Reginâ, & regni Archipræsule, foret collata, appellans ad Christum, ejusque in terra Vicarium, & concilium ritè congregatum.

Margareta non immemor sui Abrahami, Lundiaæ aram de nomine illius constituit, datis ad eam prædiis Thyringensibus, & CCC. Lubecensium marcis, pro ornamentis, ubi presbyter Deum utriusque animabus quotidie propitiaturus esset.

Demum appetente conventus die Flensburgensis, illuc Margareta navigat, cui Ulricus, Megapolensium Princeps, postquam luculenter, ipsam cum adversariis concertantem, diu auscultasset, V. Octobris, Flensborgum jure pignoris, velut arbiter à partibus designatus, adjudicat, trimas solum approbans utrinque inducias. Et alium promulgat conventum, XXIV. Junii, frequentandum Nyburgi, ac reliquas terminandum ibi controversias.

His pro voto negotiis peractis, Margareta in Daniam reditura, navim conscendit, in qua priusquam de portu solveret, XXVII. Octobris, peste moritur, Suecorum, Norvegianorum, Holfatorumque sævissima pestis. Sed antidotum Danorum, vita, amor & deliciae, atque in Sorensi primùm cœnobio conditur.

Interea Johannes Danus, Suecorum Archiepiscopus, Margaretae fi-

deussum choriceus, XIV. Septembris, in Arbogenſi concilio, ſuâ & coëpiſcoporum graviter plectit ſententiâ perjuros, laicos, concubinos, ſuas deflorantes ante benedictionem ſponſas; parochos eam non legitimè impertientes; infantium oppreſſores; magiæ ſectatores deſenſoresque; uſuram & ſimplicem inficiantes fornicationem; eſſe crimen lethale; notorios Eccleſiaſtica tradentes ſepulturæ fœneratores; ſcholares in bacchanaliis convivantes; extra tempus mendicantes; violentos in ædibus Presbyterorum diverſores; prohibitis ab Eccleſia diebus mercantes; Papæ contemnentes authoritatem; ac Euchariftiam alibi, quàm ipſo aſſervantes templo primario. Deindè hymnos præſcribit, dum feſtis & Dominicis diebus, Euchariftia portaretur ad aram, canendos; diem viſitantis Elizabetham Mariæ, toto ſolemne deinceps regno inſtituit; parochos ad ſolvendum Episcopis cathedraticum præmonet, utque condendo teſtamenta, illorum eſſent memores ac Eccleſiæ cathedralis. Denique ſententias Laicorum in cauſa prolata Eccleſiaſtica, contra clericos, omni privat authoritate.

Anno MCDXIII. Ericus poſt obitum promaterteræ, ſolus trium regnorum aſſidens gubernaculo, Sueones & Norvegos, XXVI. annis inhumaniſſimè iniquiſſimeque divexavit. Toto ſiquidem illo tempore, permulti eorum terrâ marique, pro Danis, Holfatos & Vandalicas impugnare urbes; Ducatum Jutiæ recuperare; propriis militare impenſis; lytra captivati numerare; crebros in Dania conventus frequentare; navium, armorum, equorumque ipſimet jacturam reſtaurare, cogebantur. Domi verò interim uxores, liberi, ſervitores, vaſalli, coloni, cum aliis Sueonum ac Noricorum, novis exhauriebantur contributionibus. Quæ, ſicut etiam conſueti census annui, plerumque in pecuniis ſolum levabantur, in Daniam, velut ad Scandiæ fiſcum, commodiùs deportandis. Undè Sueci & Norvegi tot pecuniis deſtituti, Danis & Germanis multò numatoribus, utpote regnorum quælibet officia & beneficia obtinentibus, mobilia immobiliaque pro vili nimium precio divendere bona, vel oppignorare identidem compellebantur.

Atque huic Rex modum præſcripturus æruſcationi, de conſilio poſtiſſimum intimi ſui Conſiliarii, Henrici Koningsmarcher, principio anni Sueciam inviſit. Ubi etiam ſub finem Martii, Lanſcronenſes jure donavit primùm municipali, nundinas quotannis, XXIV. Junii, celebraturos.

Interim, XXVII. Februarii, Johannes, Alexandri ſucceſſor, à Berone, Stregneſium Præpoſito, informatus Romæ, de controverſia Giorderi & Andrea, trium Episcoporum ſententiam protinùs exequendi, Upſalenſi, Lubecenſi, & Abogenſi, Præfulibus, committit poteſtatem, poſtridiè ſuis adhortando Regem literis, ad favendum æquiori multò Giorderi cauſæ. Quod ipſum facit Lubecenſis, XXVII. Aprilis, nihil prorsus tamen apud Ericum & Andream proficiens. Itaque Johannes de hac certior factus contumacia, & ſubveritus Sueciæ, ut nuper Bohemiæ, apoſtaſiam, Giorderum inſulâ donat Gallicolenſi, Stregneſi Andrea permiſſâ. Quem eâ Clerus Sudermanniæ acceptat lege, quod intra quadrimeſtre à cenſuris ſibi impetraturus eſſet abſolutionem.

Deindè Johannes, Chriſto infideles & rebelles armis ſubigere Saracenos medians, triennalem de omnibus Eccleſiaſticis totâ Europâ proveniſibus, imponit contributionem, expeditis ſuper hac re, Calendis Junii, in Sueoniam literis.

Quo etiam meſe Dani & Holfati, approbatum anno ſuperiori conventum Nyburgi, frequentes adeunt, ubi coram Petro, Roſchildenſium Antiftite, ſummo in hac cauſa judice deputato, diu multumque colluctati ſunt, Henrico, Brunsviceniſium Principe, ſororis Elizabethæ, ac pupillorum jus in

in Ducatum, propugnante, Ericus verò illum manifestissimis convincit argumentis, Gerharδο solum personalem, non realem, vel hæreditariam, obtigisse investituram, quæ illo moriente, simul expirasset, ad liberos non propagata. Deindè licet feudum fuisset naturale, tamen cum illius hæredes intra spacium anni, à domino feudi, non tantum non confirmationem obtinere essent conati, verùm & bello vassalli, dominum suum gravissimo impetere non veriti, ex conditionibus sanè feudalibus, jure suo propriâ illos culpâ excidisse universo. Quocirca Petrus, cum Assessoribus, negotio probè librato, demum vigore legum Danicarum, XXIX. Julii, Erico Ducatum adjudicat Slesvicensem, & reditus ex illo quoslibet, à Gerhardi levatos obitu, ut etiam sumptuum bello impensorum refusionem, ac damnorum compensationem.

Porrò hanc citra sanguinis profusionem, Vartislaus, Pomeraniæ Dux, lirem compositurus, XIV. Augusti, aliud partibus colloquium, XXV. Novembris, Flensburgi obeundum, injungit. Sed isto non procedente, Henricus natu major pupillorum, Regem supplex accedit, Ducatum sub consuetis flagitans obsequiis, & repulsam tamen passus, fædus cum nonnullis Germaniæ Principibus, immodicum Erici detestantibus rigorem, quorum unus fuit Rex Albertus, Sueoniæ adhuc recuperandæ cupidus, in Danos pangit.

In ditione Lunenburgensium, prope Mollam, cœnobium S. Birgittæ suscitatur, Marievaldense.

Funus verò Margarete, de Sorensi transfertur monasterio Roschildiam, citra monachorum voluntatem, ex mandato Archiepiscopi Lundensis. Anno MCDXIV. Septem potentiores Erici obtinent gratiam, feudaque amplissima, Holfatiæ magnates, indeque Comites non modica invasit formido, & quod illorum etiam milite frequenter intestarentur. Sed Ericus hanc transigit hyemem in Sueonia Vaiteni, cum Ordinibus Scondiæ consultans. Indeque Lundensis & Nidrosiensis Archiepiscopi, Sueciæque Præsules, libellos expediunt supplices, ad Johannem XXIII. Cardinalesque, pro impetranda B. Nicolai Lincopensis, B. Brynolphi Scarenis, quondam Antistitum, ac B. Ingridis Scheningensis, crebrò signis coruscantium, apothefi. Hinc verò Rex Calmarniam digressus, XXVIII. Aprilis, in eodem destinat negotio suum Constantiam legatum, Stenonem in cœnobio Norvegiæ, Munchalivano, Abbatem. Ubi calendis Novembris, concilium fuit inchoatum; quod Erici quoque mandato, Slesvicensis ac Ripensis inviserunt Episcopi.

Brigittini denique apud Vastenum monachi, per nuncium Scarenis requisiti Antistitis, XVI. Junii, non pauca de sanctitate Brynolphi, ex apocalypsi S. Birgittæ testimonia protulerunt. Qui etiam missis ad Johannem suis oratoribus, novam impetrant facultatem, cœnobia, ubicunque terrarum sibi præberetur occasio, fundandi, easdem secum prærogativas, privilegia, & gratias usurpatura.

Anno MCDXV. Sigismundus Imperator, per legatos Erici Constantiæ sollicitatus, XIV. Junii, suo approbat diplomate, sententiam super Jutiæ Ducatu Nyborgensem, vicissimque obsecrat Regem, ut Senatum à plebecula furente depositum Lubecæ, conaretur restituere. Itaque Lubecenses ab Erico, Cæsari gratificaturo, in Scania & Norvegia, mercibus spoliati, donec voluntati satisfacerent Imperatoris, pristino Senatum restituunt honori, qui hoc propter beneficium Regi evasit addictissimus. Holfatos autem nec Cæsaris acquiescentes sententiæ, demceps Ericus aggreditur, & illorum prohibitorum inprimis excursiones in Ducatum, quaternas hæc expeditione limitaneas, locis diversis, erigit munitiones.

Anno MCDXVI. Ericus denuò Scondiæ copias ducit in Jutiam, quibus veteres magis firmat arces, & novas fundat, Gottorpiumque ac Slesvicum obsidet. Atque hostis adventu Regis Alberti, aliorumque Principum, armatus, quædam Danò subducit præsidia, ipsiusque noctu invadens castra, Scandianorum plurimos trucidat, & tandem Fimbriam Danis eripit. Quamobrem Ericus, bello hâc vice intermisso, Scondiam repetere consultius arbitratur.

Illic verò ad negotia paulisper conversus Ecclesiastica, ex voto Vastensium, Pontificem orat Romanum, ut quandoquidem superstiti esset S. Birgittæ divinitus revelatum, quòd Ordinis constitutiones, sub honorabili admodum Regulæ S. Salvatoris vocabulo, forent postmodum ab Ecclesia confirmandæ, dignaretur hâc illas nomenclaturâ donare, ac novellam S. Birgittæ religionem amare.

Verum Regis, & Episcoporum petitionem super apotheosi Nicolai, Brynolphi ac Ingridis, hæctenus Patres concilii ponderantes, tandem XXVII. Aprilis, illi subscribunt, novo Pontifice designato, ad effectum perducendæ. Interim dubia quædam in horum gestis suborta ventilandis, Aslogensi, Vexionensi & Abogeni, Episcopis, porrò discutienda referendaque commendant. Multis tamen horum canonizatio fuerat annis deinde prorogata.

Anno MCDXVII. Ericus centum millibus Scandianorum stipatus, in hosticum remeat; Gottorpium & Slesvicum, copioso circumdat milite, à quo Rex Albertus compulsus, obtentâ vitæ ac bonorum immunitate, Slesvicum XV. Julii, Erico dedit, sanctè spondendo, non amplius se illum vel Scandianos infestaturum. Itaque Holfati metuentes Gottorpii amissionem, quod solum sibi reliquum ex Ducatu Jutiæ esset universo, Hamburgensium enixè implorant auxilium; velut etiam aliorum suppetias amicorum, ita quod XXXI. mille sub signis tandem haberent militum. Quo proinde nuncio, ut etiam literis Hamburgensium clarigationis, Ericus consternatus, exercitum in Scondiam reducit. Holfati verò recuperationi arcium se accingentes, Slesvicum & alias expugnant munitiones.

Martinus autem V. infulâ donatus Pontificiâ Constantiæ, quâ Gregorius XII, Benedictus XIII, & Johannes XXIII, per concilium essent spoliati, ex Holfatorum petitione, Lubecensium deputat Episcopum pacis utrinque sequestrem. Quocircâ ipso mediatore, Scandios & Holfatos inter, mense Novembri, per annum induciæ approbantur, & interim XXIV. Junii, de Ducatu Gottorpii, coram arbitris esset disceptandum, qui justior rem habentibus causam, illic esset adjudicandus.

Præterea cum Margaretæ fatis præventæ, Mariebogensi in Dania cœnobium S. Birgittæ, prout decreverat, non licuerit inchoare. Ideò votis Ericus promatertæ satisfactorius, hoc anno posuit illius fundamenta, ex quolibet per Sueciam, Daniam & Norvegiam, homine, denarium, pro fabricæ levans consummatione.

Johannes, Sueoniæ Primas, in concilio Arbogiæ provinciali, XIV. Septembris, statuta nonnihil mitigat, anni MCDXII, honesta scholaribus annuens convivia; diem IX. Decembris, S. Annæ sacrum, solenniter quotannis mandans obire; circumforaneos indulgentiarum propolas, nisi literis essent in diœcesi Præsulis commendati, parochis inhibens admittere; & clerici percussorem, inconsulto Episcopo, cum percusso, vetans reconciliandum. Illic insuper XVIII. Septembris, quærelæ de clericorum & scholarium inscitia, Archipræsul remedium adhibiturus, consensu Assessorum, Commissariis ad concilium profecturis Constantiense, injunxit, ut secum nonnullos ex Germania viros eruditione conspicuos, perducerent

Upsaliam, ubi honesto sub stipendio Sueciæ informaturi essent juventutem.

Anno MCDXVIII. Precibus Scandianorum, Academiae foundationem flagitantium, impulsus Ericus, de illa Martinum V. obnixè protinus sollicitat. Qui regis consentiens votis, Florentiæ XXVI. Maji, facultatem concedit, prope aliquam Scandiae cathedralem Ecclesiam, idoneam arbitrio Lundenfis & Roschildensis Antistitum æstimatam, hujusmodi studium apparandi universale, iisdem cum Parisiensi privilegiis gavifurum, & prælectionibus omnium facultatum liberalium, exceptis Theologiæ solum generalibus. Nihilominus tamen ad Christiani I. ac Stenonis tempora, Scandiis Academiae non contigit potestas.

Carmelitæ verò, alterum in Dania, Erci beneficio, Schelsoræ consecuntur cœnobium, indeque Oerebrogiam Sueciæ sunt propagati.

Martius Petro Kruse mortem, & Aprilis Petro Lycke cathedram Lundensem, attulerunt. Verùm Johannes Upsalensis, literario Stocholmiæ Gymnasio idoneum provifurus moderatorem, urbis Senatam habet contrarium, illud sui muneris esse contendentem, & tandem causâ ex sententia Lubecensis Episcopi, cadentem. Is etenim in testem, XI. Junii, adhibitus, fatetur illo se quondam officio Stocholmiæ functum esse, solâ Petri Archipræsulis licentiâ, non Senatus.

Cæterùm jam imminabat Danorum & Holfatorum Gottorpii colloquium, ad quod uno solum die ferius illi venientes, his causæ suæ timentibus, præbent occasionem, re infectâ, domum remeandi, & bellum potius continuandi, quod, evolutis induciis, instauratur.

Anno MCDXIX. Hostium insolentiam, subsidio etiam Poloñorum, Ericus compescendam decernens, XXIII. Junii, cum Uladislao Rege, ac Vitoldo, Lithuanorum Duce, paciscitur, de mutua in hostes Christianos, & schismaticos, ope ferenda. Hinc proinde animosior, Fimbriam infestâ petit Scandianorum classe, & bis descensione in terram ab incolis prohibitus, tertioque prævalens, insulam pervadit, nulli sexui, ætati, sacris vel profanis parcat, IV. hominum millibus illic occumbentibus; ast Scandianorum MD. duntaxat desideratis.

Diuturnis hujusmodi bellis, exhaustæ quoque Lundenfium Ecclesiæ, compatiens Martinus V. novo ejusdem Antistiti, pallium contulit pro binis aureorum millibus, aliàs duplo magis persolvi consuetum. Qui etiam Pontifex, hunc circiter annum, calendis Juliis, apotheosi subscribit Brigittinæ. Cujus forsitan quoque instinctu, Ericus hortatur Johannem, Sueciæ Primatem, ad promovendam Lapponum conversionem, templis apud illos passim fundatis, ac idoneis eò concionatoribus destinatis.

Stocholmia, Sueciæ Regia, horribili devastatur incendio, in quo simul vetustissimi Reipublicæ illius codices, diplomata & documenta interierunt.

Anno MCDXX. Hammarenfi & Aslogensi vacantibus in Norvegia Ecclesiis, Danorum intrufurus quempiam Ericus, Olaum & Augdenum, indigenas, legitimè illarum Præsules à clero deputatos, ad se vocatos, carceribusque inhumaniter cruciatos, cogit infulas aliis permittere.

Plebs etiam Finmarchiæ, ac Helgelandiæ, coram illo miserabiliter quæsta, quòd regni Norvegici milite, bellis in Holfatia occupato, crebrâ Moschorum incursione affligeretur, pariterque cum bonis, liberis, ac jumentis in servitutem abduceretur, modicum subsidii & solatii consequitur. Enimverò vires & viros omnes Scandiae in Comites dirigit Holfatiæ. Sed priusquam hosticum peteret, sponsionem, XXX. Junii, à conjugè Philippa consequitur, quòd si expeditionibus hujusmodi, pericu-

lo expositis, se contingeret morti succumbere, nullis superstiti liberis relictis, Bugislao parrui filio, vel alteri, de paterna descendenti linea, thronos Scandiæ esset acquisitura. Ut autem votis illam suis magis redderet propensam, pro bonis in Norvegia & Fionia vitalitiis, longè præstantiora deputat in Selandia; pro quibus tamen meliora post mariti obitum in Sueonia esset habitura.

Deindè hostes prælio excipiens Immervadensi, profligatur, & spacium copias reficiendi augendique deinceps captans, Flensburgi, XXV. Novembris, aliquantulas ab adversariis impetrat inducias.

Anno MCDXXI. Suum utrinque jus in Jutiæ Ducatum partes decisioni submitunt Magnipolensis & Stetinensis Principum; coram quibus simul probans luculenter & evidenter Ericus, australem Jutiam à remotissima hominum memoria, semper ad Daniam spectasse, attamen nihil efficiens, arma resumit, ingentique pelagus infestat classe. Undè Hamburgenses damnis quoque per illam affecti, suâ vicissim littus Jutiæ borealis populantur. Quæ tandem Scandianæ congressa, ipsam victrix tribus spoliat navigiis, & CXX. homines in vincula Hamburgum abducit.

Ad hujusmodi verò velificationes, & infortunatas, quotannis ferme classis Sueonum & Noricorum evocata velitationes, præter similes aliasque navium ac epibatarum clades miserandas, plerumque in Cimbrico tam diu compellitur reditura hærare freto, sine omni prorsus Regis subsidio, donec epibatæ vestes, arma, ipsaque subindè navigia, pro alimentis penitus divendissent. Tandem hyemis sævitiâ imminente, nacta veniam redeundi, non paucos mortalium frigore, inediâ, & tempestate, in reditu lamentabiliter amiserat.

Querelis interea cleri Suecici de impurissima Johannis Upsalensium Archiepiscopi vita, Ericus fatigatus, ipsum apud Martinum V. derulit. Qui constituto in hac causâ inquisitore, Rigensium Antistite, fontem deprehendit, & officio exutum, Rex propterea trudit in carcerem, indeque postmodum liberatus, Schalholtensis in Islandia evadit Episcopus. Atqui Upsalensis Præsulem consequitur Ecclesia, ex voluntate regia, Johannem Haquini, Vastenensis alumnus cœnobii, virum prudentiâ insignem, ac Erico à consiliis intimis, sacrisque confessionibus.

Nauno etiam Danus, Arosiensis in Sueonia Præsul, Lundensis patrocinio Antistitis, Ottoniensi potitur insulâ, illius abitum Arosiâ non lugente.

Anno MCDXXII. Hostium binas infelici obsident in Holfatia arces successu Scandiani, CD. suorum amissis.

Thomas, Orchadensium Episcopus, insularum quoque politicum nactus dominium, suis spondet Regi literis, X. Julii, quod requisitus illas cum arcibus ei fideliter esset restitutus, & illo mortuo, superstiti filio, aut Philippæ Reginae, vel his etiam vitâ functis, Bugislao patruis nato, aut neque illo in vivis existente amplius, de paterna Regis prosapia orto, traditurus esset Orchadas, quem potior Scandianorum pars, Regem designaret.

Anno MCDXXIII. Ericus graviter de contumacia, violentia & injuria Holfatorum, coram Martino Pontifice, Sigismundo cæsare, Regibus & Principibus imperii Romani, urbibusque Vandalicis, conquestus, nempe quod Jutiam, Danici juris provinciam, invasissent, injustis defendissent armis, & legum vigorem contempserunt, permultos causæ illorum reddidit infestus; Ac imprimis negotiatores Vandalicos, qui propterea XV. Junii, fœdus cum Rege pacti, Holfatis palam minantur bellum, nisi partum ac defensum inique Ducatum redderent. Sed antea Pontifex & Imperator, suis in Daniam expeditis Legatis, annuas inter Scandianos, ac Hol-

Holfatos, obtinent inducias. Interim verò Ericus & Henricus, coram Sigismundi comparere tribunali tenebantur, ipsius sententiam percepturi.

Cæterum novus Sueciæ Archipræful, XVIII. Januarii, in generali Arbogiæ fynodo, nominat regni hujus Commissarios, ad concilium profecturos Papiense; ordinat procuratores de qualibet cathedrali Ecclesiâ, in Regis aulâ continuo diœcesis invigilatuos negotiis; in usurarios animadvertit; visitationi Episcoporum præscribit sumptus, & numerum famulorum; monialibus vetat impolterum foras ullibi locorum prodire; legum suadet Regi Sueticarum emendationem; officium ab Ecclesiâ Sueonum sabbatho decantandum, præfigit; Sacellanis inhihet nobilium, Eucharistiam alicui porrigere, inconsulto loci parochio; Sacerdotes concubinam foventes, ferit anathemate; ipsas verò fœminas septenni mulctat pœnitentiâ; & impœnientes Ecclesiasticâ privat sepulturâ. Denique Cancellariis præscribit Episcoporum, pro literis quantum pecuniæ liceret illis percipere.

Quando Ericus gratum pro summis promaterteræ beneficiis animum exhibiturus, XVII. Martii, sepulchrum Roschildiæ illius marmoreo decoravit eleganter cœnotaphio.

Anno MCDXXIV. ineunte, in Pomeraniam Ericus contendit, & inde Cracoviam Poloniæ accedens, illic XII. Februarii, nuptias Regis Uladislai, cum Sophiâ celebratas, suâ cohonestat præsentia. Quando etiam cum Uladislao agit, de filia Hedvige, suo patrueli desponsandâ Bugislao. Deindè Budam Ungariæ profectus, ad Sigmundum Cæsarem, litis arbitrum à se adversariisque priori anno delectum, XXVIII. Junii, sententiam illius assequitur, Jutiam sibi australem tenore firmissimo adjudicantis. Hinc proindè alacrior, votivæ Jerosolymam se accinxit peregrinationi, & in reditu suâ proditus effigie per quendam Cæsaris aulicum, Budâ cuidam Turcarum destinatâ, quod Scondiæ foret totius Monarcha, dato clam auro, periculum evadit.

Anno MCDXXV. Ericus in Scondiam reversus, pro argenteâ complet illam monetâ cupreâ affatim signatâ. Illius verò dolens vicem, optima Regina Philippa, & mariti consulens existimationi, hoc tempore, velut aliàs frequenter, clanculum percutit argenteam, tacitè per regna dispersam. Sed Regis fuerat intentio, copiosum belli, adversum Holfatos instaurandi, conflare ita nervum. Priusquam tamen caneret classicum, indicto Flensburgi colloquio, XXV. Julii, cum Henrico decertat jure, mordicus Cæsareæ adhærens sententiæ, & Ducatum, ut feudum ad gratiam pro regio conferendum arbitrio, sub regnum Daniæ reposcens. Atqui Comites his adversantur, ideoque animis vehementius utrinque exacerbatis, ab invicem digrediuntur.

Protinus autem Holfati per suum conquesti oratorem Romæ de Sigismundo, quòd feudum vigore juris Imperialis naturale, ex præscripto legum Danicarum, personale nuper judicasset, impense orant Martinum, ut discordiam hanc uni Cardinalium, & Coloniensium committeret Archiepiscopo, æquius decidendam. Simul etiam iidem comperientes, Vandalorum civitates, propter multimoda in mari detrimenta, hoc flagrante bello, à Scondiis crebrò illata, minus Regi, præliorum adhuc cupido, inclinatas, subdolâ Hamburgensium operâ, ipsas non difficulter ad suam pertrahunt militiam. Itaque confluentes Rostochii negotiatores, inprimis Regem per Legatos pacis admonent, deque suis cum ipso exposcunt damnis, ob maris infestationem, & infecuram negotiationem, ac tandem acerbius nacti responsum, arma conclamant.

Ericus tot hostibus occursum, militem undique, & impensas corradit

dit bellicas. Quocircà etiam Jacobum, Scotiæ Regem, hortatus est ad solvendas centum Sterlingorum marcas, aliquandiu haud numeratas, licet annuatim ex Suderenfium ac Manorensium forent insulis pendendæ.

Verùm mense Junio, primis municipii donat prærogativis, Helsingoram, in quâ multo post tempore, arx etiam construitur munitissima, & urbs est hodiè ibi simul florentissima, quæ olim casis solùm piscatoriis frequentissima erat.

Mensè Julio, Hafniæ celebrans Archipræsul Danorum synodum, per multa edidit statuta, Ecclesiæ disciplinam, Præsulum, & cleri libertatem concernentiâ.

Anno MCDXXVI. Scoti cum Norvegis Bergæ dictâ super pensione aliquandiu corrixati, tandem XXIX. convicti, nominum spondent denuò quotannis centum marcas Sterlingorum, vel ducentos ex insulis præfatis nobulos Anglicanos; nec tamen satisfaciunt promissioni.

Ericus verò sub autumnum, L. millibus Scondianorum, Slesvicum & Gottorpium undique circumdat; cumque ipsis potiundi spes affulgeret indubia, clarigationis Regi literæ à mercatoribus porriguntur Vandalicis, & rumores de navali horum apparatu propediem affuturo, adferuntur. Quamobrem utramque deserens obsidionem, in Scandiam maturat reditum, quem hostis infecutus, nonnullâ ipsum cæde militum cumulavit, & Fimbriâ spoliavit insulâ, exeunte autumno.

Anno MCDXXVII. In Martio, Ericus per Ducem Pomeraniæ, frustra conatus Sundenses à fœdere Vandalico revocare, belli conditionem Cæsari exponit; suam illi & Pontifici causam submittit, oratque, ut pro auctoritate in cives Vandalicarum urbium suprêmâ, ipsis mandaret castra deferere Holsatorum. Itaque Sigismundus cupiens summopere huic finem bello imponere, ut Vandalicis & Scandianis, deindè fretus simul armis, rebelles sibi, ac Romanæ Bohemos Ecclesiæ, facilius ad obedientiam compelleret, mensè Julio, literis & nunciis, negotiatores Vandalorum, ad pacem cum Erico ineundam, vel sexennales omninò inducias faciendas, hortatur, aliàs banno se Imperiali scirent implicandos.

Intereâ temporis, Oceanum classis infestat Vandalica; Flensburgum impugnat, & amisso illic Henrico, Slesvicensium Duce, Balticum repetit pelagus. Quam in freto aggressa Cimbrico Scondiana, indè illam profligat, XXX. urbium Vandalicarum onerarias, ab occiduo cum mercibus adventantes, mari intercipiens. Tantarum verò mercium amissionem, Vandalorum institores, suarum urbium optimatibus expensam referentes, velut belli cum Rege minus necessariò suscepti, authoribus vehementer illis insultant. Quibus faces Ericus magis subditurus, sparsis passim inter furentes iteris, Senatam illorum perfidiæ accusat; quòd immemor pacti ante quadriennium secum initi, cum suis arma junxerint hostibus, in propriam & civium quorumlibet perniciem extremam. Simul etiam insanienti comparitur plebeculæ, quòd proficuum ipsi in Sueciâ, Daniâ & Norvegiâ, sibi usurparent negotiationem Belgæ, Anglique; mercibus porrò ea toties spoliarentur; contributionibus bellicis oneraretur, ac velut ovis insons gladiis Scondianorum jugularetur, hortans ut illamet, vel serò suæ prospiceret salutem.

Quæ hinc adeò inflammata est passim in Vandalorum emporiis, ut quosdam Optimatum carceribus perpetuis, alios proscriptionibus, nonnullos etiam capitis supplicio, multaverit. Nihilominus tamen Senatus illo civili tandem extincto incendio, haud bello superfedendum existimaverat.

Quocircà Ericus, indicto Helsingburgi cum Scondianis, conventu, ab Ecclesiasticis & Politicis ampliora multò poscit in bellum subsidia. Ac Clerus Sueciæ his assentiri compulsus, XIX. Decembris, coram Rege per Upsalen-

lensem, Scarensem, & Stregnensem, protestatur Episcopus, se hujusmodi contributiones, non de jure, sed ex quadam gratia facere, ac fecisse hactenus, nè posteri hinc seducti, Ecclesiam Sueoniæ, velut ex debito, facerent tributariam.

Anno MCDXXVIII. Tribus primis mensibus, præfatus Cæsaris Legatus, M. Nicolaus Stochius, inter Regem & hujus adversarios, ultrò citroque commens, varia pacis ineundæ proponit incassum media, & demum Holfatos, atque institores Vandalicos, manifestæ convictos contumaciæ, ad tribunal citat Imperatoris. Qui Jutiam intereà populantur borealem, & CCLX. navium classe Hafniam obsident. Quarum perterritus adventu Ericus, in cænobio latebras & refugium captat Sorensi. Verum imperterrito hostem expectat animo, conjux Philippa; cives militi permixtos, contra illum producit; invadentem reprimit, & cum pudore compellit abscedere. Demum victoribus lautissimum in castro exhibens convivium, gratias persolvens, ac niceteria magnificè distribuens.

Cæsar autem de pervicaciâ Vandalicarum urbium, Imperio subditarum, certior factus, illam indignissimo tulit animo. Nec minùs Romano succenset Pontifici, quòd perperam ab Holfatis & eorum complicibus, informatum, uni Cardinalium, Archipræfulique Coloniensium, novum litis hujus scrutinium ac judicium commisisset, ingerendo se in politicum merè negotium, ad Cæsaris solum quod pertineret tribunal, qui in causis judicem politicis non agnosceret superiorem. Itaque Martinus hâc super re admonitus, suam revocat commissionem, & Vandalici ab illo derelicti, protestantur, se non Cæsari domino suo rebellandi animo, sed libertates, privilegiaque olim sibi à Regibus Scandianorum indulta, & ab Erico frequenter violata, defendendi proposito, belligerare, ac obsecrare, ut cum propinqua nimium Imperatoris, atque Erici cognatio, suspectam redderet sententiam Cæsaris, alteri suo loco hanc dirimendi controversiam, faceret potestatem.

Hactenus cum nonnulli Brigittinorum fundatores cænobiorum, peccandi occasionem præscisuri omnem, illorum inhabitatoribus, pro uno duntaxat sexu, viris aut fœminis, monasteria VI. per Italiam fabricassent, nimirum Romæ ad S. Ceciliam, trans Tyberim; Bononiæ; Murani ad S. Christopherum; Jenuæ; Venetiis ad S. Justinam, & Valentia. Alibi verò regionum, & urbium ex præscripto Regulæ, pro utroque condidissent sexu asceteria Brigittinorum, veluti Florentiæ, Paradisiarum, Vasteni in Sueciâ; Dantisci in Prussia; Mariebodense in Dania; Mariedalense in Livonia; Mariæ de triumpho, in Polonia, Lublini; Marievoldense, Raseburgi; Coronæ Mariæ, in diœcesi Suerinensium, atque de Sion, Londini Anglorum. Itaque ex horum uno profugus, Johannes quidam, coram Martino V, scandala & pericula in duplicibus hujus Ordinis cænobiis, ex combinatione sexuum suborientia, exaggerat, poscens nomine simplicium claustrorum, sexus in hac religione ubique separationem. Undè judex hac in re constitutus, Johannes, S. Petri ad vincula Cardinalis, IX. Martii, affixo Romæ in Vaticano, ad Mariam Rotundam, Lubecæ, ac Sundii, lemmate, citat illic peremptoriè, duplicium cultores monasteriorum, intra XC. ibi diem, coram suo comparituros tribunali. Verum serò nimium Confessor generalis, & Ordinis protector, Vasteni, citationem nactus, mense Augusto, Romam versus abiit, & interim frater Lucas Jacobi, procurator ibi Brigittinorum, mendacii Johannem convicit, & facultatem impetravit, Capitulum Vasteni generale celebrandi, in quo Johannes luiturus esset pœnas. Sed Antistita Vastenensis, in hoc subverens capitulo, suæ non

parum auctoritati derogatum iri, ejusdem ponit obstaculum celebrationi.

Anno MCDXXIX. Mense Junio, Nycopiæ in Falstria, mediatore Brunsvicensium Principe, Vilhelmo, inter Ericum & Vandalorum mercatores, de summo controversiæ arbitro, prolixè disceptatur, illo Cæsarem, ac his Romanum nominantibus Antistitem, discordesque inde remeant, arma expedituri, & sumptus comparaturi. Quamobrem Ericus in Sueciam extemplò profectus, grandes bello suppetias ab incolis extorsit, quas navibus Daniam versus destinatas, hostis interceptit, & Rostochii, ac Vismariæ hilaris divisit.

Absente verò, & insciente marito, Philippa ex victoria prioris anni non modicum animosa, LXXV. navigia, MCD. armata classariis, in subversionem expedit Sundenfium. Verùm hi discriminis præscii, appellentibus audacter occurrunt, & post dubiam aliquandiu pugnam, victores effecti, Scondianos trucidant, submergunt, & captivant ferme universos. Itaque Ericus in Daniam reversus, horum profligatione, atque Sueticarum contributionum amissione, vehementer excandescit, uxoremque primò gravidam ita verberibus tundit, ut inde abortiretur. Quæ proinde mariti pertæsa malitiam, scortationesque, ut etiam mundum perosa, & pœnitentiam deinceps actura, ob tot homines suâ culpâ nuper peremptos, Vastenumque profecta, illic residuum vitæ solis Dei obsequiis se mancipavit.

Calendas circiter Augusti, Bergam famosum Norvegiæ emporium, tempore nundinarum, myoparones Vandalorum deprædantur, nec facris nec profanis parcentes opibus. Quorum tamen piratarum rapaces manus evadens Arnoldus, urbis Episcopus, ad Regem festinat, quem ille mox Upsaliæ molitur Johanni subrogare leproso. Nidrosiensibus verò Norvegiæ, Aslacum deputat, Cleri assensu, Archipræsulem.

Anno MCDXXX. Probissimam Scondiæ Reginam Philippam abortus, & nupera ad mortem præcipitant verbera, V. Januarii, Vasteni. Quò protinùs advolans Ericus, cum Scondiæ Præsulibus ac Proceribus, funus conjugis sequenti mense, in choro illic S. Annæ humavit, testamentumque non modò illius approbavit, quo præsertim binas multi precii coronas, auro gemmisque præfulgidas, legasset cœnobio; Sed ipsèmet etiam, XV. Februarii, in parochiali Vastenensium Ecclesia, MC nobulos Anglicorum mox erogans, regionum fundavit collegium Canonicorum. Isti autem XI. numero futuri; communi mensæ accubituri; in veste candida, crucem portaturi rubeam; pro Regis, Reginæ, omniumque in Suecia mortuorum ac vivorum, præsentium & succedentium animabus Principum, noctu diuque perpetuò, citra intermissionem, Deum deprecaturi essent, morem in his Ecclesiæ obseruando Lincopensis, atque ejusdem Antistiti, Vastenensium Confessori, nec non suo Decano fideliter auscultando. Vasteno deinde Calmarniam Rex abiit, ubi XXI. Martii, aliud omninò simile instituit collegium, XIII. Canonicorum regionum, ipsi statim numerans M. denariorum marcas, insuper ex censibus urbis annuatim, CCCXXXV. marcas percepturo. Helsingoræ Danorum quoque suis construxit insigne Carmelitæ monasterium, quod deinceps in modernam commutatur arcem Helsingorensis.

Sed priusquam rediret in Daniam Ericus, copiosum denuò belli adhuc prorogandi nervum ex Sueonia, velut aliis Scondiæ regnis, opulentiore, ideoque Crantio teste, crebrius ab hoc Rege contributionibus exhausta, cumulavit, querelas hac de re incolarum, etiam rebellionem, nisi hâc quantocyùs supersederet æruscatione, comminantium, furdâ pertransiens aure.

Post suum in Daniam reditum, Rostochensibus & Stralsfundensibus reconciliatus, cum reliquis mercatorum, inprimis Nycopiæ in Falstriâ, mense Augusto, & tandem Helsingburgi, anno exeunte, colloquitur, ad pacem admodum proclivis. Verum, quod negotiatores, confœderatis sibi Holsatiæ Comitibus, non possent simul prolixas impetrare inducias, bellum maluerunt, quam commilitones suo destitutos auxilio, hostibus objicere mactandos. Præsertim cum Regis illam esse intentionem, non dubiâ colligerent conjecturâ, ut vinculo fœderis hostes inter disrupto, se per vices sub jugum facilius compelleret.

Anno MCDXXXI. Johannes, Upsalensium Archiepiscopus, visitationi diœceseos intentus, præsubitò IX. Februarii, demoritur, & tri-duo post Olaus, Ecclesiæ Præpositus, vir scientiâ prudentiâque ornatissimus, illoque honore dignissimus, unanimi Patrum suffragio, viduâ potitur cathedrâ. Qui subverens, nè Regis machinatione alteri ea conferretur, eodem Romam versus die per Finlandiam, Livoniam ac Germaniam, festinavit. Decanus interim uno Canonicorum stipatus, Ericum accedens, ipsius flagitat calculum, Candidato porrigendum, quem ipsemet coram postulasset competitor, si non regiæ gnarus intentionis, in alium propendentis, & malignam non ignorans consuetudinem, se carceribus ad cedendum suo jure compulsus iri, formidasset.

Sed Ericus, cum illud fastigium alicui Danorum pridem destinasset, qui suæ non poneret obicem tyrannidi, consensum Olo denegat, protinus in urbem proprio expedito legato, poscens, ut Eugenius, Arnolfo Bergensium profugo Antistiti, Upsalensem conferret infulam, illi Bergæ subrogando F. Gosvinum Carthusianum, qui nuper Scondiam ingressus esset, ob Ordinis illic sui propagationem. Atqui M. Canutus, Regis orator, Romam perveniens, cognoscit Olavum votis potitum, Sueciam versus remeasse, illudque Erico quantocyus insinuat. Qui XX. Septembris, unâ cum Danorum Præsulibus, missis ad Eugenium literis, falso memorat, sibi competere jus præsentandi Antistitem Upsalensibus, quod S. Ericus, instituens illic primus Episcopam, jus patronatus transmitteret suis in throno successoribus; Quod Regi Senatores, quorum primus Upsalensis foret Archiepiscopus, & Proregem, quo idem Præsul in regia fungeretur absentia, officio esset concessa ubique gentium potestas eligendi; Quod ideò nullus antecessorum, citra Regum approbationem, eò dignitatis sublimatus esset, à qua regni quies, incolarum in Regem obedientia, fidelitasque profectò dependeret; Et denique quod Olaus paucorum duntaxat sibi favorientium suffragio Assessorum, foret nominatus Antistes.

Interea Lubecum progressus Olaus, illic de his per amicos informatur, & proinde C. nobulos pro viatico mutuos acceptans, à Magno, Abogensium Episcopo, urbem repetit intrepidus. Ubi in confessu Cardinalium, sibi adversantium, præter Navarrensem, Erici confutat mendacia, veraciter asseverans, documentisque probans, quod Upsalensium metropolis, fundatorem non agnoscat S. Ericum, utpote quæ illo mortuo primum instituta esset, & ante ipsum illic V. resederint Episcopi; Quod prædecessorum omnes libero Patrum Upsalensium, Regibus inconsultis, essent calculo identidem subrogati, primi quidem Senatorum existentes, verum nec præ-sente, nec absente regni Principe, politicis, velut Proreges, se ingerentes negotiis; Quod multi Pontificum Romanorum suis inhibuissent severe bullis, nè Præsulum Sueticorum electionibus, Reges se immiscerent; Quod Principes inaugurandi semper idem, ut etiam ipsemet Ericus, sanctè sponderent. Demum electionis producto decreto, ipsum ab omnibus Ecclesiæ Canonicis demonstrat subscriptum, præter tres, quorum unus in

transmarinis adhuc moraretur regionibus, alter Johannes Benedicti à Sa-
lestad, juvenis XIV. annorum, ob ætatem minorem; & tertius pro-
pter scelus perpetratum officio exutus, conferre suffragia, jure haud per-
mitterentur.

Domi verò expostulat Ericus cum Legatis Anglorum, de damnis per-
magnæ profectò æstimationis, sibi & subdito populo ab Anglis, XX. annis
Gronlandiam, Islandiam, Ferogiam, Herlandiam, Orchadas, Finmarchiam,
& Helgelandiam, mercandi gratiâ invisentibus, plus æquo irrogatis. Cum
Magistro etiam Ordinis Theutonici, à negotiatoribus Vandalorum ablega-
to, videns se non posse convenire, Sueticâ Oceanum infestat classe, Archi-
thalassis, eximiæ fortitudinis viris, Brodero Suenonio, ac Gregorio Magni-
fonio. Qui ternas Lubecensium naves, cum mercibus, Rigâ domum pro-
perantes, ad Regem captas abduxissent. Quam vindicant prædam non
segnes Lubecenses, Holfatis permixti, urbem inprimis Flensburgensem,
deinde castrum Danis eripiendo, aliasque in Jutiâ expugnando munitiones.

Mense Julio, Gervinus, Vastenensium generalis Confessor, domus in
urbe S. Birgittæ, juxta campum Floræ, in regione Arenulæ, & paro-
chia SS. Mariæ ac Catharinæ, existentis, deputat provisores, Andream
Ostrogothum, atque Johannem Gotlandum, mandans solos in eâ susci-
pere hospitio peregrinos ex Sueciâ illuc adventantes. Sed X. mensis ejus-
dem die, magnificam Nidrosiensium basilicam horrendum ignis fuerat
populatus.

Anno MCDXXXII. Classis Oceanum repetens Scandiana, obviam
invadit hostilem, qua cum præcipuè colluctans Suecana, subsidio Danicæ,
fugâ sibi consulentis, destituitur. Ideoque captiva Lubecum abducitur,
cum CCXL. hominibus, quorum primipili, Broderus Suenonius, & Gre-
gorius Magnifonius, quos ob cladem anni prioris, septennio Lubecenses
inhumaniter cruciaverunt. Quamobrem Scandianorum querelis de hac,
aliaque, multiplici permotus clade Ericus, XXIII. Augusti, quinquennales
cum urbibus Vandalicis paciscitur inducias, ita quod interim libera
utrinque vigeret negotiatio; nulla maris infestatio, & Calendis Majis, no-
vi conventus, de controversia porro discutienda, frequentaretur celebratio.

Calenburgii autem, XXVIII. Octobris, rediit Ericus in gratiam, &
fœdus cum Henrico, Anglorum Rege, qui spondet, Noricorum damnis
satisfactum iri, navigationemque in præfatas non amplius permittendam
insulas. Sed lis Erici cum Olao, Upsalensium Præfule, adhuc extorri,
magis incanduit, contra quem, licet ipsemet, & suafu illius, Cæsar, Re-
ges, Principes, Cardinales, alique scripsissent Eugenio plurimi; tamen
Olaus æquissimâ fretus causâ, invictus perstitit. Deinde vocatos in Da-
niam Sueciæ Præfules, Ericus compellit suis obsecrare Eugenium literis,
nè imposterum ullus, citra Regis commendationem, insulâ donaretur
Upsalensi. Atqui tamen vanus fuit omnis Erici conatus, & Pontifex Olai
misertus tandem innocentiam, Regem hortatur ad illius restitutionem, pro-
prio in Daniam nuncio cum literis expedito. Quas Ericus pedibus pro-
culcatas, jubet tabellionem devorare, ac recusantem colaphis ad fangu-
nem usque pulsât, inque carcerem compingit.

Tam insigni Sueones vehementer injuriâ commoventur, ut etiam im-
mani Præfectorum regionum tyrannide, quorum crudelissimus esset Jo-
hannes, Vefmannorum, Montanorum, ac Dalecarlorum Gubernator.
Etenim præter alia crudelitatis documenta quotidianæ, quæ horret ani-
mus memorare, is infantes V. viros fumo enecuit; superstites autem
uxores aratro velut jumenta excruciauit trahendo, donec aborirentur.
Quæ officiales regii scelera, Erico absente, vel nesciente, aut potius
conni-

connivente, licentius perpetrarunt, & horum nomine frequenter ad illum delati, se ut iidem falso sub prætextu excusarunt, culpam in supplices insones, malignè derivando, non rarò verbis insuper, & verberibus, carceribusque, graviter ea propter in Daniâ, domumque reversi, ab adversariis gravius longè fuerint mulctati.

Nihilominus tamen Engelbertus quidam, patre libero natus, & in Principum educatus aulis, corpore quidem parvus, verum animo permagnus, hujusmodi nequaquam territus lanienis, popularium suorum miserebatur, Montanorum ac Dalecarlorum, præfatumque ipsorum lanionem, in Daniâ profectus, coram Rege multorum inculcat criminum, & tandem obtinet Erici literas, ad Sueciæ Consiliarios, quibus inquisitionem, non executionem demandavit. Undè querelis fideliter examinatis, veras apprehendunt, ac de illis Regi cum Engelberto scribunt. Quem ille tamen cum indignatione repulit, fonti convicto indulgens, mortisque sub comminatione vetuit Rex, vel potius tyrannus iniquissimus, Engelberto, nè illam moveret querelam amplius.

Non verò impunè tulit omninò scelus postmodum Joannes, ut neque Johannes Gerechini, quondam Upsalensis, & deindè Scalholtensis apud Islandos Episcopus, promptissimum ad hujusmodi facinora Regis organum, à quo damna Ecclesiæ Upsalensium illata, plusquam XX. millibus aureorum æstimantur. Utpote quem Islandi hoc anno insutum culeo, in flumine Bruaraino submerserunt.

Anno MCDXXXIII. Congregati in Vasteno Sueciæ Præsules, scriptis ad Eugenium literis, XXII. Martii, solenniter contra Regem, & Daniæ protestantur Antistites, electioni se nullo jure ingerentes Upsalensis Archiepiscopi, aliorumque Præsulum Sueticorum. Quandoquidem Innocentius IV. anno MCCXLIII. suâ vetuisset bullâ, Politicorum admittere suffragia, in designatione Antistitum, sed plurimum ex Assessorebus jubens adherere calculis. Illoque designatum modo legitimè Olaum, rogant, ut Eugenius non desisteret ad Upsalensem promoverè Ecclesiam, patriæ nimum hoc tempore, pro dolor, afflictæ utilissimum, posthabito Arnolde, Sueonibus admodum pernicioso.

Ibidem quoque tres illi Præsules Sueciæ deinceps congressi, nempe Siggo Scarenensis, Thomas Stregnensis, & Nicolaus Vexionensis, qui anno priori ex Daniâ Eugenio supplicem destinassent libellum, Suecanæ contrarium Ecclesiæ immunitati, IV. Augusti, publico ingenuè fatentur instrumento, illum sibi invitè à Rege fuisse extortum, ideò contra ipsum protestantes, & revocantes. Horum verò ignarus Ericus, circa XVIII. Augusti diem, Hafniâ Upsaliam versus Arnoldum, suis stipatum satellitibus, expedit, mandans Patribus illum pro Antistite susceptum, observare, ipsique rationes censuum de prædiis Archiepiscopalibus, à Johannis obitu perceptorum, facere.

Is V. Octobris, Upsaliam ingressus, & in ædes non admissus Archiepiscopus, illas per vim reseratas, diripit, XIV. Octobris, presbyterio contra illius, & Regis violentiam solenniter protestante. Quod ideò contumaciæ & inobedienciæ perperam Ericus accusans, crebris persecutionibus, bonorumque expilationibus, triennio impudenter dilaniavit. Verùm Arnolde, effusis protinus visceribus horribiliter mortuo, subrogat Torlachum, Bergensium Præpositum, & Olaum, Sueciæ legitimum Primate, Bergensibus obtrudere laborat Episcopum, cum detrimento Upsalensium non modico, ex Arnoldi & Torlaci promotione suscepto, quod VII. millibus aureorum æstimarunt.

Itaque Sueones, litem Regis cum Vandalicis urbibus, in nupero Suinbur-

burgi colloquio haud diremptam, bello iterum inclinatum, prospicientes, quod suæ vires & viri, diutius possent nequaquam sustinere, ut neque tot injurias ab Erico, illiusque Officialibus irrogatas, patienter sufferre, passim in regno moliuntur rebellionem, iniquissimo Regi, quem foris Marte distentum, sibi minus domi pertimescendum existimaverunt. Pugnae autem Dalecarli prælium exhibituri, ad arma certatim convolant, & castrum obsident Arosiense, solo adæquaturi, in eoque latitantem trucidaturi Joannem, patriæ Ianionem, & prædonem. Verum à quibusdam procerum, Joannem officio non diutius illo functurum, nec accolas amplius molestaturum, certò spondentium, persuasi, positis armis, domum regrediuntur, ductorem sequendo Engelbertum.

Quo tempore, XI. Novembris, in Angliâ Brigittini, de veteri mansione Londini, ad commodiorem multò perducuntur, à Cantuariensi, & Eboracensi, Archipræsulibus, senisque Episcopis, innumerâ hominum frequentiam undique stipatis.

Anno MCDXXXIV. Joannes, Arosiensium Castellanus, Procerum contemnens consilium, & proprium accelerans periculum, missis in Dalecarliam suis ministris, crudelius solito tributa extorquet ab incolis. Qui proinde tribus ante Pascha septimanis denuò progressi, arcis demolitionem, & præfecti decernunt unanimes interneconem. Sed quidam denuò Optimatum se interponentes, in locum Joannis depositi, subrogato Melchiorre Gøersæo, placant rebelles, domum certatim dilabentes.

Deinde cum præcedenti anno, concilium Basileæ inchoatum esset, isto Ericus suos illic expedit Legatos, Nicolaum Vexionensium, & Ulricum Arhusiensium, Antistites. Quibus cum VIII. Maji, datis ad Patres literis, de Eugenio conqueritur, quod M. Olauum, Upsalensem, & alterum Slesvicensem, conaretur obtrudere Ecclesiis, præter morem in Scandiâ receptum, juraque Regum, à quibus cathedræ olim fundatæ, & jus Antistitem præsentandi successoribus esset transmissum. Sed Patres à M. Christophoro, Upsalensium oratore, de hoc æquius informati negotio, XV. Julii, minus justæ illius petitioni se consentire nequaquam posse respondent, suadentes, nè Clerum & Ecclesiam Scandiæ prærogativis, immunitatibus, privilegiisque adniteretur diutius spoliare.

Interim Dalecarli, de his forsitan Regis molitionibus, ut etiam quòd nuperæ pœnam rebellionis, crudelioremque multò foret minatus ipsis gubernatorem, certiores facti, tyrannum à suis patriæque constituunt cervicibus tandem amovendum. Itaque mense Julio, potentiores longè de vallibus montibusque descendentes, Engelberto duce, arces imprimis obvias, Kœpungensem & Borganesensem, expugnatas, demoliuntur, Præfectis inde regiis fugâ sibi consulentibus. Deinde Arosiam, Melchiori subductam, uni Sueticorum Procerum, Nicolao Gustavo, tradit Engelbertus, & convocatos illic Vesmannos, Neritiosque, ad ferendum patriæ subsidium vindicationi, aliàs vitâ & bonis spoliandos, permover.

Idipsum quoque Engelbertus spondentibus Helsingis, Gestriciis, Medelpadiis & Angermannis, Upsaliæ congregatis, trientem de censibus relaxat annuis; æquiores deputat Præfectos, regionum commendans Officialium in boreali Sueoniâ, generoso admodum viro, Erico Puchio, Corsholmensi Castellano, profligationem, & arcium expugnationem. Puchius verò patriæ libertatis studiosissimus, non ægrè persuasus, triplicem mox cogit exercitum, uno quidem Faxholmium Helsingiæ subactum, comburens; altero Castelholmium Alandiæ, occupans, & tertio, cui præesset ipsemet, Krysburgum, occidentalis Bothniæ, ac Styresholmium, Angermannæ, tyrannis eripiens, moxque Engelbertum adiens, rei expositurus successum, & porro negotium cum ipso ponderaturus.

Nec

Nec Engelbertum eidem deprehendit indormientem, utpotè, qui Upsaliâ interim Stocholmiam, Oerebrogiam & Nycopiam, festinans, Præsides compellit ad spondendam arcium deditioem, nisi intra constitutum utrinque spacium temporis, subsidia Regis consequerentur. Verùm Gryps-holmenfis præfectus, non expectato hostium adventu, ignem tectis subdit, & Stocholmiam profugit. Ericus autem Rex, suis in Sueciâ complicitibus, opem adferre non valens, nisi bello cum institoribus aliquantulum sedato, Vordingzburgi, arbitris Megapoliaë, ac Pomeraniaë Ducibus, illud conatur frustra consopire, annuas duntaxat impetrans inducias, II. Julii, & novum ibidem colloquium, XXIV. Junii sequentis, celebrandum.

Ex hoc inaudiens conventu Engelbertus, in obsidione occupatus Ringstaholmensi, ad quam Nycopiâ properasset, nonnullos Sueciæ Præsules, & Proceres reduces, Vasteni congregatos, obsessis aliquot dierum poscentibus concedit inducias, ac Vastenum interea festinat, ubi patriæ calamitatem, Regis & regionum tyrannidem, ac rebellionis causas justissimas, Ordinibus prolixâ exponit oratione. Tandemque hortanti ad patriæ vindicationem, & palam reluctantibus, vitæ ac bonorum minatur discrimen, nisi quantocyùs suis renunciarent literis, perfidissimo Regi, omnem obedientiam, & arma secum in ipsum expedirent. Quocircâ minis Engelberti, ac fremitu plebeculæ, magnates perterriti, consentiunt imperatis. Quorum Engelbertus literas Erico transmisit, & Ringstaholmium regressus, illud capit deditum, pariterque Stegeburgum.

Ex Ostrogothiâ etiam copias ablegavit ad expugnationem Stegeholmii, hoc potiens mense Novembri, & alias in Vestrogothiam transmittens, Romlaburgum, Trulleburgum atque Pixburgum, armis subegit. Sed ipsemet Oerebrogiam remeans, præfidi M. persolutis marcis, arcem consequitur, & suos Vestrogothiam versus insequitur, illic Edsholmium, Vermelandiæ, Daleburgum, Agneholmium, Oepenstenum, Oerestenumque, subacta demoliens. Sueciâ itaque brevi admodum tempore à tyrannis vindicatâ, Hallandiam subdit borealem, atque sub Varbergo, cum illius gubernatore ita transegit, ut castro & portione contentus redituum, provinciam Sueonibus assignaret. Postea Falchenbergum & Halmstadium superat, inque Scaniam gressum accelerat, incolas sub Lageholmio congregatos impugnatum. Quibuscum pace sancitâ, incolumem cum insigni victoriâ reduxit in patriam militem, C. millibus constantem.

Ineunte Octobri, Nicolaus Ragvaldius, Vexionensium Episcopus, & Legatus in concilio Basiliensi regius, Hispanos cum Anglis, de sedium illic eminentiâ corrixantes, auscultans, postridiè in consessu Patrum, copioso demonstrat sermone, Scondianos potiore priorique illis gradum sibi meritò vindicare, propter celeberrima toto propemodum orbe terrarum, olim edita multis seculis per Gothos suos facinora. Cui suffragatur nonnihil protinus Alphonfus Cartagena, Compostellæ Decanus, asurgens, Sed Antistes Conchensis palatinus, sibi argumenta producta minus asserens perspecta, apographum orationis petit, & in craftinum deliberandi tempus obtinet.

Atqui non amplius hujus mentio prærogativæ, illic fuit instituta, quòd illius assertor Nicolaus, pro singulari suâ prudentiâ, cum Archipræsule Nicosiensium, esset indè mox destinatus, ad reconciliandum Galliaë Regem, Principi Burgundionum. Priùs tamen Nicolaus, à M. Christophero ad promovendam Archiepiscopi Olai causam sollicitatus, asseverat, se proprio id motu dudum fecisse, nisi Regis illic Commissarium, non adversarium, pro tempore ageret, nec defuturos quandoque innocentissimo viro patronos.

Horribili autem, ut præfatus sum, Arnolde morte sublato, genitalium fœtorem, velut impius Antiochus, sufferre non valente, inque Daniam funere deportato, Torlacus, Regis Sacellanus, infulam capturiens Upsalensem, repulsam quoque patitur. Itaque formidans insuper adventum Engelberti, fugamque trepidus arripiens, digitum S. Erici furto secum absportat, illo tamen non nisi restituto, evadendi obtinet occasionem. Hunc deinde Viburgensi assignat Ericus præfulem Ecclesiæ, & tandem cathedram impetrat Bergensem, ubi furore mercatorum occubuit.

Nec parum molestiæ Lundensium quoque Patribus faceffit Ericus, illos sub privatione reddituum, ad absolvendum quotidie in archiodæo pensum horarum obligans canonicalium. Sed benignior Nidrosiensibus, ipsis numerans, XXIV. Augusti, CCC nobulos, obstringit ad sacra precesque, in Ecclesiâ S. Olai jugiter fundenda, pro regiæ stirpis incolumitate ac salute. Ast XVI. ante diebus, Vilhelmo Senchlerio, comiti solenniter creato, feudum contulit Orchadense.

Interea porrò temporis, Ordinum literis Sueticorum Ericus acceptis, cum aliquandiu illos, Engelbertumque suis vicissim libellis ad obedientiam revocare nequicquam laborasset, id suâ ratus præsentia, dubio procul, effectum iri, mense Octobri, navigiis binis Sueciam versus instructissimis, velificat. Verum illis, clastiariorumque plurimis, in via tempestate amissis, in tertiâ aliunde navi acquisitâ, difficulter Stocholmiam pertingit, ineunte Novembri. Cujus adventum Engelbertus cognoscens, tribus urbem castris protinus obsidet, Uplandis boreales, Sudermannis australes, Vesmanis & Neritiis occiduas civitatis oras impugnantibus.

Hinc Roslagii audaciores effecti, suum in castro delitescentem Oesthamerino, destinant cædi tyrannum; Qui præmonitus, aliunde flammam subdit ipsemet tectis, & Regem trepidans adit. Quando Ericus etiam metuens, ne Sueones Stechensi simul potirentur munitione, jubet incendio quantocyus abolendam, & se accingit ad Stocholmiam solum defendendam, suburbanasque insuper insulas, D. præsidio militum obfirmat. Viribus tamen impar tantæ multitudini, obsidionem non diu se toleraturum considerans, in obtento cum rebellibus colloquio, sciscitatur primò, quâ de causâ vellent se throno exturbare, & responso accepto, quòd non tam ipsius expulsionem, quàm pactorum, legum, & privilegiorum, intenderent propugnationem; crudelium præfectorum extirpationem; ac alienigenarum ex officiis, beneficiisque regni, proscriptionem; ut etiam competentibus coram iudicibus, paratos defendere rebellionem, ad inducias convertitur. Quas XI. Novembris, illâ obtinet lege, ad VIII. Septembris anni sequentis prorogandas, quòd eo discordia tempore ab æquis discutienda, dirimendaque esset in conventu limitaneo sequestribus, & interim nullos idem de Sueciâ census percepturus. Minus tamen se illic securum ratus, ut quoque paratior eò rediret, mutato propter structas fortassis insidias, habitu, in Daniam terrestri clam itinere festinavit, urbis autem defensionem, DC. deputavit præfidiarios. Indeque Sueonum Ordines, quid sibi foret expectandum à Rege, prospicientes, in abitu Stocholmiâ, conventum Arbogiæ, VI. Januarii, frequentandum promulgarunt.

Anno MCDXXXV. illucite, Sueonum primarii Arbogiæ confluentes, Engelbertum, populo propter modestiam & solertiam in rebus gerendis gratiosum, regni designant Gubernatorem, qui prius se libertatis assertorem patriæ, solummodò nuncuparet, adjunctis illi coadjutoribus in provinciâ qualibet, hostilibus qui unâ incursionibus tempestive occur-

occurrerent. Indè Johannes Kræpelinus, natione Prutenus, pacis, æquitateque amantissimus, bellum merito subveritus novum, Calendis Februariis, cum nostratibus Sigtoniæ colloquitur, ubi spondens se pro votis illorum, apud Regem transigere controversiam paratum, ad ipsum cum articulis querelarum ablegatur, & impetrat conventum Halmstadii, utrinque III. Maji, celebrandum.

Sed interim Olaus extorris, de fugâ Torlaci, & lite Sueonum cum Erico recrudescente, informatus, atque ad reditum à fautoribus instigatus, in patriam anni principio festinavit. Cujus adventu Sueonum Præfules vehementer recreati, IV. Martii, Patribus concilii Basiliensis, illius exponunt innocentiam, & Regis violentiam, qui tot annis infontem Sueciæ Archiepiscopum relegasset; damnis mactasset; reditibus spoliasset, & sibi Metropolitam designandi jus, perperam arrogasset, quamquam nè consulendus quidem esset, in designationibus Antistitum. Ipse quoque Olaus, suis apud Eugenium literis, reditum postliminiò Upsaliam luculenter excusavit, ac Regis inclementiam prudenter exaggeravit.

Is tamen cum aliis Sueonum ablegatus Halmstadium, non osorem, sed regiæ causæ fidelem se promotorem, exhibuit. Ubi III. Maji, assensu collegarum, subscribit Erici restitutioni, his sub conditionibus: Stocholmiæ, XXIX. Julii, Rex comparens, inprimis fidiorem legum, consuetudinum, immunitatum, privilegiorum, sui que sponderet juramenti observationem; gravaminibus ac querelis Ordinum, XII. judicio arbitrorum submissis, satisfaceret; proprium incolis Dapiferum, & Marschalcum deputaret; insuetas abrogaret contributiones; captivatis suâ causâ per Lubecenses, damna compensaret; Engelberto Oerebrogiam, cum subjectâ ditione, ac Puchio provinciam Ritshærensem, annueret superstibus; fundos Suecis in Daniâ, Norvegiaque, nullo ablatos jure, restitueret; securam inter Scandianos provideret negotiationem; atque diploma unionis, hætenus paucis monstratum, die condicito produceret; Interim verò Hallandia illi resignanda esset, & regio in arcibus Sueciæ nonnullis præsidio, commearus permittendus.

Hæc inter Engelbertus, nè tantillo patriam tempore suis defraudaret conatibus, domi compendia ex Melero Uplandiæ lacu, in Oceanum navigare volentibus, indagat, transitum illis sub civitate quærens Telgenfi, humo illic immenso effossâ labore, sed frustraneo, propter obvia in terræ visceribus saxa passim ingentia.

Archimysta etiam Sueoniæ Olaus, consummatam tandem Upsalensium basilicam, Thomâ, Stregnensi Episcopo, collegâ adhibito, insigni admodum festivitate, Deo Optimo, Maximo, Divisque, Laurentio, Olao, ac Erico, inauguraverat, dedicaveratque.

Cœnobium S. Birgittæ in Livoniâ, Marievallense, ad fastigium quoque perductum, solenniter consecratur.

Atqui Norvegiæ Archipræsul Aslacus, synodum pro corrigendis Cleri moribus, Bergæ, ad XXIV. Junii, publicat adeundam, illucque venire abnuentes, Johannem Aslogensem, Thomam Orchadensem, & Petrum Hammarsensem, Episcopos, censuris perstringit Ecclesiasticis.

Cæterum Ericus difficilem fore cum Sueonibus concordia rationem, bello flagrante Holfatico & Vandalico, deliberans, receptui canendum statuit, adversariisque Vordingsborgi congressus, XV. Julii, cum Adolpho Holfatiæ Comite, paciscitur, Slesvicensem illi Ducatum, Fimbriam ac Frislandiam, superstiti, & hæredibus, per sequens deinde biennium attribuens, postquam totis XXX. annis, harum nomine provinciarum, cum Holfatis belligerasset.

Postea cum mercatoribus, litem quoque transigere laborans, septimo post die, voti compos evadit, pristinis negotiandi libertatibus, in Scandiâ restitutis, de quibus novennio terrâ marique acerrimè pugnatum fuerat, & utinam prius cessatum, ita non tantum miseris Scandiotis damnorum illatum, & sanguinis utrinque profusum fuisset. His verò distentus negotiis Ericus, XXIX. Julii, non comparuit Stocholmiæ, ubi IX. tamen sequentibus, illum præstolati nostrates septimanis, XVI. millibus librarum argenti, sua æstimarunt damna, per hanc moram illata. Calendis demum Octobris, uno fluctibus amisso navigio, advenientem Sueones ex portu virgineo, XII. Optimatum destinatis, super pactis Halmstadii conventis, compellantes, ludibrio excipiuntur.

Verum non ludibrio, ast dolo, Sueonibus impositum iri consultius animadvertens, suasu Consiliariorum suorum, decrevit tantisper postulatis subscribere illorum, donec regni munitiones recuperasset. Proinde XIV. Octobris, Halmstadianos suo confirmat diplomate articulos; offensas indigenis condonat; Christiernum Nicolai, Dapiferum, & Carolum Canuti, creat Marschalcum; Stocholmiæ, Nycopiæ, ac Calmarniæ, ut pro arbitrio sibi liceret quempiam Scandianorum deputare Castellatum, exorat, reliquis arcibus, officiisque regni, per solos provisorius indigenas.

Hâc autem fraude arcibus potitus, nullam promissis fidem servavit. Etenim jura regni conculcat; diploma unionis non monstrat; Dapifero & Marschalco per jocum designatis, aliisque Consiliariis, pro competentibus stipendiis, minas intentat; duodecimvirali præsentatas judicio causas, & querelas Sueonum, quas inter fuit expostulatio, de occupata per Danos Gotlandiâ, sibi arrogat resolvendas, ut scilicet unâ rei, actorisque sustineret munus; deposito Johanne Krœpelino, viro integerrimo, Erico Nicolai, Dano, Stocholmiam cum D. præfidiarius committit defendendam. Novembri mense, solvens inde Daniâ versus, maris accolâ Suetici, spoliât; Vastenum per suos incendit emissarios, arcibus passim alienigenas præficit, vel scelere notissimos, sibi que fidelissimos, indigenas.

Illam porrò usque adeò insignem Regis perfidiam, non impunitam Deus reliquit. Siquidem in altum provento, horrenda tempestas immissa, citra ullam vitæ spem, diutissimè, gravissimeque illum jactaverit; non paucas navium, & plurimos hominum, submerferit; ipsosque quidem Danorum nobilissimos. Velut etiam cœlitus instigatus est Engelbertus, ut thronum ei denuò subduceret, qui simul novis popularium de Rege motus querelis, Ordines regni Arbogiæ, XX. Januarii, publicato jubet mandato comparere.

Anno MCDXXXVI, ingrediente, Vordingzborgi Statibus Daniæ convocatis, Ericus patrualem Bugislavum, pro Rege acceptandum, seque donandum rude, senio, morbis, & laboribus confectum, persuadere conatur. Sed illi vivo alium subrogare Regem, præcisè abnuentes, adiutorem regiminis duntaxat, flagitanti concedunt Erico, Bugislavum, spe throni Danici, pro tempore destitutum. Quocirca Sueonibus, aut Norvegis, ipsum decrevit inprimis obtrudere.

Sueci autem Engelberti auscultantes mandato, XX. Januarii, conveniunt Arbogiæ, ibique Regis perfidiâ, æquo paulisper momento ponderatâ, illi omnem renunciant obedientiam, nisi citra Martias Calendas, pactis responderet conventis, & damnis passim nuper illatis satisfaceret. Interim fama illic Regis promulgat intentionem, de Bugislavo sub veris intuitum, Sueonibus obtrudendo. Et Stocholmensis nunciis literisque clam Ordines obsecrant, ut Regiam patriæ quantocyus alienigenis eriperent, illi

talem machinantibus cladem, qualem Alberto sustinisset captivato. His proinde Ordines impulsu momentis, Stocholmiam, animos Danorum exploratum, adire constituunt.

In procinctu versantes regni Proceres, XXII. Januarii, Vastenenfes municipales, de nupero urbis suæ incendio, & laboribus fabricæ identidem monasticæ impendentis, querentes, à quolibet regni ac Regis onere, generali exceptâ in hostem expeditione, immunes reddiderunt.

Deinde Stocholmiam adventantibus, Dani & Germani portas occludunt. Ideoque consules ad colloquium evocatos, tertio introitum regni Senatoribus denegantes, Engelbertus, ac Marschalchus, abducunt illos merito captivos. Hinc præses Danus indignans, portas obserat; propugnacula urbis & arcis, milite firmat; Suecos eminens globis, ac cominus impetit lapidibus. Sueones verò in civitate constituti, patres patriæ diutius prohiberi accessu, non ferentes, portas urbis turmatim invadunt; per vim reseratas, pandunt; & Optimates intromissi, militem à prædis cohibent; sacramentis incolas sibi obligant; atque castris acropolim quaternis obsident; Marschalco borealem illius partem; Puchio australem; civibus orientalem; Nicolao autem, Benedictoque, fratribus Oxensterniis, ex insulâ S. Spiritus audacter eandem impugnantibus, quibus in subsidium Archipræsul cum CCC. accessit Olaus equitibus.

Krœpelinus huic incendio aquam tempestivè affusus, cum veniâ Sueonum, obedientiam adhuc Erico spondentium, modò pactis vicissim satisfaceret, ad ipsum festinans, regni statum insinuat; mentem Suecorum suggerit, ac fidei præstitæ frustra commonet observandæ.

Sueones verò regiæ non ignari perfidiæ, Marschalcum obsidio præficiunt Stocholmensi, Engelbertoque velut plebeculæ pergrato, reliquarum committunt in regno arcium expugnationem. Is proinde Nycopiam protinus operâ Sudermannorum circumdat, & inaudiens Stocholmiæ civium stationem, Calendis Februariis, ab erumpentibus clade affectam hostibus, periculo succursurus, illuc remeavit.

Ubi poscentibus regni incolis, gubernatorem, à quo huiusmodi obtinerent damnorum, vigore legum, compensationem, & tribus nominatis Candidatis, Marschalco, Engelberto ac Puchio, votis plurimum Carolo defertur imperium. Unde competitors indignati, novæ student factioni, quæ mox sopitur, Engelberto in partem regiminis admissò, & Nycopiam remissò. Ubi culpâ præsidis temerè in suâ pugnatum absentia, cognoscens, prudentiorem constituit, & Sudercopiam progressus, Ostrogothis Stegeburgum, aut Thiustiis Stegeholmium, mandat expugnanda. Vestrogothis autem sibi ad limitem occurrere, Hallandiam ingressuro, persuadet, pergitque Calmarniam, quam armis cingit Smalandorum, ac Grimshusio Puchii servitores potitos rescens, Blechingos subjugat.

Obvios deinceps Vestrogothos jubet Lagaholmium impugnare, ipsemet reliquum Scaniæ ac Hallandiæ, olim multo Sueonum argento comparatum, subactus. Verum copiis Scanorum occurrentibus, pacta renovat ante biennium utrinque inita, idque die Parasceves. Interim Lagaholmium nostratibus deditum, Arvido Suan committit defendendum, & sub Halmstadium movet, quod etiam occupat, uno consulum reluctante, divinitus mulctato. Varbergo tandem undique obsessò, cum Elsburgensi sic transigit Castellano, ut arce contentus, ab accolis nullos perciperet census, indeque Axevaldium petit infestus, sub quo gravi correptus infirmitate, Oerebrogiam in hexaphero deportatur.

Interea Carolus, regni gubernator, suo gnaviter muneri Stocholmiæ invigilat, cujus invidens adhuc fortunæ Puchius, indeque lignatum

missus, suam populo clanculum suadet electionem. Quam hostis Dei permissu vindicat perfidiam, illo absente tribus ante Pascha septimanis, in stationem excurrans Puchianam, & plurimos servitorum abducens captivos, armamentarioque flammam subdens, quo illud, civitasque conflagrasset universa, nisi polemarca subsidio venisset.

Quandò etiam gubernator cognoscens, non deditum iri Nycopiam, nisi cum præsidio ipsemet prius colloqueretur, illuc progreditur. Cui hostis obsidione liberatus, spondet arcis deditioem, XIV. ante solennia Paschæ diebus, si non impetraret intra bimestre sequens à Rege subsidium. Indè autem reversus, morbo uxorem lethali correptam, apprehendit, quam circa festum Paschæ mortuam, in cœnobio tradidit insulano sepulturæ. At filiam ex illa unicam, in Norvegiâ procurat educandam, quòd indè fortassis conjux esset oriunda.

Ericus Suecos rebelles ad obedientiam compellendi auxilium, & Bugislaum ad gubernacula Scandiæ promovendi, aliundè consilium quaesiturus, veris initio, Pomeraniam ac Prussiam, ea propter invisit; ubi contribules amicosque consulit; militem congregat, & classem comparat, quâ cum solvens Dantisco animosus, XII. patitur navium jacturam. Quamobrem spe suâ dejectus, Krœpelini obtemperat persuasioni, datisque ideò ad Marschalcum literis, impetrat cum Sueonibus colloquium, feriis Pentecostes, præsentibus futuris, seque interposituris, Crucigerorum, Hamburgensium atque Lubecensium, oratoribus, Vasteni invisendum. Bugislaos autem, ad Daniæ thronum ut compendia provideret occupandum, illi fortiores, aliisque Pomeraniæ Ducibus & Magnatibus, pandit regni munitiones.

Atqui gubernator Sueciæ sollicitus de responso Vasteni dando, Engelbertum cum aliis regni Consiliariis, Stocholmiam vocat deliberatum. Quem in procinctu constitutum, vir nobilis, Benedictus Stenonius à Giöcksholm, publicâ fide impetratâ, convenit de suâ, & filii, ob imputatum Danicarum partium favorem, proscriptione, cum ipso vehementer exoptulans. Tandem verò amicorum interventu, ita reconciliati, ut Benedictus, proximo Stocholmiæ conventu, suam probaturus esset innocentiam, & interim cum filio Magno, publicâ gauderet securitate. Nec Engelberto, vel sectatoribus noceret, quæ sponsoribus utrinque assignatis, roborantur, symposioque per Engelbertum exhibito, firmantur.

Hinc igitur sibi nihil omninò mali Engelbertus ab adversario formidans, ægerque adhuc in parones deportatus, cum uxore, liberis, & paucis famulorum, Stocholmiam versus per lacum Jelmerum navigat, ac tenebris se intendentibus, ad quandam Giöckholmio vicinam divertit insulam pernoctatum. Quod Magnus Benedicti filius resciscens, furibundus adnavigat; infirmum, ac inermem nefariè trucidat, die Veneris post festum crucis ab Helenâ inventæ; corruentis in terram, malleo caput contundit; reliquum sagittis constipat corpus; quod inhumatum relinquit, supellectilem diripit; uxorem & familiam captivat; unoque Engelberti servitore secum compulsò, Oerebrogiam noctu festinat, per quem frustra castrum fraude adnititur in tenebris occupare.

Plebecula porrò cædem Engelberti, usque adeò crudelem inaudiens, furens, fremensque Giöckholmium properat; sicarios nequicquam indagat, qui conjuge Engelberti solutâ, Ringstadii captarunt refugium; funus cum lachrymis in Ecclesiâ sepelit Medelofensi; viribusque & viris undequaque contractis, homicidam cum profapiâ delevisset universa, nisi Marschalcus, publico inhibuisset edicto, sicarios persequi, hinc sese, velut sceleris in æmulum patrati complicem, reddens omnibus magnoperè sus-

spectum. Quamobrem plebs ultimum charissimo præstitura obsequium aliud Engelberto, exhumatum in humeris fletu madentibus, Oerebrogiam transfert, tumuloque condit honoratiore. Illam reportavit mercedem patriæ, à tyrannis toties vindicatæ, Engelbertus!

Indè Marschalcus, totum securus sibi vendicans Sueciæ dominium, feuda sibi & suis, parùm aliis dividit. Ideoque catervatim ad illius confluunt aulam reliquorum servitores Procerum, & Carolus propter odium incurrit omnium, præsertim Erici Puchii, aliàs ob interitum Engelberti, Achatis sui fidelissimi, etiam Marschalco indignantis. Itaque in confessu Senatus frequenti, malitiam & avaritiam illi Puchius exprobrat; ad duelum provocat; inque necem ipsius cum asseclis conjurat, hujus patrandæ captans deinceps frustrà occasionem, Carolo insidias solerter evadente, ac minas Erici contemnente.

Jam dies imminebat dedendæ Nycopiæ, ac colloqui apud Vastenenfes frequentandi. Idcirco Puchius Marschalco simulatè reconciliatus, poscit sibi potestatem fieri, Nycopiam eundi, & repulsam passus, quòd deditam sibi violenter usurpare machinaretur, suadet Carolo, viam illuc capeffere per oppidum Telgensè, sic commodius ipsum trucidaturus. Verùm gubernator fraudis non ignarus, liburno pergit Nycopiam, hacque recuperatâ, Vastenum contendit, à quo illic Commissarii Regis inducias, ad XXIX. Julii, obtinuerunt. Quando Ericus Calmarniam venturus, & querelis Sueonum esset satisfactorius, regiaque interim præsidia in arcibus commeatum habitura, obsidione citra violentiam perseverante.

Dùm his Carolus in Ostrogothia deditus esset, in Uplandiâ Puchius non valens Engelberti sectatores, Oerebrogiæ adhuc dominantes, ad suam contra gubernatorem pellicere militiam, Herestechium demersis obruit faxis, ut ille adveniens, transitu celocibus non impetrato, & Telgas divertens, in casses rueret illic expositos. Ast Marschalcus Herestechio repurgato, incolumis Stocholmiam reversus, Ericum convivio exceptum, probeque vino ineptum, hujus causam sciscitatur facinoris. Illoque audacter respondente, nulli tot hamos lucio, Stocholmiam & Calmarniam inter pelagus oberranti, unquam expositos esse, quot ipse Marschalco tetendisset insidias. Premit Carolus, altum corde dolorem, vindictamque in oportuniùs prorogat tempus.

Deinde gubernator Krœpelinus, ac unus proconsulum Hamburgensium, accito significant præsidii acropolis, transactionem Vastenensem, indè non parùm exhilarato, quod CXXX. morbo hyposarchæ, amisisset præfidiarios, & residui fermè omnes scipionibus innixi, vix ambularent, deditonem quotidie flagitantes. Sed Carolum de his factum certiore, transactionis invasit pœnitudo, non tamen ab illâ discedens. Ericus verò interim cum Vandalicis pangit fœdus in hostes civitatibus, ut etiam Holfatiæ Comitibus, XV. Julii, formidinem indè Sueonibus injecturus. Qui nihilominus castro ab Engelbertinis Oerebrogensis recuperato, cum Marschalco intrepidi Calmarniam festinarunt.

Illic etiam sub finem Julii, Ericum, Danis & Germanis Principibus, Proceribusque, affatim stipatum, comparentem, acriter objurgant perfidiæ, tyrannidis, & perjuri convincunt, ac demum emendationem sanctè pollicentem, throno hâc lege restituendum pronunciant: Ordibus regni, XXIX. Septembris, Sudercopiæ congregandis, sufficientem præfens daret cautionem, quòd pactis adhæsurus esset imposterum, fidelius conventis; nullas alienigenis arces esset commissurus; in Sueoniâ conversans, omnes percepturus esset reditus; alibi degens, mediis contentus futurus. Horum itaque rigore permotus, Benedicto & Boëtio fratribus,

natione Suecis, Calmarniam protinus assignavit; Calendis Septembris, clero privilegia confirmavit, ac extemplo in Gotlandiam, velut propinquiore Sudercopiæ, velificavit.

Cum verò dies præ foribus esset Sudercopenfis, XXVI. suorum mandat servitorum, illuc exploratum in catacoppio contendere, quid confluentes molirentur ibi Sueones? Sed horrenda desævians tempestas, vix à littore in altum provector, in conspectu Erici obruit fluctibus. Ac ipsummet, pauco post tempore Sudercopiam versus inde solventem, ita jactavit, ut aliquot navibus cum CC. classiariorum amissis, & superstitibus de classe in portus delatis varios navigiis, cum prætoriâ in Gotlandiam ægrè admodum fuerit relatus. Sic divinitus ob mortem illorum, XXVI. in furentem compulsorum Oceanum, mulctatus, & à maligno, Suecos armis ad obtemperandum suæ voluntati, proposito adigendi, fuit retardatus.

Verùm fama interitum simul Erici quaquaversum falso promulgans, Carolo fuit gratissima, & nihilominus Sudercopiam profectus, V. Octobris, cum Danorum illic Proceribus, alium ad XXIV. Junii, approbat conventum, Calmarniæ obeundum, & pactis denuò subscribit Calmarnensibus, illorumque vigore, Stocholmiam, Axevaldium, Elsburgum, Arosiam, Stegeburgum, & Abogiam, ab alienigenis mox resignata, indigenis committit; Stegeburgum quidem Nicolao Stenonis, sororio, & Castelholmium Puchio, in feudum quorundam inprimis criminum accusato, atque ægrè liberato, assignans. In distributione autem feudorum, Broderus Suenonis immeritò neglectus, indignissimè tulit, acerrimeque in Marschalcum propterà invector, jussu illius ibi capite plectitur, & Calendas circiter Novembres, Vasteni sepelitur. Ita Caroli ambitio & avaritia, patriam binis clarissimis, fortissimisque, intra spacium annum, Heroibus orbarunt, quod justitia deinceps scelus graviter mulctavit.

Consiliarii denique à politicis ad Ecclesiastica conversi negotia, Sudercopiæ, XXVI. Octobris, quælibet Cleri privilegia suis ratificant literis, hæredes ac successores, suis ad insistendum vestigiis, efficaciter hortantes.

Cæterum initio Augusti, Petrum Dania Primatem violentiâ mortis amisit, & XI. mensis ejusdem clementiâ sortis, Johannem Laxman, Lundia Decanum, consequitur Archipræsulem. Olaus verò, Bergensium Antistes, cum nobili dispensat virgine, Luciâ minorenni, ut non expectato triennio, monasticen profiteretur in cœnobio Munchalivenfi, quod nuper Ericus Benedictinis Bergæ ablatum, Romani facultate Pontificis, assignasset Brigittinis.

Verùm ex Norvegiâ Sudercopiam reversus, comperio Joannem Erici, tyrannum quondam Dalecarlorum, plebeculæ infidias formidantem, à Marschalco intereà illic facultatem impetrasse petitam, sub fide publica, in Vastenensi claustro commorandi. Sed Carolus inde Stocholmiam festinavit, ubi Puchium novis deditum factionibus, sibi magis obligaturus, in feudum illi contulit Helsingiam. Qui tamen regnandi ambitione occæcatus, & avaritiâ tyrannideque Caroli nimium efferatus, infidias eidem passim struit, Uplandos ad rebellionem permovens, horumque inscius Gubernator, XXV. Novembris, Stocholmiâ Oerebrogiam versus proficiscitur. Atqui Kiopingiæ cognoscens, certum à Puchio interitum sibi præparatum, firmatâ melius Arosiâ, regreditur Stocholmiam, exercitum comparaturus.

Fugâ igitur exhilaratus Marschalci Puchius, Oerebrogiam per Nericios, & Arosiam per Vesmannos, odio Caroli flagrantem, cingit obsidione. Sed præfidiarii erumpentes, multâ incautam strage plebeculam, utrobique cumulata, profligarunt, Puchio ad Montanos & Vallenses festinan-

nante, quos in Carolum instigavit. Qui auxiliaribus interea copiis contractis, Stocholmiâ progressus, rebelles graviter plectit, flammisque tradit antesignanos illorum, & Arosiæ literas bellum denunciantes, à Puchio, Dalecarlisque, accipiens, regni convocat Ordines illuc XIII. Januarii, comparituros. Nec Puchius Montanis & Dalecarlis contentus, Helsingos, Gestricos, Medelpadios, Angermannosque, ad sua pertraxit castra, qui Marschalcum à tergo erant invasuri, dum à fronte illum Dalecarli distinerent.

Anno MCDXXXVII. Ostrogothi & Nericii, Dalecarlorum animati rebellione, Joannem Erici, Danum, ex cœnobio crudeliter protractum Vastnenfi, & Motaliæ in vetustissimo gentis foro morti adjudicatum, ibidem securi percutiunt, securitatem illi nuper à Marschalco concessam, prævaricantes.

Januario etiam mense, Carolus in Hellefchogensium nemore congressus Puchio, Dalecarlis succincto, profligatur, & Procerum interventu illi reconciliatur, postridiè, cum Dalecarlis sermone inprimis habito, ipsos gratiæ restitutus. Verùm Puchius fraudulenter colloquio, aliquot diebus ponit obstaculum, boreales præstolans copias, & Dalecarlos in Marschalcum porrò instigans, quem antè poneque decrevit opprimendum. Tandem ille fraudis præmonitus, adversarios sub Ecclesiâ invadit Scultunensi; supplicibus tamen impertiens veniam, ac in colloquium cum Puchio Arosiæ habendum, consentiens, illic in cœnobio Dominicanorum reliquam arbitris controversiam submissurus. Itaque Ericus sub fide publicâ comparens, Marschalcum contumeliosius exagitat, & per fraudem illius, vindictam meditantis, iudicio in castrum translato, pari omninò invehitur libertate. Undè contra fidem datam captus, Stocholmiam expeditur, ibique Christierni Nicolai, Dapiferi, hostis infensissimi mandato, capite plexus, Vasteni sepelitur.

At sectatores quidam Puchii, Arosiæ in rotas aguntur, Dalecarlique & Helsingi, cum aliis adpropinquantes populis, hoc perculsi nuncio, domum catervatim dilabuntur. Olaus verò Upsalensis, ac Thomas Stregnensis, Antistites, quod hic Puchio vitæ securitatem, ad colloquium venturo, sanctè sponderit non servatam, & ille captivitati consenserit Puchii, gravius tamen haudquicquam passuri, atque nihilominus suam violarint Christiernus, & Carolus sponsonem, sacrorum operatione superfederunt, quoad Româ delicti absolutionem impetrassent. Sed Marschalcus conscientiæ laxioris, indè nullâ tactus religione, tribus se liberatum æmulis, exultat; regnum oberrat, quod ad obedientiam revocat; mulctat rebelles; quartum, & quintum in se provocat adversarios, Christiernum nempe Dapiferum, aviæ suæ paternæ fratrem, ac Nicolaum Stenonis, sororium, potentiae, opulentiae, & magnificentiae, ut etiam suæ avaritiæ, invidentes. Johannes autem Krœpelinus, Abogensium Castellanus, Puchii servitoribus, aureos M. numerans, Castelholmium cum Alandiâ acquisivit.

Marschalcus interim comperiens Regem in Gotlandiâ degere superstitem, sævitiae ipsum pœnitet nuper perpetratae, & comitiis Stregnesiæ indictis, illic octiduo ante Pascha, decretum ac conventum, XXIV. Junii, futurum Calmarniæ, denuò ratificat. Post quadriduum verò, Senatus regni Stocholmiæ constitutus, civibus roborat Vastnenfibus privilegia, olim per Margaretam & Ericum donata. Quando etiam Marschalcus infidiosum placaturus adversarium Dapiferum, sibi Stocholmiâ reservatâ, illi Nycopiam assignavit.

Primordio veris, Ericus in Daniam reversus, ante VIII. Septembris, se Calmarniam non venturum, promulgat, mox in Gotlandiam remeans. Quod nostrates in progressu itineris cognoscentes, domos quoque repe-

tunt. Sed Marschalcus, Vesmannos, & Dalecarlos, ad rebellandum sibi à Dapifero forsitan instigatos, literis nunciisque morigeros reddere frustra laborat, rebellionem insuper eæde præfectorum cumulantes. Quibus tamen pro tempore connivens, instante die, Calmarniam properat, quem alii Sueonum Commissarii prægressi, cognoscunt Ericum illic non compariturum, & reditum Marschalco in viâ constituto, persuadent. Deinde nostrates, Olaus Upsalensis, Magnus Abogensis, Præsules, & Christiernus, Sueciæ Dapifer, arrogans Caroli dominium pertæsi, novam cum Danis ac Norvegis concipiunt unionis formulam, huicque & aliis pactis conventis, si Ericus subscribere vellet, thronum ipsi restitutum iri, promittunt.

Hoc itaque proposito, ad illum festinant in Daniam, & Lundiam venientes, comperiunt reliquos Danorum, ab Erico penitus aversos, Bugislavum obtrudere conante, alienigenisque arces regni deputante. His tamen Sueones nequaquam moti, inde Abogensem Episcopum, & Kræpelinum expediunt Hafniam, Regi adhuc delaturos Sueciæ clavum, dummodo æquis satisfaceret postulatis. Qui tamen ægrè ipsius ad colloquium permitti, aliud non impetrant responsum, Septembri mense, quàm novum Calmarniæ, Calendis Augusti, utrinque colloquium, quod neque invisere dignatus fuit Ericus.

Cum isto autem nostris responso revertentibus, regni Optimates Arbogiæ confluentes, approbant diem Calmarniæ propositum, & Marschalco illic Dalecarlis, Vesmannisque, sibi velut rebellibus, pedum ac manuum minanti obtruncationem, suadent jure potius cum illis esse procedendum, Dapiferque suis ipsos literis obedientes se redditurum, promittens, se rebellionis prodit authorem, quos ad suas magis partes hæc intendit astutiâ pertrahere. Imò in aurem Marschalco denunciatur, multos Procerum ipsi contrarios, quorum ope dominium illi non difficulter, modo vellet, posset eripere. Verùm Carolus fraudis non inscius, ad proxima ordinum appellat comitia.

Denique cum Dani Norvegum, & Norvegi Danum, sibi ab Erico intrusos, non possent citra scandalum, sufferre Antistites, horum impetrat Lundensium Præsul à concilio Basiliensi, XVI. Septembris, translationem, & mense Junio, Gabnoensi, S. Agnetæ monasterio, plurimas condonationum gratias.

Anno MCDXXXVIII. Christiernus Sueciæ Dapifer, ex condicito Marschalcum Dalecarlis amiciturus, vel potius in ipsum instigaturus, Enecopiæ, Januario mense, primarios Dalecarlorum convocavit. Illi autem Marschalci potentiam subverentes, culpam fatentur; multam pro eæde spondent præfectorum, & census promittunt solvendos citra Februarii Calendas, Procerumque obtinent quorundam intercessione Caroli gratiam, factione Christierni repudiata. Itaque suo Dapifer voto apud Dalecarlos frustratus, Vermelandos Marschalco facit rebelles, quos ille ad obsidendum properantes Oerebrogiam, per Arvidum Suan profligavit, CXX. illorum cæsis, & reliquis ad obedientiam perductis, vitæque donatis, præter duos illorum antesignanos, flammis absumptos. Deinde cum ordinibus Arbogiæ convocatis, quinque ante Pascha hebdomadibus, responsa Erico Calmarniæ danda, ponderat, & unâ secum ituros illuc nominat Commissarios. Prius tamen suo Suecis invisio, juxta Dapiferi relationem, dominio poscebat defungi, & cunctis reclamantibus, aliumque non optantibus gubernatorem, quoad regem obtinerent, iis minimè invitatus acquievit, non citra Dapiferi confusionem. Diffimulans tamen iram, ac ipsum velut antea, patris vocabulo honorans, filius vicissim appellatus, ore mel, corde fel.

Sed Ericus Vordingburgi, Danis ad comitia vocatis, veterem occinif can-

cantilenam, Bugislai suadens inaugurationem, & non persuadens, dominium nihilominus illi, aliisque Pomeraniæ demandat Principibus, ac primo vere in Gotlandiam, cum potissimo regni thesauro, indignabundus navigat. Itaque Daniæ plebecula, metu Regis liberata, Ecclesiasticis & Politicis juxtâ, consuetos abnuat census. Quam optimates utriusque Jutiæ, Holsatico domituri subsidio, Comiti Adolpho præstant homagium, Haderslebiam & Arrhiam hoc pacto subjuganti.

Dantisci, XVIII. Maji, Carmelitæ in suâ permiserunt Ecclesiâ, plagam versus borealem, Olao Sueciæ Primati, aliisque Upsalensium Patribus, civibus Stocholmensibus, & universis Sueciæ mercatoribus, facellum S. Erico fundandi potestatem, illic fraternitatem instituendi, mortuosque ibidem suos tumulandi. Hic proinde Sueones Gedani negotiantes, sua deinceps religionis frequentarunt exercitia, & aræ tabulam, effigie S. Erici regis illustrem, donavit Johannes, Upsalensis Canonicus, Conradusque Rogge, civis Stocholmensis, quæ cum cœnobio postmodum conflagravit.

Sed Novimontano Benedictinorum, in diœcesi Moguntina, monasterio, S. Birgittæ sacellum fuit dicatum. Ideoque XXV. Junii, Præpositus & Decanus cœnobii, per literas à Vastensibus particulam reliquiarum, de Brigittino poscunt corpore, participesque fieri bonorum spiritualium, eandem sui vicissim conventus, illis spondentes gratiam, votorumque compotes evadentes.

Quo etiam die, Olaus, Upsalensium Præsul, Nycopiæ vitam clauderet. Ille siquidem cum aliis Sueonum, Calmarniam properans, quod nimium regiæ faveret causæ, in ferculo Nycopiæ amygdalino, per Marschalcum, ut fertur, die Veneris missis, hauserat toxicum, mortemque osoribus Erici pergratam. Qui deinde continuantes iter, Calmarniæ à regis cognoscunt legatis, ipsum pactis non adhæsurum, nisi liberum sibi esset tribus Sueciæ primariis, ex arbitratu suo providere munitionibus.

Nostrates verò, non tantum huic arroganti non consentiunt petitioni, sed ne aliis quidem, quam indigenis stipatum, in Sueciam Regem permissum iri, asseverant, ipsi propterea renunciantes obedientiam, ut etiam regnorum unioni observantiam, Danorum se tributarios diutiùs haudquaquam futuros, protestando. Ità domum reversi, ordinibus, mense Septembri, Calmarnensem insinuant transactionem, quorum assensu Ericus peremptoriè citatur, intra trimestre in prato responsurus Morensi Sueonum objectionibus, pactisque satisfactorius, alias throno spoliandus, & sequaces vitâ, bonis honoreque privandi.

Dapifer ad privata conversus deinde negotia, plus feudi poscit à Marschalco, Gestriciam ab illo impetrans, & dolo Helsingiam peculiari, licet fena priùs haberet territoria, præter Nycopiam, ejusque ditionem. Carolus etiam publicis paulisper rebus sepositis, privatis invigilat, secundas apparans nuptias, quas V. Octobris, Stocholmiæ, regiâ planè magnificentiâ, cum venustissimâ Caroli Ormonis filiâ, Catharinâ, natali suo die, post annum XXX. recurrente, celebravit. Atqui Upsalenses post Olai mortem, suam deputant concorditer infulam, Nicolao Vexionensium Præfuli, Basileæ constituto. Ubi suæ literas designationis accipiens, ex Sueoniâ expeditas, à concilio non difficulter, propter summam prudentiam obtinet confirmationem, Calendis Octobris. Et præter inaugurationem, facultatem insuper nanciscitur vacantia Upsaliæ beneficia conferendi, quorum alias collatio, ex decreto concilii Lateranensis, ad sedem pertineret Romanam. Verum VII. Octobris, Patres concilii decreto subscri-

scribunt Innocentii, de non admittendis Principibus, aut Politicorum ullis, in Præfulum electionibus Sueticorum. Nec minus aliis quoque liberaliter donatus prærogativis Nicolaus, ad novam inde festinat cathedram. Qui mox domi pro nonnullis Ecclesiæ prædiis, fundum comparavit Stechensem, in quo munitissimam construxit, ad fastigiumque perduxit, arcem, à Stenone Sture postea dirutam.

Isto etiam anno, Ericus Rugiam coronæ subductam Danicæ, Vartislao Pomeraniæ Duci, tribuit jure possidendam hæreditario. Hæc igitur aliisque de causis sæpius hoc repetitis opere, Dani merito ipsum diademate privandum decernentes, XXVII. Octobris, illud Christophero, Bavaro- rum Principi, sorore genito, & priscis Sueciæ, Daniæ, Norvegiæque monarchis oriundo, per literas detulerunt. Nec thronum recusavit candidatus, modò Sueticum, & Noricum simul consequeretur, mensè- que Novembri, per literas suam suavit electionem Sueonibus. At furdis canit fabulam, utpotè gravissimo Danorum jugo, colla submittere ampliùs Suecis, & Norvegis, præcisè abnuentibus.

De clavo interea corrixantes Sueonum, Marschalcus & Dapifer, huic ille fraudes in concessu Optimatum Stocholmiæ multiplices exprobrat, protestans, quòd nullum, vel totum habiturus esset regni dominium. Quocirca Dapifer adversarii potentiam formidans, se omni abdicat regimine, quod solus Marschalcus, de consilio totius Senatus usurpaturus, & feuda quælibet esset distributurus. Undè suo invitatus munere, novæque Dalecarlorum provocatus rebellionem, sub finem Novembris, arma iis intulit. Quando Christiernus Nycopiæ cum suis consultat amicis, clanculum de revocando in Sueciam Erico, turgidum nimis Marschalci fastum oppressuro. Deindè à Carolo, Dalecarlorum victore, Christiernus de celebrando Sudercopiæ, VII. Januarii, conventu admonitus, pro recuperatione arcis Calmarnensis, Regi adhuc obsequentis, consensum denegat. Quamobrem Archiepiscopus civili occursum bello, Marschalcum Enecopiam vocatum, ad restituenda Christierno feuda hortatur, aliàs interno & externo implicandum esse prælio. Neque reluctans salubria monenti, Carolus Præfuli, Nycopiam ablegato Benedicto Joannis à Salestad, ad Dapiferum, significat de feudis ipsi provisum iri, dummodò patriæ fidus permanere vellet; sin minus, illum cum sectatoribus gladio esse compefcendum.

Anno MCDXXXIX. Christiernus Regis fretus potentiâ, promissis, & minis Caroli non movetur, cumque filio Johanne, Nicolao, Benedicto, & Boëtio, Stensoniis, aliisque cognatis & amicis, Erici machinans reductionem. Qui tamen sibi metuentes à Marschalco, Sudercopiam versus proficiscente, Nycopiæ, Stegeburgi, Ringstadholmii, & Calmarniæ, sui parant defensionem. Carolus verò Sudercopiam veniens, illuc Nicolaum sororium Stegeburgo invitat ad colloquium. Qui obsidibus acceptis, advolat, interrogatusque, causam rebellionis insinuat, quòd relatione cognovisset Dapiferi, Carolum suam, & fratrum, Calmarniam defendentium, extremam moliri perniciem, ac tandem ficto illi reconciliatus animo, Stegeburgum remeat. Quando etiam Carolus ex literis cognovit Dapiferi, ad comitia eum non venturum, quòd cum Nicolao, Benedicto, & Boëtio, Regem inducere decrevisset.

Ipsè nihilominus cum reliquis illic Sueciæ Ordinibus, Ericum denuò repudians, quòd citatus nuper non compareret, Calmarniamque & Elsburgum, ei quantocius eripienda constituit, illam Arvido Suan impugnamdam mandando, & hoc sibi recuperandum suscipiendo; quod Henrico Snechenborg extortum, fratri suo Turoni commisit defendendum. Sed interim, XIII. Januarii, à Marschalco captivatum missus Christiernum, Clau-

Claudius Lang, noctu illum comprehendit, & vinctum perducit Oerebrogiam. Quòd Carolus sub Axevaldio cognoscens, illuc accelerat; à capto Viburgum ac Nycopiam reposcit, subque hanc cum illo profectus, ab uxore filioque audacter defensam, non impetrat, donec admotis à Carolo machinis territi, captivique miserti, hâc dederent conditione, quòd illâ traditâ, libertatem, Viburgum, & suam Christierno, Regem abjuranti, gratiam ille restitueret. Quo tempore flagitans Krœpelinus licentiam adeundi Regem, commoda regni, & Marschalci victoris, fideliter promoturus, impetravit.

Hâc porrò defunctum procellâ, Carolum, alia protinûs excepit, quam Nicolaus sororius, suos Calmarniæ fratres à Smalandis ægrè ferens obseffos, commovit, per summam Ostrogothis insuper dominans tyrannidem. Quare Archiepiscopo, Dapifero, & mediocri stipatus exercitu Marschalcus, Stegeburgum proficiscitur, ac Nicolaum ab æquis abhorrentem pacis conditionibus, binis etiam obsidet castris. Quibus Erengislo Nicolai, & Hermannus Berman, præficiuntur, id muneris abnuente Johanne, Dapiferi filio, potiusque Ringstaholmium resignante. Illi autem post abitum Caroli, seducti fraudibus Nicolai, factis cum ipso induciis, ad Paschalia prorogandis solennia, solvunt obsidionem, & cum illis ad Governatorem Ericus Stenonius abiens, Nicolao fratri sub fide publicâ flagitat, ut sui conveniendi copiam facere non dedignetur.

Huic verò consentiens petitioni Marschalcus, comperit Nicolaum, post suorum indè abitum, mox in Gotlandiam profugisse, & creatum illic à Rege Marschalcum, cum CC. rediisse in Ostrogothiam militibus, regioque decreto, incolis Ericum commendante. Simul etiam inaudit, Norvegorum quosdam ab Erico persuasos, ductore Johanne Vmresa, Elsburgum acriter impugnare, ac Ostrogothis primùm subvenire decernens, suas illuc copias expedit. A quibus festo Paschæ Nicolaus cum suis indè fugatus, Gotlandiam repetit, & victores Stegeburgum denuò circumdant. Hos cum pluribus accedens Carolus, per bimestre continuat impugnationem. Et interim Thuro frater, menstruas pactus inducias cum Norvegis, eò advenit postulatam suppetias, ac CC. obtinet milites, literasque, Nericiis, Vesmanis, & Vestrogothis, Elsburgo ferre subsidium mandantes. Tot proindè commilitonès Thuro nactus, hostem grandi oppressit clade fugatum, & Marschalcus illâ, præsidio Stegeburgensi concedit lege inducias, quod nisi subsidium à Nicolao, citra VIII. Septembris, consequeretur, arcem dederet.

Christophero interim sub principium veris Lubecum adventanti, Daniæ occurrit Senatus, ubi XXIV. Junii, literis ad valvas Ecclesiarum affixis, palam Erico pristinam renunciavit obedientiam. Sed Christopherum denuò Regem illic salutatum, in Daniam honorificè perduxit, ipsique oblitantes proscripsit indigenas, & alienigenas. Ideò Pomeraniæ Duces, rebus suis diffidentes, in Gotlandiam profugiunt, & Christopherus desertas occupat munitiones ditionesque. Ericus verò Stegeburgum obsidione liberatum cognoscens, profugis comitatus, aliisque Suecis, Danis, & Norvegis, illuc festinavit. Indeque literis per Sueciam publicatis, regni Proceres, sub publicâ vocat fide ad colloquium, comparere abnuentes. Marschalcus tantum cum regiis in Ecclesiâ colloquens Achrensi legatis, Johanne Krœpelino, & Magno Gren, postulatae consentit induciarum prorogationi, ad XV. Novembris, ac conventus subscribit Jenecopensis celebrationi, ubi Calendis Novembris, Scondiani cum Germanis de præsentis decertaturi essent controversia. Quam nonnulli Sueticorum Optimatum, etiam Stegeburgi Ericum, XXIX. Septembris, convenientes, coram ventilarunt.

Deindè XXV. Julii, Danorum copiosè idem respondet literis, & objectioni-

tionibus, inter alia protestans, non sibi Sueonum, ab unione regnorum imputandam esse defectionem, sed intolerabili Danorum in populos confederatos, avaritiæ, ac tyrannidi adscribendam. De quo, velut & reliquis, se paratum asserit articulis, coram arbitris disputare competentibus, suadens, ut interim Dani æquiora sequerentur consilia, quam sibi contumaciter exturbato, Christopherum subrogando, illumque simul dehortans à suscipiendo ingratae gentis gubernaculo. Demùm non expectato reliquorum Procerum Sueticorum adventu, Stegeburgo in Gotlandiam remeat, inde negotiatores permovens Vandalicos, ad suscipiendam per legatos suæ causæ in proximo Jenecopiæ colloquio defensionem.

Gubernator quoque Sueonum Carolus, suo non indormiens muneri, Telgæ Ordinum peragit comitia, in quibus decisum est, quòd defesso bellis regno diuturnis, aliquantisper sub regimine Marschalci esset pausandum. Deindè Regem indigenam non alienigenam constituendum esse; Ericum & Christopherum juxtà repudiandos, licet Sueciæ Archipræsul Nicolaus, hujus gnauiter promoueret illic designationem.

Hic etiam citati comparentes Nicolaus, Benedictus, & Boëtius Stensonii, Stegeburgum atque Calmarniam pandunt Marschalco; fidelitatem Erico subtractam spondent, idemque factitant Johannes Krœpelinus, & Magnus Gren, cum aliis Optimatibus, Regem detestantibus perfidissimum. Tandem senis ad Jenecopensem deputatis transactionem Commissariis, finiuntur comitia, & Marschalcus, XXI. Octobris, cum Thurone uterino fratre, Jenecopiam versus contendit. Atqui mortuo in via fratre, porrò non perrexit Carolus, totum demandans negotium collegis, qui jenecopiæ diu multumque à Vandalicarum oratoribus ciuitatum, ad restituendum throno Ericum, sollicitati, constanter renuunt, eidemque subiectionem per literas renunciant, XXVII. contra illum publicant articulos; scelera, perfidiam, periuria, violentiam, rapinas, adulteria, proditiones, & tyrannidem exaggerantes foedissimam; quibus inhumanissimè XLII. annis Scandianos afflixisset, & præsertim Sueones, teste Lindenbruchio. Quos etiam deinceps in Gotlandiâ commorans, septennio acerbius piraticis infestauit excursionibus, per sceleratam Christopheri indulgentiam, atque conniuentiam.

Extremò jenecopiæ Dani Sueonibus congressi, Norvegis absentibus, regnorum sub Rege suadent unionem, suumque mirificè commendant Christopherum, illius callidè insinuantes electionem, & ipsum, inconsultis Sueonibus, contra foederis pactum à se designatum, excusantes. Nostrates itaque non omninò illorum votis reluctantes, inprimis approbant, eam unionis formam, quæ anno MCDXXXVII. Calmarniæ esset elaborata, non uniuersum confirmata; Nimirum quòd Scandiæ Regna unò trina Rege gavifura essent, Erico tamen ex illis proscripto; Quod nemini Regum nova liceret condere statuta, absque Ordinum consensu; Quod Monarcha Scandiæ jura & privilegia seruaret illibata; suos cuique regno Dapiferum, Marschalcum, Cancellarium, Architriclinum, aliosque ex indigenis deputaret peculiare officiales; Quod neutrum regnorum, citra reliquorum assensum, bella susciperet; Quæ implorata ferrent subsidium belligeranti, Rege damna ipsis compensante; Quòd illi mortuo, XL. Proceres regnorum, Halmstadii convenientes, alium subrogarent, prælato Regis filio, si idoneus esset, aliàs Optimatum aliquis ex uno regnorum sorte quæsitus, sublimandus; Quod vectigalia imminuerentur; moneta nobilior signaretur; Tribus in quolibet regnorum annuatim mensibus Rex moraretur; alius Calmarniæ, XXIV. Junij, conventus Scandicorum Procerum celebraretur; Quod libera negotiatio, bonorum

utrobique iusta usurpatio, & injuriarum omnium protelatio, florent. Hæc Calmarniæ ac Jenecopiæ decreta, Norvegis protinus insinuabantur, nec libenter approbabantur. Quod verò Dani tantoperè unioni regnorum semper inhiarent, & Sueones Norvegique illam detrectarent, hunc sibi trilicem Scondiæ nodum, illi fructuosum, his extitisse perniciosum, clarissimè manifestant.

Verum Jenecopiam regressus comperio, Lundensium illic Antistitem, Calendis Novembris, monachis contulisse Vastenensibus, potestatem absolvendi peregrinos, ex sua illuc proficiscentes diœcesi, à casibus sibi reservatis, quos simul XL. dierum donavit indulgentiis.

Hunc etiam prope annum, Patres concilii Basiliensis, infensi Brigittinis, propter suspectam cœnobiorum ex utroque sexu conjunctionem; revelationum ex suggesto Brigittinarum promulgationem; largamque nimis indulgentiarum S. Petri ad vincula, jactationem, Vastenenses citarunt. Qui intrepidè comparentes, etsi doctissimorum quorundam patrociniis virorum, essent nixi, quos inter potissimi extiterunt, M. Johannes Roberti, Abbas Bonevallensium, Benedictinus; M. Heimericus à Campo, Academiæ Procancellarius Coloniensis, & M. Johannes à Turrecremata S. Mariæ Transtyberinæ Presbyter, Cardinalis, qui mox dubiorum à Patribus motorum tradidit enodationem, sub proprio ac Camerae Pontificiæ, sigillis; tamen victores domum non redierunt.

Isto similiter anno, Christina filia Amundi Jonæ, ac vidua superstes, Amundi Sture, prædium Vasteni situm, ubi hodiè visitur castrum, pro CC. marcis Gotlandicis, sibi & hæredibus comparavit.

His annum clauderem præsentem, nisi me perfidia revocaret Nicolai Stenonis; qui finito Telgæ conventu, contra fidem ibi datam, mox ad Ericum in Gotlandiam profugit, & servitores postea cum LX. equis Ostrogothiam, IX. septimanis obvagantes, crudeliter ipsam diripiunt. Quos illic palantes, ut etiam Nicolaum, primo reditus ex Gotlandiâ die, Marschalci cohortes, inter Norcopiam & Sudercopiam aggressæ, hunc captivum abducunt Norcopiam, ubi paucos intra dies mœrore ac peste decessit, & IX. illorum Sudercopiam transmissi, palis rotisque imponuntur.

Berga demùm percelebrè Noricorum emporium, mense Junio, gravissimâ iterum clade afficitur, à famoso utriusque Oceani prædone, Bartholomæo Fogtio, immensis spoliata opibus.

Anno MCDXL. Magnus Gren, immemor fidei Marschalco præstitæ, partibusque iterum Erici adhærens, concreditum sibi à Carolo Borcholmum Oelandiæ, Sueonibus pandere tergiversatur. Ideò profectus Calmarniam Gubernator, ipsum sub fide accitum publicâ, hortatur ad resignandam patriæ munitionem, & abnuentem cingit obsidione, principio Junii Paschalis. Inde autem digressus Stocholmiam, & tribus ante Pascha septimanis ingressus, comperit Kræpelini obitum. Ideoque præside orbam subditurus Abogiam, ab æmulis priusquam invaderetur, in Finlandiam properavit, III. Maji, citra molestiam occupans illud castrum, & in reditu Castelholmium Alandiæ recuperans, feriisque Pentecostes remeans Stocholmiam.

In Daniâ interim Christopherus, XIV. post Pascha die, in Viborgensi judicio, Regali se obligat Ordinibus juramento, quod jura privilegiaque illis fideliter esset servaturus. Sed mense Aprili exeunte, Procerum consensu Danicorum, integrum Jutiæ australis Ducatum, Adolpho Holfatiæ Comiti, in feudum concessit hæreditarium, eum sibi provis-

vifurus commilitonem, in Sueonum & Noricorum subjugatione, auxiliarem.

Marschalcus porrò Sueciæ, nec Danos, neque formidans Holfatos, peractis solennibus Paracleti, ornatissimâ solvit classe Borcholmium versus, obsidentibus auxilium laturus. Cujus adventu territus Magnus, ultrò spondet arcis deditionem, nisi ante XXIX. Julii, subsidio per Ericum esset adjutus. Quam acceptans Gubernator conditionem, ex insulâ pergit Calmarniam, ubi occurrentes juxta pactum Jenecopense, Præsul Lundensium, & Claudius Ronnou, Daniæ Marschalcus, Carolique sororius, suum illi Christopherum prolixo commendant sermone. In hujus si consentire vellet electionem, aureos Carolus esset habiturus montes; nulli censuum de regno perceptorum, vel habiti regiminis facturus esset rationem. Attamen ille non sat fidens promissis, totum devolvit negotium ad regni Ordines, XXIX. Septembris, Arbogiæ congregandos, quorum ex suffragiis illic daturus esset responsum.

Deindè Carolus veterem suam de obtinendo regni diademate, spem vocans in dubium, quòd pertinacibus Danorum votis, permultos Sueonum sciret faventes, longævam Vastenis monialem, prophetiæ dono præditam, hâc super re protinus consulit. Quæ thronum Sueciæ Christophero imprimis, & postmodum Marschalco, cessurum respondisse perhibetur. Hoc ille solatio pro tempore contentus, deditum XXIX. Julii, Borcholmium occupavit.

Lulensis hâc æstate populus, in occiduâ Sueciæ Bothniâ, Lapponiæ conterminâ, habitans, horrendâ pestis contagione, præter morem frigidissimæ regionis, cruciatus, & supplex in Ecclesiâ congregatus, vovet ex quolibet in parochiâ homine, denarium, basilicæ quotannis Upsalensi transmittendum, ac exauditus, fideliter persolvit. Verùm post novationem religionis, cessit illa pecunia scholæ in salarium, Gevaliensis moderatori.

Dani autem cum spe mediocri Calmarnia reversi ad Christophorum, Norvegos pariter inescandos vocant ad colloquium. A quibus Johannes, Aslogensium Antistes, natione Danus, cum aliis expeditus, non fraudulenter solum Christophori approbat electionem, sed in Daniâ remanens, Norvegiæ documenta, & privilegia, suis prodidit popularibus. Hâc Norvegi perfidiâ meritò offensi, fœdus cum Sueonibus in Danos pangere statuunt, hujusque nomine Sigvardus Jonæ, Dapifer, Colbernus Gast, & Henricus Schacht, regni Senatores potissimi, literis ad nostrates primò destinatis, eorum amicitiam, subsidium, ac confœderationem expetunt, & vicissim deferunt.

Jam conventu Arbogiæ imminente, Suecos illic frequentes compellant Dani, nomine iterum Christophori, à nostris propositas electionis conditiones, ab illo spondent subscribendas; feudum Marschalco deputatum liberaliter confirmandum, & alium super his II. Februarii, inter Suecos, Danos, Norvegosque, conventum Ludosiæ obeundum, unâ consentiunt, redeuntque. Sueci deinceps IV. Octobris, datò Norvegis responso, delatam non aspernantur amicitiam, dummodò primùm damnis anno illatis superiori satisfacerent, & decreta nunc Arbogiæ insinuantes, suadent, ut Ludosiæ non gravarentur comparere.

Anno MCDXLI. Christopherus probè sciens, totam suæ promotionis molem, in Marschalco, velut cardine, pendere, ipsum sibi quantocyus blanditiis statuit devinciendum. Itaque amicissimis Halmstadium literis vocato, & XIII. Januarii, comparenti, postulata confirmat promptissime feuda, Finlandiam propter labores in regimine diu exantlatos, superstiti

concedens, aut Oelandiam hæredibus etiam, nomine sumptuum reipublicæ impensorum, annuens, donec XL. millibus marcarum redimeretur. Promittit insuper suo diplomate, quod nemini administratæ sexennio reipublicæ, aut levatorum censuum, offensionum, fortè vel irrogatarum, facturus esset rationem; tandemque lautissimè tractatum; liberalissime donatum, & in parentem adoptatum, ad Ludosiensem dimisit conventum, bellèque inescatum.

Illic principio Februarii, Sueones & Norvegi cum Danis congressi, his Christopherum legibus Regem designant: Literis & iuramentis sponderet, quòd ex præscripto juris patrii; veterum privilegiorum; laudabiliumque consuetudinum, esset gubernaturus, adhibito Senatus utriusque consilio; quo neque inconsulto, beneficia, vel officia, conferret aliqua, ut neque bella citra illius susciperet approbationem, aut contributiones imponeret. In Sueoniâ, vel Norvegiâ commorans, Cancellarium, Architriclinum, pocillatorem, aulæ, cubiculi, & stabuli, Magistros usurparet indigenas; qui Regem in colliminio susceptum, deducerent in regna, & reducerent. Census annuos in consuetâ perciperet qualitate, ac quantitate, in regnò consumendos, non foràs emitendos, ut neque thesaurum reipublicæ. Prisca documenta & diplomata, in Daniam olim evecta, restitueret; captivatis in bello Holsatico, aut Vandalico, refunderet damna; monetam cuderet præstantiorem; Suecis liberam Bohufii permetteret negotiationem, à vectigalibus immunem; Ad quos simul spectaret, quicquid trium regnorum esset armis deinceps Moscho subductum. Et demum sponderet, quòd reditus ex prædiis exultantium hætenus quorundam à Sueciâ perceptos, non esset Marschalcus, aliivè, refusuri; hisque firmiter roboratis, Calmarniam XXIV. Junii, adveniens, inprimis ad diadema Sueciæ, deindè Norvegiæ, capeffenda, perduceretur. Has verò condiciones Christopherus sibi per Danos Ludosiâ reduces, oblatas, Hafniæ XXV. Aprilis, lubens acceptavit, & ratificavit; minùs tamen fervavit.

Sed indè Primas Sueoniæ, Nicolaus reversus, Sudercopiæ provincialem celebrat synodum, in ipsâ concludens, ex suffragio reliquorum Præsulum sibi assidentium, XII. Junii, hos articulos: Morientibus ex Clero esset libera, de propriis condendi bonis testamenta, potestas. Intestatò decedentis bona, solutis primum debitis, cederent hæredibus, pauperibus, præsertim studiosis, & tertia illorum portio, defuncto in solatium animæ converteretur. De Academiâ in regno alicubi fundandâ, essent Præsules imposterum magis solliciti. Scholares iusto diutiùs evagantes, tenore statuti, plecterentur Arbogensis. His modesta permetterentur convivium, ex decreto concilii Basiliensis. Illorum clerici, pro læsione mutuâ leviori, convenienter castigati à Ludirectore, per Episcopum absolverentur. Clericus nullo eruditionis gradu, vel honoris alterius donatus, pileum non gestaret quadratum, sub pœnâ amissionis. Suspectum criminis, non fugæ, captivans Archiepiscopus, vel Episcopus, clericum, LXXX. mulctaretur ille marcis, & hic XL, quarum una cederet pars capto, altera pauperibus studiosis, & tertia Ecclesiæ cathedrali. Viduus ducens viduam, non solenniter benedicetur, sed virginem, aut defloratam. Festum S. Annæ, IX. Decembris die, esset toti Sueonum Ecclesiæ solenne. Symbolum fidei festivitatibus IV. Ecclesiæ Doctorum, recitaretur, vel decantaretur. Idem cum oratione Dominicâ, & salutatione Angelicâ, vernaculè redditum, festis & Dominicis coram populo diebus, à parcho pronunciaretur. Non solvendes decimas, Ecclesiasticâ privarentur sepulturâ; ut etiam seipsos occiden-

eidentes. Voluntarii aliorum homicidæ, ipso incurrerent factò excommunicationem. Parochus ob lites privans civiles, aliquem in Pascha, Eucharistiæ sumptione, tribus marcis mulctaretur. Idem plures die Parasceves, visitans ex officio Ecclesias, semel plenè communicaret. Atque hæc quotannis semel in Ecclesiis publicarentur decreta cathedralibus, cum sententia in violentos prolatâ hospites clericorum.

Verùm in synodo suæ Nicolaus diœcesis, instituta Upsaliæ, illius mandat inhabitatoribus, ut Parasceven, prævigilia SS. Johannis Baptistæ, Laurentii, & assumptæ in cœlum Deiparæ, solo pane & aquâ contenti, jejunarent. Quod ipsum spontè facientibus, pridè S. Eriç, quando ex lege cibus vesci licitum jejunii Paschalis, XL. dierum concederet indulgentias.

Ex oppido autem Nicolaus Sudercopensi cum Marschalco, aliisque Præfulum & Procerum, perrexit Calmarniam. Sed Christopherus illuc confluentibus significat, quòd bello implicatus domestico, ante XV. Augusti diem, non esset venturus. Enimverò plebecula borealis Jutiæ, ab Erico instigata, census Regi, aliisque suis abnueret dominis, & ad pœnam quæsita concurreret undique, XXV. millium complens numerum; stragem ederet passim adversariorum, illique tandem Christopherus VI. Junii, congressus, victoriam reportat, MDCCC. prostratis. Ast interim Sueciæ gubernator, Stocholmiam prægressus, adventui necessaria regio præparavit.

Reliqui Sueonum Calmarniæ præstolantes, initio Septembris, Christopherum illic decenter exceptum, splendidâ Stocholmiam classe perducunt, quam solenniter ingreditur, ab Archipræfule, & Marschalco, utrinque stipatus, à populoque ad spectaculum effuso, Carolum ob corporis proceritatem, ac elegantiam, throno convenientiorem, quàm se, velut obesi, pusillique corporis pusionem, submurmurante, contemptus, tacitè indignatur. Indè sequenti deductus mense in pratum Morensè, ab universis regni ordinibus, concorditer Rex salutatur, XIII. Septembris, & postridè coronatus Upsaliæ, denuò Ecclesiasticis & Politicis roborat efficaciter privilegia; Proceres ex Sueonibus, Danis & Germanis, LXX. honore decorat Equestri, quorum primus esset Marschalcus. Denique inaugurationis peractâ festivitate, Stocholmiam Christophero reverso, tradit XXVIII. Octobris, Carolus acropolin, victualibus repletam, cum aliis regni munitionibus, ac invitatum ad suscipiendam in prædio Suarteficægenfi, filiam de sacro fonte, tractat Regem splendidissimè, donatque, non tamen illius placat animum.

Siquidem considerans Christopherus potentiam Caroli, & opulentiam, sibi magnoperè formidandas, ipsum clam subvertere decrevit, instigatis in eum inimicis, & potissimum Christierno Dapifero, vindictam suæ captivationis machinante. Atqui Carolus cum vulpe probè doctus vulpinari, causæque diffusus, forum refugit, ad immunitatem provocans à Rege concessam; & tamen Christopheri mandato non modicam Finlandiæ partem adversario cedens, quam XIV. annis amissurus, ac Viburgum à Dapifero, sequenti primùm anno, impetraturus esset. Quamobrem de suo timens amplius corio ludendum, sub Octobris finem, opibus in naves quantocyus congestis, Finlandiam versus cursum dirigit, Abogiamque X. Novembris, delatus, Regis despicit invidiam, & accusat perfidiam.

Sed Christopherus Upsalensi multò benignior Archipræfule, IV. Octobris, ipsum & Ecclesiam, Assessores. servitores, bonaque omnia, sub protectionem admittit, summo inhibens rigore, illi quicquam injuriæ irrogare, velut primario suæ designationis patrono. Post triduum verò contulit

cœnobio Finlandiæ, Nadendalensi, Senatus assensu, amplissimos coronæ fundos, Stenberg & Helga, illucque translati monasterii arrogavit sibi fundationem, ac dotationem.

Olaus Haldani, primus Upsalensis cantor Ecclesiæ, VIII. Septembris, morte sublatus, novum in hac basilica munus dignitatis, resignare compellitur.

Anno MCDXLII. exoriente, Christopherus se regni accingit ex veteri consuetudine, lustrationi, incolis juramenta fidelitatis ubique præstans, & vicissim acceptans, passim quoque Marschalcum infamans, eisdemque per literas mandans, initio veris Stocholmiæ comparere, adversariorum querelis in visitatione cognitis responsuro. Sed Carolus, mortuo interim, XXIX. Aprilis, hoste primario Christierno, factus animosior, rescripsit se nequaquam eò venturum, nisi acceptis primùm obsidibus. Proindè subverens Christopherus, nè seditionem in sua concitaret absentia, missò Abogiam intimo Consiliario, Alberto Mœrer, salvo munitum conductu, Stocholmiam invitat Carolum amicissimè. Attamen Regi amplius non fidens, classè decem navium, D. armatâ viris, se contulit ad illum. A quo benignissimè inprimis susceptus, deindè jussus antagonistis congregari, fidem appellat Regiam, sicque evadentem, urget ad resignationem Oelandiæ; Nigræ insulæ; & Abogiæ, hancque solùm Christopherus obtinet, Carolo pandens Viburgum, Christierni ablatum hæredibus.

Posteà, Huitfeldio teste, impetrat Christopherus à Suecis, Danis, & Norvegis, tertiam unionis subscriptionem, quâ Scondiam uni perpetim Regi fore subjectam, decerneretur. Verum II. Maji, volumen juris Suetici nonnihil emendatum suò approbat diplomate, tandemque in Norvegiam hinc abiturus, regnum commendat Sueciæ Archiepiscopo Nicolao, & IV. Equitibus, quos inter Benedictus Joannis à Salestad, ac Nicolaus à Diursholm, Oxensternii fratres, exstiterant, idque facit vigore decreti Ludosiensis.

Ludosiam verò progressus, mandato per Sueciam & Daniam promulgato, suos hortatur officiales, ad mansuetè cum plebeculâ procedendum, eamque monet ad obtemperandum, promptè justa exigentibus. Ibi demum ab occurrentibus susceptus Norvegis, Aslogiam perducitur, ubi solenniter inauguratus, in Daniam remeat, ipsius nunc primùm cingendus diademate.

Arosienses post Olai mortem, peregrinis diutiùs subesse nolentes Episcopis, Achonem, ordinis monachum Våsterni Brigittinensis, designant unanimes Antistitem, vehementer reluctantem.

Anno MCDXLIII. Christopherus in Daniâ, Calendis Januarii, Ripis coronatus, Evangelium excelsâ decantat voce, LXXII. Equestribus donat insignibus heroas, & VI. post die cleri confirmat privilegia. Sed XV. Augusti, sua Bergensibus roborat, & Calendis Junii, nova illic concedit Amsterodamensibus, alibi etiam in Norvegiâ, præterquam Islandia, liberè negotiaturis imposterum. Leges verò municipales, XIV. Octobris, impertit Hafniensibus, ex pervetusto Byrcensium in Suecia codice, conflatas, & ad reliquas deinceps civitates Daniæ propagatas. Idem quoque Christopherus, Hafniam sibi & successoribus in throno percommodam, ab Episcopo Roschildensium acquisivit coronæ pro aliis latifundiis. Præter hoc inelytæ urbis dispendium, passâ etiam isto Basilica Roschildensis anno, XIV. Maji, gravissimum incendium.

Nec minus Lundia contigit infortunium, quæ mense Junio, mortis violentiâ, prænobili orbatur Antistite, Johanne Laxman, & nacta protinus

nus Tuvonem in cathedrâ successorum, recreatur, simulque universus Daniæ clerus, ob Regis sententiam Ripæ, VII. Januarii, prolatam, utpotè quâ illi, vix quindécimas hætenus à laicis percipienti decimas, omnium quotannis fructuum efficaciter adjudicavit.

Nadendalenses S. Birgittæ monachi, primò incolentes fundum parochiæ Mascho, in Finlandiâ, Karachylensem, deindè Stenbergensem, postea Helgadensem, nunc his multò commodiori, munificentia dominæ Luciæ, Olao Tavaisto genitæ, ac Henrico Claudii denuptæ, in Aëlis impetrato, XXIII. Augusti, supplices Christophero Hafniæ, translationis obtinent illâ conditione licentiam, ut nihilominus ipsum pro fundatore observarent primario.

Christopherus etiam non diutiùs ferendum ratus, quod Lubeca, olim Daniæ subjecta, nunc proprio gaudens dominio, tantoperè superbiâ intumesceret, & potentia Scandiæ animatus, illam Daniæ jugo iterum submittere molitur. Itaque dolo inprimis occupandam meditans, militem ex Bavariâ advocatum, sub specie mercatorum immittit, & Vilsnacum votivam simulans peregrinationem, transitum poscit armatum, nec impetrato, Vilsnacum pergit, cum Germaniæ nonnullis illic convocatis, fœdus in Lubecenses conclusurus Principibus. Verùm his machinationibus minimè pro voto succedentibus, Daniam mœstus repetit, alios moliturus cuneos.

Anno MCDXLIV. Cùm parentes Christopheri, Johannes & Catharina, olim in Bavariâ cœnobium fundassent Brigittinis Montisgratianum, & diœcesis Episcopus Eistadiensis ab illorum obitu, reditus adeò subtraxisset, ut solummodò LXXXIX. annuatim obtineret aureos, qui LX. personis non sufficerent alendis, incolæ hoc anno, novem ante Pascha septimanis, Vastenensium implorant literis patrocinium, à Rege per illud quidpiam adhuc subsidii confidentes se impetraturos, votique compotes evaserunt.

Et quandoquidem Patres concilii Basiliensis, summo cum Brigittinis rigore processissent, ad impetrandam ab Eugenio Papâ sententiæ mitigationem; novam revelationum approbationem Brigittinarum; solitam earundem ad populum ex suggesto, cum indulgentiis, S. Petri ad vincula, similibus, promulgationem; indubiamque vivendi normam, Vastenensium bini monachorum, hinc Romam versus festinarunt; Sed prope Lubecum, rebus per latrones spoliati, domum, re infectâ, coguntur remeare.

Habuit hoc Christopherus tempore suum Babylone apud Baltazarem Soldanum, Turcarum Imperatorem, Legatum, M. Johannem, sed quo in negotio non mihi constat. Per ipsum verò remissum hoc anno, Soldanus Christophero literas, & munera direxit, vas scilicet aureum permagni precii, balsamo refertum purissimo, deferens insuper filiam illi conjugem, Xerxinam, spondensque hanc propediem, se ad fines Moschoviæ navigio perducturum, Scandiam inde adituram. Verùm Christopherus illâ meritò contemptâ sponsâ, Dorotheam Marchionis natam Brandenburgensis, suo expetit thalamo per legatos, quorum reor potissimum fuisse Nicolaum, Sueciæ Archipræsulem.

Itaque de hoc, aliisque Scandiæ negotiis porrò deliberaturus, Calmarniæ, Junio mense, frequentissima celebrat comitia, ubi prælatam Archiepiscopo Lundensium Tuvoni, crucem duplicem, illâ nonnullam sibi primatus dignitatem in Sueones, tacitè adhuc arroganti, Linco-pensis, Stregnensis, & Vexionensis, Episcopi, vehementer nomine absentis, pro tempore, sui Primatis, indignantes, in præsentia Sueticorum

Procerum, V. Junii, causam ab illo sciscitantur? Qui rubore suffusus, palam confitetur, se ob amorem hujus salutiferi signi, & præsentis honorem Regis, illud in provinciâ usurpare alienâ, in suâ vicissim iisdem de causis, Nicolao idem lubens permissurus, asseverat, solenniter protestans, quòd isto nequaquam factò, Primatis aliquam sibi vendicaret in Sueonum Ecclesiam, amplius jurisdictionem, quæ dudum expirasset.

Bergenſes in Norvegiâ, de Vandalorum questi mercatoribus, sibi indigenis omne lucrum præripientibus, IV. Decembris, suo Christophorus diplomate, plurimum subtrahit advenarum licentiæ, statuens, ut Norvegis tantum in emporiis illorum, quantum his in Norvegiâ competeret libertatis.

Anno MCDXLV. Nicolaus, Upsalensium Præsul, sibi commissò satisfactorio officio, totam visitat diœcesin, & Lulensem ingressus parochiam, XXIX. Junii, votum ab incolis ante quadriennium, serio emissum, suis approbavit literis. Porro Confessor Vastenensium, Magnus Unnonis, VI. Octobris, Romanam ipsemet viam felicius quàm priores, ingreditur, inter alios ordinis patronos, Johanni, à Turre cremata, Cardinali commendatus. Quem insuper, velut etiam D. Hyemicum, & Abbatem obsecrarunt Bonevallensem, suis Vasteneses literis, ut commentarios pro Apocalypsi conscriptos Brigittina, propriis & aliorum roboratos sigillis, in religionis subsidium vacillantibus, quantocyus destinare Vastenum non gravarentur.

Interim advenerat sponsa Christophori Dorothea, ætate trilustris, parente fata, Johanne Brandenburgensium Marchione, qua cum matrimonii celebrat sponsus solennia Hafniæ, XII. Septembris, & post biduum redimita fuit diademate, in dotem illi propter nuptias, XLV. millia florenorum, ex Scandiæ regnis Christophero pollicente, qui vicissim à socero, XXX. millium promissione aureorum, fuit ditatus. Festo autem nuptiarum finito, Proceres Scandiæ, Bavaros sibi passim in honore ac amore, officiis & beneficiis, hætenus prælatos, impatienter ferentes, Christophero ipsos in patriam remittendos, ægrè admodum persuaserunt. Denique Vandali Bergæ negotiantes mercatores, de nupero libertatum suarum illi querentes dispendio, sub Octobris exitum, aliud non impetrant, quàm veterum confirmationem privilegiorum; citra tamen legum præjudicium aliquod Noricarum, indigenarumque detrimentum. Ità faustus Bergensibus hic annus, & Stocholmensibus Sueoniæ funestus, ob incendium, quo tertia civitatis portio conflagravit.

Annus MCDXLVI. toti etiam fuerat Sueonum regno nimium exitialis, quòd domi fames, pestisque incolas horrendum affligeret, & foris progressos victualium gratiâ comparandorum, Erici Regis prædones crebrò spoliarent, cruciarent atque mactarent, Christophero piratis connivente. Nam Suecis non rarò hæc super injuriâ conquerentibus, aliud non respondit, quàm avunculum in scopulis Gotlandiæ hærentem, non alio vitæ necessaria impetrare posse compendio. Qui veris tempore, Sueciam cum novâ nuptâ ingressus, citra ullum grassantis annonæ respectum caritatis, pro equorum pabulo, DC. hordei modios, per noctem extorsit quamlibet, à tabescentibus propemodum fame incolis, corticeque solo victitantibus, inde probrosum apud posteros contrahens cognomentum, Barcha Konung, nempe Rex corticeus

Neque tamen his contentus, victualibus pro sua aulâ ex toto comportatis regno, quotidie convivatur, commessatur & pergræcatur, in terea etiam centum millia aureorum, in oculos suos recondens; feuda

gratis alienigenis conferens ; ab indigenis pro solis acceptans literis, XX: nobulos, idemque protinus alteri feudum impertiens pro totidem nobulis. Unde sæpius unum quotannis divenditum, sic scurriliter beneficium, bene Regem nummatum, sed melius reddidit defamatum. Demum alio æruscaturus dolo, bellum præterit in avunculum, de Gotlandiâ profligandum; copiosum ideò cumulat nervum; Marschalcum ex Finlandiâ advocat in subsidium, & ab illo genialiter Stocholmiæ tractatus, multisque preciosarum decadibus pellium donatus, cum ipso Gotlandiam petiit infestus.

Verum illuc delatus, cum Erico, remotis arbitris, familiariter aliquandiu confabulatur, & tandem Sueonibus domum remissis, cum thesauro Daniam versus inde velificans, tempestatibus auriferum amisit navigium. Grandi simul ipsemet vitæ periculo expositus, ægrè littus attingit seminudus, uxoremque Calmarniam adiit præmissam, & hinc in Daniam pergit tristissimus; ita perfidiam illius Deo vindicante!

Priusquam verò Gotlandiam adiverat, Stocholmiæ, XVII. Julii, Ludolpho, Oeseliensium in Livoniâ Episcopo, sub regiam admissò protectionem, vetera confirmat ab antecessoribus Daniæ Regibus concessa olim privilegia, in Estoniæ ducatum Crucigeris divenditum, & reliquum Livoniæ quidpiam sibi juris adhuc vendicans. Interim quoque soror illius Anna, de vivis in Daniâ per mortem sublata, Sorensi conditur monasterio.

Verum post abitum Christopheri ex Gotlandia, Ericus piraticâ Sueones infestans consuetâ, fraudem utriusque manifestat, & Carolus inde reversus, Suartefiœgum divertit, ubi XXIX. Septembris, Christinam connubio jungit Erico, Gyllensternorum propagatori, filiam, natione Dano.

Anno MCDXLVII. Cistercienses per Sueciam cœnobitæ, Nicolao facti supplices, Papæ obtinent facultatem, sacerdoti pro voluntate delecto se absolvendi semel in vitâ, & mortis articulo, à quibuslibet criminibus ac casibus, etiam sedi reservatis Apostolicæ. Lundensem præterea visitantibus Ecclesiam, festo S. Canuti Regis, idem Nicolaus, plenas criminum impertit condonationes. Atqui Upsalensem ignis populatus est basilicam, cum occiduâ urbis parte, & priori conflagravit anno, Clarensum virginum Stocholmiæ monasterium.

Cæterum Confessor Vastensium, ab Eugenio non exauditus, propter horrendam schismatis grassationem, ex Italiâ in Belgium, anno priori mœstus secessit, & Colonia, ac Novevallii apotheoseos obtentâ Brigittinæ apologiâ, sigillis authorum, & testium roboratâ per plurimum, Vastenum revertit. Indeque Junio hujus anni mense, Vastenses utriusque plurimum gratulati, Doctorem hortantur Hymericum, ut promissâ in omnes revelationum libros commentaria, elaborare; dubia illustrare; & æmulis obnoxia limare, non dedignaretur, largam à Deo mercedem, atque singulares à toto gratias precesque ordine, æternum reportaturus.

Hâc autem Christopherus æstate, insigni de Scandiæ regnis classe, in Oceanum productâ, Angliæ & Hollandiæ infestat negotiatores, ipsos in freto spoliens Cimbrico permultis mercibus, quibus plerasque Hafniæ domos, velut etiam censibus ex Sueciâ, & Norvegiâ, illuc perlatis in belli usum, complevit. Demum quosdam Sueonum Proceres, his, aliisque suis minus æquis adversantes molitionibus, plexurus, anni sub finem comitia indicit, Jenecopiæ, XIII. Januarii, frequentanda. Verum Deus infontium misertus, Christopherum scelus spirantem, & Jenecopiam

piam versus, principio anni sequentis, proficiscentem, Helsingburgi, V. Januarii, morte præoccupavit. Moribundus autem Danis exprobrat, quod se habuerint fugæ suspectum, cum thesauro non modico de Scandia comportato, asseverans, teste Crantio, illum in belli usus, pro subactione Lubecensium aliquandò gerendi, esse congregatum, & magnam hujus partem, Sueonibus testamento legans. At licet nostrates hanc deinceps frequenter postularint, eam tamen Dani, cum preciosissimâ Regis suppellectile, universo belli nervo, apparatu, armamentario, equis, & classe Suecorum instructissimâ, sibi reservarunt.

Tempore autem obitus Regii, horrenda Scandiam pervasit tempestas, tures & sylvas prosternens, tecta que passim ædium, ac saxa per auras in sublime transvectans. Sed funus Christophori, Roschildiæ sepulchro infertur, mense Augusto. Quem tradunt Scriptores fuisse obesi admodum corporis, staturæ mediocris, præfervidæ mentis, ingenii petulantis, quod libidini mancipatum, lusui & poculis in multam noctem deditum, atque contentionis inter homines excitandæ foret studiosum. Quantum verò ad genus attineret, Regali fuerat Christopherus Sueciæ, Daniæ ac Norvegiæ ortus prosapiâ, utpotè Magni Sueonum, & Haquini penultimi Noricorum, atnepos, Monarcharum; Valdemari IV. ac Ducis Erici, abnepos; Henrici, Megapolensium Principis, pronepos; Ruberti Cæsaris, atque Vartislavi VII. Pomeranorum Ducis nepos, filiusque Johannis Palatini Comitis, & Catharinæ. Is tandem sine liberis moriens, scepra Scandiæ, Christiano, Oldenburgensium Comiti, & Carolo Sueciæ Marschalco, Regum quoque Scandicorum stirpe descendantibus, transmisit.

Laus Uni Trinoque Deo sempiterna.

quoniam veritas, principio anni reperta, innotescens; Hildesheimi;
 V. Januarii, morte praecipua. Monachus autem Damius expressit
 quod se habuerit regis iudicium, cum theatro non medico de soon-
 dis corporato, athenis, teste Crano, illam in belli eius, pro sub-
 actione iudicium, aliquid gerenti, esse congruentem, & inquam
 huius partem, secundum testamentum legans. At licet nostras hanc de-
 iudice respiciat postulat, cum tamen Dami cum praedictis Regis
 iudicibus, iudice belli nervo, separati, armeniaris, eanis, &
 classe suorum instructissimis, sibi reservant.
 Tempore autem obitus Regis, horrenda scordiam per velle tempo-
 ris, turres & sivas proferens, reditus passim edunt, ac laxa per an-
 tis in istam transcedunt. Sed tunc Christophori, Kochildis, huius
 clero in ista, mens Augusti. Quam tunc scripsit huius obit ad-
 thodiam corporis, hanc iudicis, praesertim iudicis, iudicem per
 latis, quod libidini mancipium, totum & totum in multum potum de-
 eum, atque continentis inter homines excitanda sunt iudicium.
 hanc tunc vero ad genus utitur, Regis facti Christophori Sueti,
 Regis ac Norvegiae omni praeside, apud Magni Sueti, & Hildem
 hanc tunc Norvegiae, atque, Menestrem; Valdemar IV. ac hanc
 hanc, atque, Henrici, Messopotum Principis, princeps; Rudolphi
 hanc tunc, apud Variatam VII. Pomeraniam hanc nepos, hanc Jo-
 hanc Palatinus Comitibus, & Catharicis. In tandem sine libere mortis,
 Regis Sueti, Christiano, Obsequium Comitibus, & Ca-
 solo Sueti, hanc, Regem quous soon-
 theorum tunc delectandus,
 transmittit.

Laus Dei Trinoque Deo sempiterna.

